கைவல்யோபநிஷத்

कैवल्योपनिषत्

திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை

உரை:

காசிவாசி செந்திநாதையர்

பதிப்பு:

உண்மை விளக்கம் என்னும் சித்தாந்த தீபிகை

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கஜலஞானம், பூதபௌதிக முதலிய
சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஸூ

கைவல்யோபநிஷத்

कैवल्योपनिषत्

திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை

காசிவாசி செந்திநாதையர்

கைவல்லியம் என்னும் மொழி முத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது - தான் விதித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசமேதராகிய சிவபிராஜன அன்பிஞேடு இதய கமலத்தின் கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிகபாசுபத) யோகிகளு டைய பாச இருஊ யோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியே யாமென்க. இது பற்றியே சிவதத்துவவிவேகம் -

மஜலமக டுஜணவன் முக்கண னீல
மணிமிடற் றவனென வாஞேர்
திலகனே யுன்ஊத் தகரமாங் குகையுட்
டியானஞ் செய்திடுமுறை செப்பி
யலரவன் முகுந்த னீசஞே டெவையு
மையநின் விபூதியென் றுரைக்கு
மலலிரு டுமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க

வந்ததை வல்லிய மறையே - என்று கூறிற்று. யசுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்கஊயும் பஞ்ச ருத்திரமென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால், இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதம் ருத்திரோபநிஷத் மெனப் பெயர்படைக்கும். (வைதிகபாசுபத) உபநிஷதங்களிலே புகழப்பட்ட பல திரு நாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லியோபநிஷதத்திலே போற்றப்படுதலால், இது சதருத்திரீயமென மற்றோர் பெயருமுடையதீரயிற்று என்றுங் கூறுப.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலடங்கிய உண்மைகள்:-

I. (1-3) ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமாவை அடுத்துத் தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாயுமுள்ள பிரமவித்தையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.

II. (4-5) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு அந்தப் பிரமவித்தை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக்கூறினமை.

III. (6) துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவபிராஜன உபாசித்தடை யுமியல்பைக் கூறினமை.

IV. (7-8) சிவோபாசஜன செய்யுந் துறவிகள் யாவையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் விசுத்ததேகராய் (மகா சிவலோகமடைந்து) பராமிர்த சிவரூபராய் முத்தியடைதலைக் கூறினமை.

V. (9-16) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயங் கூறுமாறு புகுந்து உபாசகர் முதற்கணே எங்கிருந்து எவ்வாறு எவ்வங்கமுடையராய், பிண்டமாகிய சரீரத்து இதய கமலத்திலே தகரோபாசஜன செய்ய வேண்டும் என்பதஜனயும், உபாசஜன செய் யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும், அவரைத் தியானித்தலால் அடையும் பேற்றையும் பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.

VI. (16-19) காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணுருத்திராதியோரை எடுத்துக் கூறுதல் வாயிலாகப் பிண்டமாகிய சரீரத்து இதயகமலத்தின் கண்ணே தியானிக்க ப்பட்டவர் காரணமூர்த்தியாகிய துரிய உமாசகாய சதாசிவனுராம் என்னும் உண் மையுணர்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தினமை.

VII. (20-21) உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனுற் பாச நீக்குதற்குரிய மற்றேர் உபாயம் உபதேசித்தமை.

VIII. (20-23) இவ்வாறு அண்டத்தினும் பிண்டத்தினும் உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் நின்ற முறைமையைச்சார, பிரணவ (பஞ்சாக்ஷர) த்தில் வைத்து அவ்வுண்மை உணர்த்தி, அதுவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மற்றேர் உபாயம் கூறினமை.

IX. (24-36) மாண்டுக்கிய நிருசிம்மோத்தாதாபநி உபநிஷமுறையானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமாஞேடு ஆன்மா ஐக்கியமா முறையும், அதனுல் அடையும் பாசநீக்க பலமும் கூறினமை.

X. (37-49) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகம் உபதேசித்தமை.

இக்கைவல்லியோபநிஷத்தை வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டான முடையோன் செபித்துத் தூயனுய், அதனுல் சிவஞானமுடையவனுய்க் கைவல்லிய பயஜன அடைகின்றுன் என்பது இறுதியாகப் பலம் கூறினமை.

I.

(ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமவித்தை உபதேசிக்குமாறு பிரமாவை வேண்டின்மை)

ॐ अथाश्वलायनो भगवन्तं परमेष्ठिनमुपसमेत्योवाच ।
अधीहि भगवन्ब्रह्मविद्यां वरिष्ठां सदा सद्भिः सेव्यमानां निगूढाम् ।
ययाऽचिरात्सर्वपापं व्यपोह्य परात्परं पुरुषं याति विद्वान् ॥ १ ॥ (यथाऽचिरात)

ஓ அதா²ஶ்வலாயனோ ப⁴க³வந்தம் பரமேஷ்டி²னமுபஸமேத்யோவாச । (1)
அதீ⁴ஹி ப⁴க³வன்ப்³ரஹ்மவித்³யாம் வரிஷ்டா²ம் ஸதா³ ஸத்³பி⁴:
ஸேவ்யமானாம் நிகூ³டா⁴ம் । (2)
யயா(அ)சிராத்ஸர்வபாபம் வ்யபோஹ்ய பராத்பரம் புருஷம்
யாதி வித்³வான் ॥ 1 ॥ (3)

(இதன் பொருள்) (1. 2 .3) பின்னர் ஆசுவலாயனமுனிவர் பகவானுகிய பிரமாவை அடைந்து எந்தப் பிரமவித்தைவாயிலாக அறிஞுனுவான் விரைவிலே தன் பாபமெலா மொழிந்து நாராயணர்க்கு மேலோராயுள்ள சிவபிராஜன அடைகின்றனே, அப்படிப்பட்ட இரகசியமாயதும், சத்துக்களாலே எக்காலமும் ஆதரிக்கற்பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்தப்பிரமவித்தையைப் பகவானே அருளுக என்றுர்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

1. பின்னர் - எந்த உத்தமனிடத்திலே குருபக்தி சிவபக்தி உறுதியாயுளவோ அவனுக்கே வேதார்த்தம் பிரகாசிக்கும் என்பது பொருள்படச் சுவேதசுவதரோபநிஷத்து ஆறும் அத்தியாயத்து இருபத்துமூன்றும் மந்திரம்

यस्य देवे परा भक्तिः यथा देवे तथा गुरौ ।
तस्यैते कथिता वर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥ २३ ॥

யஸ்ய தே³வே பரா ப⁴க்தி: யதா² தே³வே ததா² கு³ரௌ ।
தஸ்யைதே கதி²தா வர்தா²: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மன: ॥ 23 ॥

என்று உரைத்தவாறு, யசுர்வேதீய வைதிக சைவ கைவல்லியோபநிடதப் பொருளைக் கேட்டற்கு ஆசைமீதூர்ந்து தமது ஆசாரியராகிய பிரமாவை வந்தன பூர்வமாக அடைந்த ஆசுவலாயனமுனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்த தீவிரபக்குவராய் விளங்கினுராதலில், அந்தப் பக்குவதசையை அடைந்த "பின்னர்" அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டற்கு அருகராயினுர் என்பதைக் குறிப்பித்தற்கே

("பின்னர்" எனப் பொருள்கொள்ளும்) "அத என்னும் ஆரிய மங்கலமொழி இம்மந்திரங் களின் முதற்கண்ணே தஃலமையாய் நின்றதாமென்க.

2. பகவான் - ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ) ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்கஃளயுடைய சிவபெருமானுக்கே "பகவான்" என்னும் நாமம் செல்லுமேனும், வைதிகபாசுபத தீக்ஷை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானக்கினியஞலே ஆன்மாவைப் பற்றிய பாசத்தைப் போக்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப்பெற்ற "மெய்யுணர்வோர்க்கும்" பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று சுருதிசூக்திமாஃல கூறுகின்றமையாலும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த காளிகா கண்டம்

पचुपाच विमोक्षाय चीर्णन्तुमुनिपिर पुरा ।
विष्णुना प्रम्मणातेवैर् मार्क्कण्टेय ततीचिना ॥

பசுபாச விமோக்ஷாய சீர்ணந்துமுநிபிர புரா ।
விஷ்ணுநா ப்ரம்மணாதேவைர் மார்க்கண்டேய ததீசிநா ॥

பசுவாகிய ஆன்மாவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைதிகபாசுபத தீக்ஷை யானது விஷ்ணு பிரமா மார்க்கண்டேயர் ததீசி முதலாயிஞேரால் அநுஷ்டிக்கப் பட்டதென்று கூறுதலாலும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறறக்கலந்து சிவத்துவம் எனப்படும் அமிர்தத்துவத்தை அடைந்தவர் பிரமாவாதலிஞலும், அந்தப் பிரமா "பகவான்" என்று கூறப்பட்டாரென்க. சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் "சிவத்துவம்" எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுதலும் இழுக்காதென்க.

3. புருஷர் - சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

पतिम्पतीनाम् परमम् परस्तात्

பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத்

பதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும் "பரம்" எனப்படும் நாராயணருக்கும் பரராயும் (மேலா னவராயும்) உள்ளார் என்றும் தைத்திரீயோபநிஷதம்

पुरुषो वैरुत्र: ॥

புருஷோ வைருத்ர: ॥

"புருஷராவார் ருத்திரரே" என்றும் கூறுமாற்றுல், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறிய "பராத்பரம் புருஷம்" என்றது பசுபதியாகிய துரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாயிறென்க.

4. சிவத்தை அடைதல் - சிவாகமம்.

चिवार्क्क चक्तितीत्याचमर्त्ती क्रुतचित्तिरुचा ।
चिवम् चक्तियातिपिस्सार्त्तम् पच्यत्यात्मा कतात्रुति:॥

சிவார்க்க சக்திதீத்யாசமர்த்தீ க்ருதசித்திருசா ।
சிவம் சக்தியாதிபிஸ்ஸார்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி:॥

சிவ சூரியனுடைய அருட்சத்தியொளியினுல் அறிவுறுத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மா வானவன் ஞானக்கண் கொண்டு சிவ சத்தி (ஒளி) யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டு தன் பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்றவனுகின்றுன் என்று கூறிற்று. இந்தப் பொருள்படவே அதர்வவேதீய பிரசிநோபநிஷதம்

य: पुनरेतन् त्रिमात्रेणैवो मित्येके नैवाक्षरेण परम्पुरुष मपित्यायीत स् तेचचि चूर्ये चम्पन्नोयता पातोतरस्त्वचा किनिर्मुच्यत एवम् हवै स पाप्मना विनिर्मुक्त: ॥

ய: புநரேதந் த்ரிமாத்ரேஊணவோ மித்யேகே நைவாக்ஷரேண பரம்புருஷ மபித்யாயீத ஸ் தேசசி சூர்யே சம்பந்நோயதா பாதோதரஸ்த்வசா கிநிர்முச்யத ஏவம் ஹவை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்த: ॥

எவன் மூன்று மாத்திரையையுடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரமபுருஷராகிய சிவபிராஞரைத் தியானஞ் செய்கின்றுனே அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பராசத்தியோடு கூடிய) சூரியஊ (சிவபிராஊ) அடைந்தவனுய் (பார்த்தவனுய்) சர்ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறு போல, பாபத்தினின்று நீங்கினேனுவன் என்று கூறிற்று.

சிவபிராஞகிய சூரியன் அருள் ஒளிக்குணங்களால் எவ்வாறு சம்பன்னரா யினுரோ, அவ்வாறே, (எல்லாக் குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்ற கருத்தினுல்

चर्वेतर्मा अत्मनस्सन्ति ।

சர்வேதர்மா அத்மநஸ்ஸந்தி ।

என்று சர்வஞானேத்தரங் கூறியவாறு, சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன் சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞுதாதி குணங்கஊ அடைந்தவ னுகின்றுன் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே, பிரசிநோபுநிஷதம் "ஒளியையுடைய சூரியஊ அடைந்தவனுகின்றுன்" என்று கூறியதுமாமென்க.

विष्णो: परमम् पतम् ।
नारायण परम् प्रमम् ।

விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ।
நாராயண பரம் ப்ரமம் ।

விஷ்ணுவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நாராயணின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள் படுத்தப்படு நெறியானே,

परात्परम् पुरुषम् ।
பராத்பரம் புருஷம் ।

என்றதும் பரராகிய நாராயணரின் மேலோராய் புருஷர் (சிவனர்) என்றும் பொருள் படுத்தப்பட்டது.

5. பிரமவித்தை - நிராலம்பம் சர்வசார முதலிய மாயாவாதோபநிஷதங்க ளிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிர்க்குணப் பிரமவித்தையினும் மேலாய கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதர முதலிய வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களிலே புகழப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதுமாகிய பாசுபத யோக பிரமவித்தையே லிங்கபுராணம், சைவபுராணம், கூர்மபுராண முதலியவைக ளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களாலும், இவர்கள் சீஷர்கள் நூற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சீஷர்கள் எண்ணில்லோரா லும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாமென்க. இது பற்றியே சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் இந்த அத்தியாசிரம (வைதிகபாசுபத) பிரமவித்தையையுற்றுப் பிரதிபாதிக்குமிடத்து

वेतान्ते परमम् कुक्यम् पुराकल्प्पे प्रचोतितम् ।
வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப்பே ப்ரசோதிதம் ।

முந்திய கற்பத்திலே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பாலதாம் பரமரகசியம் என்றும் கூறினமையால் மற்றைத் தாழ்ந்தபடிக் கண்ணதாம் நிர்க்குணப் பிரமவித்தை சர்வபாசங்களையும் போக்கும் வன்மையுடைய பரமரகசியமாகிய வித்தையன்று மென்க. மேலும் சகுணம் (பௌதிகம்), நிர்க்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராம் மிபாவனை என்னும் மூன்றனுள்ளே மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுணவிஷயிணியாகிய அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்று கூர்ம புராணம் போதிக்கின்றதென இரத்நத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷித யோகியார்

श्रीमत् कूर्मेण यात्याच्रम रतविषया पावनोक्ता त्रुतीया
तिव्यस्तान प्रतात्री सकुण विषयिणी चङ्करालम्पनासा ।
येत्वन्ये पावने ते चरचि चनयने नातिचक्त्या चयुक्ते प्रापिण्येळ
तेतु तस्या: क्रमिक पलिय्य्ते पेळतिकम् चाङ्कियमाप्ते ॥

**ஸ்ரீமத் கூர்மேண யாத்யாச்ரம ரதவிஷயா பாவநோக்தா த்ருதீயா
திவ்யஸ்தாந ப்ரதாத்ரீ ஸகுண விஷயிணீ சங்கராலம்பநாஸா ।
யேத்வந்யே பாவநே தே சரசி சநயநே நாதிசக்த்யா சயுக்தே ப்ராபிண்யௌ
தேது தஸ்யா: க்ரமிக பலிய்ய்தே பௌதிகம் சாங்கியமாப்தே ॥**

என்று கூறியிருக்கின்றனராதலில், அப்பாவனைகள் மூன்றனுள்ளே இறுதிக்கண்ணின்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனை ஞானத்தையே (சுவேதாசுவதரோபநிஷதாதிகளுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லியோபநிஷதமானது பெரியோராற் சேவிக்கப் படும் சிரேஷ்டமாகிய இரகசிய "பிரமவித்தை" என்று கூறியதாமென்க.

II.

(பிரமா பிரமவித்தைக்கு அருகராவார் இவரெனக் கூறியது)

**तस्मै स होवाच पितामहश्च श्रद्धाभक्तिध्यानयोगादवैहि ।
न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ।**

**தஸ்மை ஸ ஹோவாச பிதாமஹஶ்ச
ஶ்ரத்³தா⁴ப⁴க்தித்⁴யானயோகா³த³வைஹி ।** (4)
**ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த⁴னேன
த்யாகே³னைகே அம்ருதத்வமானஶு: ।** (5)

(இதன் பொருள்) (4) (இவ்வாறு பிரார்த்தித்தசீஷராகிய ஆசுவலாயன முனிவர் என்னும்) அவர்க்கு அந்தப்பிரமாவானவர் (பின்வருமாறு) அருளுவா ராயினர் சிரத்தா பக்தி தியானயோகம் காரணமாகவே (அந்தப் பிரமவித்தை) வாய்ப்பதாகும் என்று அறிகுதிர்.

(5) (சிரௌதஸ்மார்த்த) கிரியையினாலாவது, புதல்வனை யுடைமையாலாவது, பொருளுடைமையினாலாவது அந்தப் பிரமவித்தை கிட்டாது. யின் (இம்மூன்றையும்) பரித்தியாகஞ் செய்வதனாலே சிவத்துவம் பெற்றார் பெரியோர்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

6. சிரத்தாபக்தி - சிரத்தை என்பதும் பக்தி என்பதும் அன்பெனப் பொதுவுறப் பொருள்படுமேனும், சிரத்தையின் முதிர்வே பக்தி எனவும், பக்திக்கு அங்குரிப்பது (நிகழ்வதுவே) சிரத்தை யாமெனவும் ஈண்டுக் கொள்ளாற்பாற்றாம் சுவேதாசுவதரோ பநிஷதம்

न तस्य कार्यं करणं च विद्यते ।
न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते ॥

ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்³யதே ।
ந தத்ஸமஸ்சாப்⁴யதி⁴கஸ்ச த்³ருஶ்யதே ॥

சிவபிரானுக்கு மேலாக மற்றேர் காரியகாரணம் இலேயாம் என்றும், அவருக்கு மேலானவரும் ஒப்பானவரும் இல்லேயென்று கூற, சிவபிரானிடத்து உறுதியாகிய அன்பே ஈண்டுப்பக்தி எனப் பட்டதாமென்க.

7. தியானயோகம் - தியானமும் யோகமும் ஒன்றாமேனும், தியானத்தின் உறைப்பே யோகமாம் எனவும், யோகத்துக்கு முன் அங்குரித்து நிகழ்வதுவே தியானமாம் எனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றாம். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

तत्कारणं साङ्ख्ययोगाधिगम्यं
ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ॥

தத்காரணம் ஸாங்க்²யயோகா³தி⁴க³ம்யம்
ஜ்ஞாத்வா தே³வம் முச்யதே ஸர்வபாஶை: ॥

(முன்னர் 5-ம் இலக்கணத்தின் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட உபப்பிரும்மணமாகிய கூர்ம புராணப் பிரமாணங்கொண்டு இரத்நத்திரயபரீக்ஷை கூறியவாறு "சாங்கிய யோகம்" எனப்படும். "நிர்க்குணபாவனே" வாயிலாக அடையப்பெறும் அத்தியாசிரம பாவனேக் கண் எய்தும் "அந்தக்காரணராகிய சிவனுரை அறிந்து ஒருவன் சர்வபாசங்களினின் றும் விடுபடுகின்றுன்." என்று கூறுதலால், இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத யோக சிவபாவனேயே ஈண்டு "யோகம்" என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளற் பாற்றும். பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்க்கெல்லாங் காரணராய், அதர்வசிகையி னுலே முடித்துப் பேசப்பட்ட பரமாகாச மத்திய சிவபிரானேயே ஈண்டுச் சுவேதாசு வதரோபநிஷதமும் ஈண்டுக் "காரணம்" என்னும் பதத்தினுல் விளக்கியதா மென்க.

8. அவாவறுத்தல் -

(a) **वेतोतिम् स्वकम्कर्म नित्यङ्कुर्यात तन्तिरितः ।**
तत्तिकुर्वन् यताचक्तिः प्राप्नोति मामाङ्कतिम् ॥

(b) **पुत्रेण लोकान् जयति ।**

(c) **अलप्तञ्चैव लिप्चेतलप्तम् रक्षेत् प्रयत्नतः ।**
रक्षित मवर्त्तयेच् चैवव्रुत्तम् पात्रेचुनिक्षिपेत्: ॥

(a) **வேதோதிம் ஸ்வகம்கர்ம நித்யங்குர்யாத தந்திரித: ।**
தத்திகுர்வந் யதாசக்தி: ப்ராப்நோதி மாமாங்கதிம் ॥
(b) **புத்ரேண லோகாந் ஜயதி ।**
(c) **அலப்தஞ்சைவ லிப்சேதலப்தம் ரக்ஷேத் ப்ரயத்நத: ।**
ரக்ஷித மவர்த்தயேச் சைவவ்ருத்தம் பாத்ரேசுநிக்ஷிபேத்: ॥

(a) எவனும் வருணுசிரமங்களுக்குத் தக்கதாகச் சுருதியினும் தருமசாஸ்திரத்தினும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நித்தியகருமங்களை நாடோறும் சோமபலில்லாமற் செய்கிறவன் மேலான சுவர்க்க லோகாதிபதங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(b) ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் அவன் சுவர்க்காதி புண்ணியலோகங்களை அடைகின்றுன் என்றும்,

(c) அடையப்படாத பொருளைச்சம்பாதித்தும், சம்பாதித்த பொருளை முயற்சியோடு காத்தும், காப்பாற்றிய பொருளை விருத்தி செய்தும், விருத்தி செய்த பொருளை (சுவர்க்கலோகாதி புண்ணிய லோகம் வேண்டி) சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்க என்றும் ஸ்மிருதி கூறிய பிரகாரம் அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகாதி இன்பமோ அநித்திய மாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்பினதாதலாலும், வாயு சங்கிதை

अनेकजन्मचित्तानाम् चरेळतस्मार्त्तानुवर्त्तिनाम् ।
विरक्तानाम् प्रपुत्तानाम् प्रचीतति महेच्वर: ॥

அநேகஜந்மசித்தாநாம் சரௌதஸ்மார்த்தாநுவர்த்திநாம் ।
விரக்தாநாம் ப்ரபுத்தாநாம் ப்ரசீததி மஹேச்வர: ॥

அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய வைதிக ஸ்மார்த்த கருமங்களையுடையராய், அதனுற் பற்றற்றவராய், அறிவுடையோராய் எய்தினேர்க்கே சிவபிரான் அருள் பாலிக்கின்றுர் என்று கூறுகின்றமையாலும், ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷிதர்

"உலகர்சே ருறுதிப் பயனெவற் றினுக்கு
முறைவிட மாய்த்துயா முழுதும்
விலகுறத் துமிக்குங் கணிச்சியா முன்ருள்
விரைமலர்க் கியற்றுமெய்ப் பத்தி
யலகிலாப் பிறவி தொறும்புரி தவத்தா
லல்லதெவ் வாற்றினு மரிதே
நலமதொன் றடைதற் குறுமிடை யூறு
நாதனே பலவுள வன்றே." - என்று பொருள்பட,

तवच्री पाताप्जे कतमपिच पक्तिर्न चुलपा ।
निकन्त्री तु:कानाम् निकिल पुरुषार्तैक वचति: ॥
विनापुण्यैर् जन्मान्तर चतचकच्रे चुविकितै: ।
नर:च्रेयो मात्रम् कलुपकुळविचनम् नलपते ॥

தவச்ரீ பாதாப்ஜே கதமபிச பக்திர்ந சுலபா ।
நிகந்த்ரீ து:காநாம் நிகில புருஷார்தைக வசதி: ॥
விநாபுண்யைர் ஜந்மாந்தர சதசகச்ரே சுவிகிதை: ।
நர:ச்ரேயோ மாத்ரம் கலுபகுளவிசநம் நலபதே ॥

என்று கூறினுராதலினுலும், பாவஊனயைச் சகுணபாவஊன, நிர்க்குணபாவஊன, பிராம்மிபாவஊன என மூன்ருக வகுத்து, ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்க்குணபாவஊன வாயிலாக அடையப்படும் மேலாகிய சுகுணவிஷயிணியாம் அத்தியாசிரம பாவஊனயை விதந்தெடுத்துக் கூறுமிடத்துக் கூர்மபுராணம் இந்த அந்தியாசிரம கைவல்லியோபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கிசைந்தே

त्यक्त्वा पुत्रातिचुस्नेकम् निर्त्वन् तोनिष्परिक्रुक: ।
चन्यस्य चर्वकर्माणि परम् वैराक्य माचिरत: ॥

த்யக்த்வா புத்ராதிசுஸ்நேகம் நிர்த்வந் தோநிஷ்பரிக்ருக: ।
சந்யஸ்ய சர்வகர்மாணி பரம் வைராக்ய மாசிரத: ॥

அங்ஙனஞ் சர்வகருமங்கஊயும் ஒழித்து, பரமவைராக்கியம் பூண்டவனுக்கே அந்தச் சர்வவேதசாரமாகிய பிராம்மி பாவஊன உபதேசிக்கற்பாற்று என்று கூறுகின்றயமை யாலும், மீளப்பிறவிகொடாத மகாகைலாச பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகப் பிராப்தியை நேரே கொடுக்க வன்மையில்லாது அநித்திய சுவர்க்காதி லோக போகங்கஊக் கொடுக்கும் வைதிக ஸ்மார்த்தக் கிரியை முதலியவற்றைப் பரித்தி யாகஞ் செய்தலாகிய அவாவறுத்தல் பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாகச் செய்ய வேண்டுமெனப் பிரமாவானவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் கூறினுர்.

III.

(துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவபிராஊன உபாசித்தடையு மாறு கூறினமை)

परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति ।

பரேண நாகம் நிஹிதம் கு³ஹாயாம்
விப்⁴ராஜதே யத்³யதயோ விஶந்தி । (6)

(**இதன் பொருள்**) பெரிதிற் பெரியராய்ப் (பின்னர் அணுவின் அணுவினராய்) இதய உள்ளக் குகையின் கண்ணே எந்தச்சிவனுர் பிரகாசிக்கின்றுரோ (அந்தச் சிவனுரைத்) துறவிகள் அடைக்கின்றுர்கள்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

9. உள்ளக்குகை - உள்ளக் குகையின் கண்ணே விளங்குகின்ற சிவனுர் அருள் கொண்டே அவரை அறிதல் வேண்டும் என்பது போதரக் கடவல்லி யுபநிடதமும், மகோபநிடதமும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறிய

अणोरणीयान् मकतोमकीया नात्माकुकायाम् निकितोस्य ऐन्तो: ।
तम:क्रतुम् पच्यति वीतचोको तातु: प्रचातान् मकिमानमीचम् ॥

அணோரணீயாந் மகதோமகீயா நாத்மாகுகாயாம் நிகிதோஸ்ய ஐந்தோ: ।
தம:க்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ தாது: ப்ரசாதாந் மகிமாநமீசம் ॥

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக, சிவபுராணம்

अणोरणीयान् मकतोमकीया नयमव्य्य: ।
कुकायाम् निकितच्चापि ऐन्तोच्चास्य मकेच्वर: ॥
तमक्रतुम् क्रतुप्रायम् मकिमाति चयान्वितम् ।
तातु: प्रसाता तीचानाम् वीतचोक: प्रपच्यति ॥

அணோரணீயாந் மகதோமகீயா நயமவ்ய்ய: ।
குகாயாம் நிகிதச்சாபி ஐந்தோச்சாஸ்ய மகேச்வர: ॥
தமக்ரதும் க்ரதுப்ராயம் மகிமாதி சயாந்விதம் ।
தாது: ப்ரஸாதா தீசாநாம் வீதசோக: ப்ரபச்யதி ॥

அணுவில் அணுவினரும், பெரிதிற் பெரியரும், நிர்விகாரியுமாம் சிவபிரான் இந்தச் செந்துவாம் ஆன்மாவுடைய உள்ளக்குகையின் கண்ணே கலந்தமர்ந்தாராதலில், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவரும், அருளாதிக்கியரும், மகிமாதிகுணத்தோடி சைந்தவருமாகிய சிவபிராஞரை ஆன்மாவானவன் அச்சிவப்பிரசாதத்திஞலே கலி தொஉலயப் பார்க்கின்றுன் என்று பொருள் படுத்திற்று.

10. பெரிதிற் பெரியர் - “பரேண நாகம்” என மேலே போந்த கைவல்லியோப நிஷத மந்திரபாகத்துக்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் “சுவர்க்கத்துக்குமேல்” என்று பொருள் படுத்துதலாலும், “அணுவுக்கணுவினர்” என்பதற்கிசைய உள்ளக்குகையின ரென்று அவ்வுபநிஷதம் கூறுதலாலும், கடவல்லி முதலிய உபநிஷதங்களும், அவற்றுக்கு உபப்பிருமணமாய சிவபுராண முதலியவகளும் “பெரிதிற் பெரியர்” என்பது பொருள்பட “மகதோ மகீயாந்” என்று கூறுதலாலும், அந்தப் “பரேண நாகம்”

என்னும் அம்மந்திரபாகத்துக்குப் "பெரிதிற் பெரியர்" என்று ஈண்டுப் பொருள் கூறுதலே பொருத்தமாமென்க.

IV.

(துறவிகள் மகாசிவலோகமடைந்து பராமிர்தசிவ ரூபராய் முத்தியடைதல் கூறினமை)

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।
ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले परामृताः परिमुच्यन्ति सर्वे ॥

வேதா³ந்தவிஜ்ஞானஸுநிஶ்சிதார்தா²:
ஸம்ந்யாஸயோகா³த்³யதய: ஶுத்³த⁴ஸத்த்வா: । (7)
தே ப்³ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே
பராம்ருதா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ॥ (8)

(இதன் பொருள்) (7) அந்தத் துறவிகள் இவ்வாறு வேதாந்தத்தின் பாலதாம் சிவஞானத்திலே நல்ல நிச்சயார்த்த முடையராய், (சர்வ கர்மபலங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து அவரைச் சேர்தலாம்) சந்நியாசயோக வாயிலாக (அப்பிராகிருத) திவ்ய தேகமுடையராய்;

(8) பின்னர் அவரெல்லாம் (விஷ்ணு உபாசகர்களால்) நாராயணருடைய (பரருடைய) அந்தத்திலே (பிரளய கற்பத்திலே கால விளம்பத்திலே) எய்தப் பெறும் சிவலோகத்திலே (ஷடத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாம் பதத்திலே) (காலவிளம்ப மின்றி) எய்திப் பரமாமிர்த சிவரூபராய் வீடுறுகின்றனர் (பாசத்தினின்று நீங்குகின்றனர்) என்று சிவாத்துவிதத்துக்கிசையப் பொருள் கோடலாகும்.

(8) அவரெல்லாம் (சதாசிவோபாசகராந் துறவிகளெல்லாம்) மகா சிவலோகத்தி லிருந்து மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்திலே பரமாமிர்தராய் அங்கிருந்தவாறே) பரமுத் தியில் தலைப்படுகின்றனர் என்று சைவ சித்தாந்தத்துக் கிசையப் பொருள் கோடலு மாகும்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

11. சந்நியாச யோகம் - வேதாந்தார்த்த அருணஞானத்தில் நிச்சயமுடையோர்க்கே எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்று கொண்டு எத்தொழிலையும் இறைபணியாக்கிச் சிவார்ப்பணஞ் செய்ய வனமையுளதாகும். இது பற்றியே பகவத்கீதை

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ 9.27 ॥

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ 9.28 ॥

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः ।

யத்கரோஷி யத³ஶ்ஞஸி யஜ்ஜுஹோஷி த³தா³ஸி யத் ।
யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மத³ர்பணம் ॥ 9.27 ॥

ஶுபா⁴ஶுப⁴ப²லைரேவம் மோக்ஷ்யஸே கர்மப³ந்த⁴நை: ।
ஸம்ந்யாஸயோக³யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி ॥ 9.28 ॥

காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸம்ந்யாஸம் கவயோ விது³: । 18.2

கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, "குந்திபுதல்வா, எதைச் செய்கின்றயோ, எதைப் புசிக்கின்றயோ, எதை ஒமிக்கின்றயோ, எதைக் கொடுக்கின்றயோ, எத் தபசைச் செய்கின்றயோ அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அக்க்ருமங்களை என்னிடத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாசயோகத்தோடு கூடினவனுய், நீ நன்மை தீமைக் கேதுவாகிய கன்மபந்தங்களிலிருந்து வீடுறுவாய்; அவ்வாறு விடு பட்ட நீ என்னை அடைவாய். காமிய கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்று அறிஞர் கொள்கின்றர்" என்றும் கூறினராகச் சொல்லு மாற்றல், எக்கருமங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலையே "சந்நியாசயோகம்" எனக் கைவில்லியோபநிஷதங் கூறியதுமாமென் றுணர்க. பாத்மபுராணத்தைச் சார்ந்த சிவகீதையும் "கோடி சென்மங்களிலே ஈட்டிய புண்ணியங்களினலே சிவனிடத்திலே பக்தி உண்டாகின்றது. அந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினல் பலன்களை யெல்லாம் விதிப்பிரகாரம் சிவார்ப்பணஞ் செய்து கொண்டு அக்கினி கோத்திராதிகளையும் வாவிதடாக ஆராமங்களையும் முறையே செய்து அமைக்கின்றள்" என்று கொண்ட கருத்தினல்

कोटिजन्मार्जितैः पुण्यैः शिवे भक्तिः प्रजायते ।। १६ ।।

इष्टापूर्तानि कर्माणि तेन आचरति मानवः ।
शिवार्पण - धिया कामान् परित्यज्य यथाविधि ।। १७ ।।

கோடிஜன்மார்ஜிதை: புண்யை: ஶிவே ப⁴க்தி: ப்ரஜாயதே ॥ 16 ॥

இஷ்டாபூர்தானி கர்மாணி தேன ஆசரதி மானவ: ।
ஶிவார்பண - தி⁴யா காமான் பரித்யஜ்ய யதா²விதி⁴ ॥ 17 ॥

என்று கூறிற்று. பிரமசரிய முதலிய ஆச்சிரமமுடையார் எல்லோர்க்கும் பிரமவித்தை இன்றையமையா துளதாம் என்னும், பலத்தைத் தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்றும் கூறினர் நீலகண்ட சிவாசாரியருமா மென்க. பகவற்கீதையிலே கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனருக்கு உபதேசிக்கு மிடத்துத் தம் பொருட்டே எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்க என்றும், சிவகீதையிலே சூதர் இருஷிகளுக்கு உபதேசிக்கு மிடத்துக் "கருமபலன்களை யெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்க" என்றும், பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு (மேலே சொல்லியவாறு) உபதேசிக்கு மிடத்து "சந்நியாச யோகஞ் செய்க" என்றும் கூறுதலால், இவையெல்லாம் ஒருநெறிப்பட எவருக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செல்லு மெனிற் சொல்வேம். "பகவான்" என்னும் சப்தம் சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமேனும், அவர் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும் செல்லுமென்று அரதத்தாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திலே கூறியிருக் கின்ற ராதலினுலும், அதற்கிசையவே கிருஷ்ணர் பகவற்கீதை பத்தாம் அத்தியாத் துப் பதினுலாவது பதினேழாவது சுலோகங்களினுலே "பகவான்" என்றும், பிரமா கைவல்லியோபநிடதத்து முதலாவது இரண்டாவது மந்திர பாகங்களிலே "பகவான்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றுர்க ளாதலினுலும், சிவோகம் பாவனையில் முற்றினமை பற்றிச் சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற சிவபக்தர்களாகிய கிருஷ்ணரையும் பிரமாவையும் சிவமாகக் கொண்டு எவற்றையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்தலினுற் பரமாமிர்த சிவரூபராகின்றுர் என்று பொருள் படுத்தப்படுதலினுலே போதரும் இழுக்கொன்று மின்றுமென்க. இது பற்றியே சிவனடியார்க்குச் செய்வது சிவபிரானுக்குச் செய்தலாய் முடியுமென்று சிவாகமாதி கள் முழுங்குவனவுமா மென்க.

12. வேதாந்த விஞ்ஞானம் - இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறும் அத்தியா யத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே "பிரஞ்ஞான" த்தின் பரியாய நாமங்கள் பலவற்றுள்ளே ஒன்றுக "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதம் காணப்படலாலும், அம்மந்திரத்திலே காணப்படும் "திருதி" முதலிய பதங்கள் சிவ சக்திக்குப் பெயராக வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறும் ச்லோகங்கள் கூறுதலாலும், அவ்வாறே "பிரஞ்ஞானம்" என்பது சிவசக்திக்குப் பெயராகக் கைலாய சங்கிதை உத்தரபாகத்து, பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்தினான்காம், நூற்றிருபத்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாறாம் சுலோகங்கள் உணர்த்துதலாலும், "விஞ்ஞானம்" என்றது சிவனருண் ஞானத்துக்குப் பெயராய்ப் போந்ததென்பது பெறப் பட்டது. இந்த அருட்பரை ஞானத்தின் பாலதாம் வேதாந்த விஞ்ஞானமே உபநிஷதங்களு ளெல்லாந் தலைமை யாகிய வைதிக சைவ சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலும், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலும் பேசப்பட்டு, தீவிரதரபக்குவ அன்பர்களுக்கு உபதேசிக்கற் பாலதாமெனக் கூறப்பட்டதுமா மென்க.

'விஞ்ஞானியானவன் எக்காலமும் அருண் ஞானத்தோடு கூடினவனுயாகின்றுன்" என்ற கருத்திஞல், சிவகீதை

विज्ञानीयस्तुपवति युक्तेन मनचाचता ।

விஞ்ஞாநீயஸ்துபவதி யுக்தேந மநசாசதா ।

என்று கூறிற்று. ஈண்டு "மனம்" என்றது மேலே சொல்லிய ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறும் அத்தியா யத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்டவாறு "ஞானசத்தி" க்குப் பெயராய்ச் செல்லுமன்றி, அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றுகிய மனத்தின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க. இவ்வாறே கைவல்லியோப நிஷதத்திலும் (மேலே சொல்லியவாறு) "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதம் சிவனருட்சத்தி ஞானத்தின் மேலாமன்றி, கண்ணுவசாகையுடையாரது ஐந்தாம் அத்தியாயத்து ஏழாம் பிராம்மணத்து இருபத்திரண்டாம் மந்திரத்திலே கண்டவாறு (சீவ) ஆன்மாவின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க.

13. சுத்தசத்துவர்
14. பிரமலோகம்
15. பராந்தகாலம்

"பாசுபதயோகபரியந்தமே வேத சிரசிலே பேசப்பட்டன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள்ளே மூன்றுவதாகிய பாசுபத யோகந்தான் சிவத்தைப் பிரத்திய க்ஷமாக்கும்" என்ற கருத்திஞல் சைவபுராணம்

परमो योकपर्यन्तो तर्म:च्रुति चिरोकत: ।
तेचुपाचुपतोयोक: चिवम् प्रत्यक्ष येत्त्रुटम् ॥

பரமோ யோகபர்யந்தோ தர்ம:ச்ருதி சிரோகத: ।
தேசுபாசுபதோயோக: சிவம் ப்ரத்யக்ஷ யேத்த்ருடம் ॥

என்று கூறிற்று. வைதிக பாசுபதயோகிகள் தோழற்குரிய உரிமை போலச் சுத்த சிவதத்துவபதிகளோடு ஒத்த வடிவமும், ஒத்த போகநுகர்ச்சி முதலியவும் பெறுவர் என்றும், இந்த யோகிகள் மகாப்பிரளயமாகிய மகாசங்கார காலத்திலே அங்கிருந்த வாறே சிவஞானிகளால் அடையப்படும் பரமுத்தியை அடைகின்றுர் என்றும் சிவபுரா ணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றன. சிவகீதை சிவராகவசம் வாதத்திலே

ब्रह्मलोके दिव्यदेहे भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् ।
तत्रोषित्वा चिरं कालं ब्रह्मणा सह मुच्यते ॥ २६ ॥

ப்[3]ரஹ்மலோகே தி[3]வ்யதே[3]ஹே பு[4]க்த்வா போ[4]கா[3]ன்யதே[2]ப்ஸிதான் ।
தத்ரோஷித்வா சிரம் காலம் ப்[3]ரஹ்மணா ஸஹ முச்யதே ॥ 26 ॥

சிவலோகத்திலே திவ்யதேகமுற்றிருந்து இஷ்டபோகந் துய்த்து நெடுங்காலம் பிரமத்தோடிருந்து முத்தராகின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், வாயுசங்கிதை

अनुक्रकपयञ् चक्रम् चान्तयतीत कलामयम् ।
चताचिवातिष्टितञ्च परमम्पत मुच्यते ।
एततेवपतम् प्राप्य यतीनाम् पावितात्मनाम् ।
चताचिवो पाचकानाम् प्रणवाचक्त चेतसाम् ।
एततेव पतम् प्राप्य तेनसाचम् मुनीच्वरा: ।
पुक्त्वासविपुलान् पोकान्तेवेन प्रम्मरूपिणा ।
मकाप्रळय चम्पूतॆळ चिवसाम्यम् पजन्तिहि ।
तेप्रम्म लोक इतिच्रुति राहसनातनी ॥

அநுக்ரகபயஞ் சக்ரம் சாந்தயதீத கலாமயம் ।
சதாசிவாதிஷ்டிதஞ்ச பரமம்பத முச்யதே ।
ஏததேவபதம் ப்ராப்ய யதீநாம் பாவிதாத்மநாம் ।
சதாசிவோ பாசகாநாம் ப்ரணவாசக்த சேதஸாம் ।
ஏததேவ பதம் ப்ராப்ய தேநஸாசம் முநீச்வரா: ।
புக்த்வாஸவிபுலாந் போகாந்தேவேந ப்ரம்மரூபிணா ।
மகாப்ரளய சம்பூதௌ சிவஸாம்யம் பஜந்திஹி ।
தேப்ரம்ம லோக இதிச்ருதி ராஹஸநாதநீ ॥

அநுக்கிரக மயமாயுள்ள சக்கரம் (சதாசிவசக்கரம்) சாந்தியாதீத கலாமயமாம் என்றும், இது சதாசிவர் அதிஷ்டிக்கும் பரமபதமாம் என்றும், பிரணவத்திலிருத்திய சதாசிவோபாசர்களாகிய யதிகளுக்கு எய்துந் தானம் இதுவாமென்றூம், இப்பதத்திலே யிருந்து பெரும் போகமெல்லா நுகர்ந்து மகாப்பிரளய காலத்திலே (மகாசங்கார காலத்திலே) அந்தப் பிரமத்தோடு கூடப் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் இது பற்றியே (முண்டக கைவல்லிய) சுருதி 'தேப்ரம்மலோகே' என்று உரைத்ததுமா மென்க என்று கூறிற்று. பின்னருஞ் சிவபுராணம்

तिनक्रुत्कोटि चङ्काचम् स्तानमात्य मुमापते: ।
चर्वकाम चमायुक्तम् विचुत्तम् नित्यमक्षयम् ।
सम्प्राप्य तत्पतन् तिव्यम् चमस्त क्लेचवर्जिता: ।
चर्वज्ञा: चर्वका: चुत्ता: परिपूर्णा पवन्तिच ।
विचुत्तकार्य करणा: परमैच्वर्य सम्युता: ।
सतेहाच्च वितेहाच्च पवन्तयात् मेच्चया पुन:
येसम् प्राप्त:परम् स्तानम्ञानयोक रतानरा: -
नतेषाम् पुनरात्रुत्तिर् कोरेसम्सार मण्टले ॥

திநக்ருத்கோடி சங்காசம் ஸ்தாநமாத்ய முமாபதே: ।
சர்வகாம சமாயுக்தம் விசுத்தம் நித்யமக்ஷயம் ।
ஸம்ப்ராப்ய தத்பதந் திவ்யம் சமஸ்த க்லேசவர்ஜிதா: ।
சர்வஜ்ஞா: சர்வகா: சுத்தா: பரிபூர்ணா பவந்திச ।
விசுத்தகார்ய கரணா: பரமைச்வர்ய ஸம்யுதா: ।
ஸதேஹாச்ச விதேஹாச்ச பவந்தயாத் மேச்சயா புந:
யேஸம் ப்ராப்த:பரம் ஸ்தாநம்ஞாநயோக ரதாநரா: -
நதேஷாம் புநராவ்ருத்திர் கோரேஸம்ஸார மண்டலே ॥

உமாபதியாகிய சிவனுருடைய பதம் கோடிசூரியப் பிரகாசமுடைய தென்றும், சர்வாபீஷ்ட திவ்யபோகங்களோடிசந்ததாயும், அதிசுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அழியாததாயும், கிலேசமெல்லாம் ஒழிந்ததாயுமுள்ள அந்தத் திவ்ய சிவலோகத்தை எந்த ஞான யோகிகள் அடைந்து சர்வஞ்ஞர்களாயும், சர்வவியாபகர்களாயும், தூயரா யும், பரிசுத்தமுடையவர்களாயும், (மகாமாயையி லுண்டாகிய) திவ்யதேக முடைய ராயும், சுவாதீனப் பிரவிருத்தியுடையராயும், சதேகர்களாயேனும், விதேகர்களா யேனும் இருந்தார்களோ, அந்த ஞானயோகிகளுக்குச் சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத் திரும்புதலில்லை (புநராவிர்த்தியில்லை) என்று கூறியதைச் சைவபாஷ்யகாரர் உதகரித்தார். மேலே சொல்லிய உபப்பிருமணங்களுக்கு மூல சூத்திரங்களாய் நின்ற முண்டகோபநிடதமுங் கடவல்லியுபநிடதமும்,

ते प्रम्मलोकेषु परान्तकाले पिराम्रुता: परिमुञ् चन्तिसर्वे ।

தே ப்ரம்மலோகேஷு பராந்தகாலே பிராம்ருதா: பரிமுஞ் சந்திஸர்வே ।

அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) எல்லோரும் சிவலோக (புனை) ங்களிலே (திவ்யபோக மெல்லாம் புசித்திருந்து மகாசங்கார காலம் எனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்திலே பரசிவ முத்தியைத் தலைப்படுகின்றுர் என்று கூறின. தைத்திரீயோபநிடதம்

योवेत निकितम् कुहायम् परमेव्योमन् ।
सोच्नुते सर्वान् कामान् सहप्रह्मणा ॥

யோவேத நிகிதம் குஹாயம் பரமேவ்யோமந் ।
ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணு ॥

பரமாகாயத்தினதாம் குகையின் கண்ணே சிவத்தை (பிரமத்தை) எவன் அறிகின் றுனே, அவன் பிரமத்தோடுகூடச் (சிவலோகத்திலே) சர்வபோகங்களையும் நுகர்கின் றுன் என்று கூறிற்று. ஐதரேயோபநிஷதம்

स एतेन प्राज्ञेनाऽऽत्मनाऽस्माल्लोकादुत्क्रम्य
अमुष्मिन्स्वर्गे लोके सर्वान् कामानाप्त्वा ऽमृतः समभवत् ॥ ४ ॥

ஸ ஏதேன ப்ராஜ்ஞேனா(ஆ)த்மனா(அ)ஸ்மால்லோகாது³த்க்ரம்ய அமுஷ்மின்ஸ்வர்கே³ லோகே ஸர்வான் காமானாப்த்வா (அ)ம்ருத: ஸமப⁴வத் ॥ 4 ॥

அவர் (வாமதேவர் என்னும் யோகியார்) சிவனருண் ஞானத்தினலே இவ்வுலகத்தை ஒருவிப்போய்ச் சிவலோகத்திலே இன்பமெலாந் துய்த்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய முற்றவராயினர் என்று கூறிற்று. தலவகாரோபநிடதம்

योवा एतामेवम् वेतापहत्यपाप्मान मनन्ते स्वर्क्के लोकेज्ये ये प्रतितिष्टति ।

யோவா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்யபாப்மாந மநந்தே ஸ்வர்க்கே லோகேஜ்யே யே ப்ரதிதிஷ்டதி ।

எவர் இந்தப் (பிராம்மி) யோகத்தை அறிந்து பாபங்களை யெல்லாம் போக்கினரோ, அவர் முடிவில்லாததும், அடைதற்கரியதுமாகிய சிவலோகத்திலே நிலையுறுகின்றர் என்று கூறிற்று. உபநிஷதம் என்னும் பதத்திற்கு யோகம் என்னும் பொருளுண்மை யால் ஈண்டுத் தலவகாரோபநிஷதத்திலே போந்த "பிராம்மி உபநிடதம்" என்பது பிராம்மியோகம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது கூர்மபுராண முதலிய உபப் பிரும்மணங்களுக்கு உடன்பாடாகும். சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

यएषसम्प्रचातोस्माच्चरीरात् चमुत्तायपरम् च्योति रुपचम्पत्यस्वेनरूपेणापिनिषपत्यते ।

யஏஷஸம்ப்ரசாதோஸ்மாச்சரீராத் சமுத்தாயபரம் ச்யோதி ருபசம்பத்யஸ்வேநரூபேணாபிநிஷபத்யதே ।

எவர் அருளையுடையராய் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து எழுந்து (பராசத்தியாம்) பரஞ்சோதியை அடைந்து, அந்தச் சிவசாரூப்பியம் அடைந்தவனுகின்றன் என்று இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதமே

सकल्वेवम् वर्त्तयन् यावतायुषम् प्रम्म लोकमपिचम पत्यते नचपुनरावर्त्तते नचपुरनावर्त्तते ।

ஸகல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரம்ம லோகமபிசம பத்யதே நசபுநராவர்த்ததே நசபுரநாவர்த்ததே ।

இந்தப் பிரகாரம் தன்சீவ காலம் வரையும் ஒழுககின்றவன் சிவலோகத்தை அடைந்து மீளப்பிறக்கின்றன் இல்லை, மீளப்பிறக்கின்றன் இல்லை என்று கூறிற்று. இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷத்தின் பொருளைக்கொண்டே வேதவியாசரும் தமது வேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி அத்தியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே

अनाविरुत्ति: चपतातनाविरुत्ति: चप्तात् ।

அநாவிருத்தி: சபதாதநாவிருத்தி: சப்தாத் ।

“மீளப்பிறப்பதில்லை” என்பது. இருமுறை அடுக்கிச் சாந்தோக்கியோப நிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்னும் பொருளுறக் கூறினார். தைத்திரீய சங்கிதையிலே காணப்படும் “தேதாமாநி” என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்திலே காணப்படும் “விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறியவிடத்து, அப்பயதீக்ஷிதர் விஷ்ணு பதத்தின் மேலாயது சிவலோகம் என்று உபப்பிரும்மணங்களுக் கிசையப் பொருள் கூறினர். சிவதருமோத்தரம்

ஞेयम् विष्णुपतातूर्त्वम् तिव्यम् चिवपतम् जकत् ।

ஞேயம் விஷ்ணுபதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் ।

விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய் அறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்யசிவபதமாம் என்று கூறுதலாலும், திராவிட சிவதருமோத்தரம்

அதற்குமேலுமையாள் புரமற்புத
மதற்குமேற்சிவலோக மென்றாயகவே
யதற்குறுமவலம் வாசகினடங்கிடா
வதற்குப்புக்கவர் மீள்பவரல்லரே.

(மேலே கூறிய உபநிஷதபுராண பிரமாணங்களுக்கிசைய) மகா சதாசிவநாயனர் எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசிவலோகத்தை அடைந்தவர்கள் அளவிடப்படாத திவ்ய வளங்களையுடைய அச்சிவலோகத்தினின்று மீளார்கள் (எனவே, பிறவியிற் செல்லார் கள்) என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரும் தமது சைவபாஷ்யத்துச் “சாம்ப்ராதி” அதிகரணத்திலே

विष्णुपतातूर्त्वमप्राक्रुतचिवपतम्परमानन्तमयमनुविचन्ति ।
तताकिच्रूयते ।
चोत्वन: पारमाप्नोति तत् विष्णो: परमम् पतम् ।

விஷ்ணுபதாதூர்த்வமப்ராக்ருதசிவபதம்பரமாநந்தமயமநுவிசந்தி ।
ததாகிச்ரூயதே ।
சோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ।

விஷ்ணுபதத்தின் மேலானதாய், அப்பிராகிருதமாய், பரமானந்தமயமாயுள்ள சிவபதத்தை யோகிகள் அடைகின்றார்கள், இது பற்றியே (கடவல்லி) சுருதியும் அவன் (யோகி மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவகலை என்னும் ஆறு) அத்துவாக்களின் கரைக்கண்ணதாய், அவ் விஷ்ணுலோகத்துக்கு மேலானதாயுள்ள (சிவ) பதத்தை அடைகின்றான் என்று கூறியதாமென உரைத்தார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்

பொன்னுர் மாடநீடுஞ் செல்வப்புறவம்பதியாக
மின்னுரிடையா ளுமையாளோடு மிருந்த விமலனைத்
தன்னுர்வஞ் செய் தமிழின் விரகனுரைத்த தமிழ்மாலை
பன்னுள் பாடியாடப் பிரியார்பர லோகந்தானே.

கோலமாகரி யுரித்தவ ரரவொடு
மேனக்கொம் பிளவாமை
சாலம் பூண்டுதண் மதியதுசூடிய
சங்கரனார் தம்மைப்
போலத்தம் மடியார்க்கு மின்பமளிப்பவர்
பொருகடல் விடமுண்ட
நீலத்தார்மிடற் றண்ணலார் சிரபுரந்
தொழவினை நில்லாவே.

என்றற் றெடுக்கத்த வேதசார திடாவிட சூக்தங்களினுல், சிவபிரானை அன்பினேடு உருகி வழிபடும் அன்பர்கள் பரலோகமாகிய சிவலோகத்தினின்று மீளார் என்றும், அங்கே அளவில்லாத சிவபோகங்களைப் புசிப்பாரென்றும் மேலே சொல்லிய தைத்திரீய பிரமானந்தவல்லி, ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலிய சுருதிகளுக்கும், சிவாகமங்களுக்கும் உடன்பட அருளினுராக, ஏகான்மவாதிகள் “சுவர்க்கலோகம்” “பிரமலோகம்” முதலியவைகளுக்குப் பிறிது பொருள் கூறிச் சுருதியைக் கொல்வது யாது பயன் கருதியோ; ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அந்த வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் பொருந்தவே ‘வானவூர் கொள்வோநா மாயப்படைவாராமே’, ‘அண்டர் நாடாள்வோ நா மல்லற்படைவாராமே’ என்றற் றெடுக்கத்த சுருதிகள் வாயிலாகக் கூறிய “வானவூர்” “அண்டர்நாடு” என்பன சுவர்க்க லோகத்தின் மேலாகாது, சிவலோகத்தின் மேலாமென்க. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுரும் மேலே சொல்லிய சுருதி புராணங்களுக் கிசையவே

மலர் மிசையேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசைநீ டுவாழ்வார்.

இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே உமாசமேதராகிய சிவபெருமானை இடையீடின்றித் தியானிப்பவர் எல்லாவுலகங்களினும் மேலாகிய மகாசிவலோகம் என்னும் வீட்டுல கின்கண்ணே அழிவின்றி எக்காலமும் வாழ்வார் என்று பொருள்படக் கூறியருளி னுர். இவ்வாறே மற்ற உண்மை நாயன்மார்களும் கூறினுர்கள். அக்கினி புராணத்தி லே

तीपकम् रोचकञ्चैव मोचकन् तीर्क्ककामिच ।

தீபகம் ரோசகஞ்சைவ மோசகந் தீர்க்ககாமிச ।

(அத்துவாதீத பிரமலோகத்தைச் சார்ந்த) சிவதத்துவத்திலே தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகை முதலிய பல திவ்யபுவனங்கள் இருப்பனவாகக் கூறப்படுதலால் மகாநாராயணம், முண்டகம், பிருகதாரணியம், கைவல்லிய முதலிய உபநிஷதங்க ளிலே "பிரமலோகங்கள்" என்று பன்மையுறவும் கூறியவாமென்க. சிவோபாசனை செய்யப்பெறும் தானங்களும், பிரமலோகம், சிவலோகம், கைலாசம், சிதம்பரம் எனப்பெயர் படிப்பனவாம் என்பது சிவதத்துவ விவேகம், சிதம்பரபுராண முதலியவை களாலும், அவற்றுக்கு மூலமாய் நின்ற சுருதிகளாலும் அறியபடுவனவாம் என்பதையும் யாவரும் யூகித்தறிக. மேலே சொல்லிய ஐதரேய தலவகாரோபநிஷத ங்களிலும், தேவார திருவாசக முதலியவைகளிலுஞ் சொல்லப்படும் "சுவர்க்க லோகம்" "அண்டர் நாடு" முதலியன சிவலோகமெனப் பொருள்படுத்தப் படுவன வன்றி இந்திரனுடைய சுவர்க்கலோக முதலியவாகப் பொருள்படுத்தப்படுவனவ ன்றும். சிவோபாசனை செய்யும் வைதிக சைவ யோகிகள் இந்திராதியருடைய சுவர்க்கங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்ற கருத்தினாலன்றே ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் திருச்சாய்க் காட்டுத் திராவிட அருட் சுருதியிலே, "மலர்க்கொன்றைத் தொங்கலா னடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளலவே" என்று கூறியவாற்றால் அறியப்படும்.

तेप्रम्मलोकेक्षुपरान्तकाले ।

தேப்ரம்மலோகேக்ஷுபராந்தகாலே ।

என்றதற்கு, "உமாசமேத சிவபெருமானுடைய காரிய மூர்த்தியாய்க் கொண்டு, எவர் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்றாரோ அவர்கள் வைகுண்ட லோகத்தை அடைந்து அங்குள் ளபோகமெல்லாந் துய்த்து இறுதியாகிய தேகாவசான காலத்திலே பின்னர்ச் சிவலோ கத்தை அடைந்து முத்தராகின்றார்" என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்.

தேப்ரம்மலோகேதுபராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ।

என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருளாக

ப்ரம்மலோகேபாஸ்ய ப்ரம்மகல்ப்பஸ்யாவஸாரநகாலே
ஸர்வோத்க்ருஷ்டாம்ருதசப்தவாச்யம் மகேச்வரம் ப்ராப்ய முச்யந்தி ।

பிரமலோகத்தின் கண்ணே யிருந்து பரமாகிய பிரமகற்பத்தின் முடிவுகாலத்திலே சர்வோத்கிருஷ்டராய் அமிர்த சப்தப்பொருளாயுள்ள சிவத்தை அடைந்து வீடுறுகின் றார் என்றும் கூறுவாருமுளர். அப்பயதீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்ட சிவதத்துவ விவேகமும் இரத்நத்திரய பரீக்ஷையும் (நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்தவாறு) பாசுபத ஞானயோகிகளுக்குப் புநராவர்த்தியில்லை (மீளப் பிறவியில்லை) என்று கூறி, கன்ம யோகிகளுக்கு (நிர்க்குணோபாசகர்களுக்கு) மீளப்பிறவியுளது என்று உரைக்கின்றன. மேலே சொல்லியவாற்றால் "விசுத்த சத்துவர்" என்றது "விசுத்த தேகத்தினர்" மேலும், "பிரமலோகம்" என்றது துநியப் பிரம்ம சிவலோகத்தின் மேலும், "பராந்தகாலம்" என்றது மகாசங்காரகாலத்தின் மேலும் பொருள் செல்லும். பிரதி

பந்தத்தினுலே சரீரத்திலே தன்ஊ அறிதலாம் பிரமஸாக்ஷாத்காரம் எய்தாதவர்கள் (மாயாவாத நிர்க்குண) பிரமத்தின் காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திர ராயினேருடைய சத்தியலோகம் வைகுண்டலோகம் கைலாசலோகம் என்பவைகளி லே யிருந்து அந்தக் காரியப் பிரமா முதலாயினேருடைய முடிவு காலத்திலே பிரமஸாக்ஷாத்கார மடைதலாலாகிய முத்தியை அடைகின்ருர் என்று மாயாவாதோ பநிஷதக் கருத்தைத் தழுவி மீளப்பிறவி கொடுக்கும் தாழ்ந்த இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிஊக்குப் பொருள் படுத்துதல் சாஸ்திரநுட்ப விசாரமில்லாமையினுலா மென்க. கைலாசம் பலவகைப் படுதலினுல், ஈண்டுக் கூறிய காரியராகிய உருத்திரருடைய கைலாசத்துக்கும் துரியமூர்த்தியாகிய மகா சதாசிவருடைய (மகா) கைலாசத்துக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க.

வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்கள் வைதிக பாசுபதயோகம் வரையிலே பேசுமென வாயுசங்கிதை சொல்வதாலும், அந்த வைதிக பாசுபதயோகம் சிவாத்து வித நிஊயாதலினுலும் சிவாத்துவிதச்செல்வராகிய நீலகண்டசிவாசாரியர் (லய போகாதிகாரமூன்றனுள்ளே இலயாவஸ்தையினதாய்)க் குடிலையினின்று வேறுபடாத சிவதத்துவத்திலிருந்தே சிருஷ்டி தொடங்கிக் கூறி, அதனையே முத்திஸ்தானமாக முடித்துப் பேசுதலுனாலும், இவர்க்கிசையவே உமாபதி சிவாசாரியர் "நிலவுலகாயுதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்" எனச் சமயங்களை யெல்லாம் முதலு மீறுமாகத் தொகுத்துக் கூறினாராக், சைவ சித்தாந்தச் செல்வர் லோகாயுத முதலிய புறப்புற சமயம் புறச்சமயம் அகப்புறச் சமயம் என்னும் மூவகைச் சமயங்களின் மேலாய பாஷாணவதமுதல் சிவாத்துவித மீறாகிய அகச்சமயங்கள் ஆறையும்பற்றிய பேசியவிடத்து இந்த அகச்சமயத்தின் முத்திநிலை அதிகாரயோகலபம் என்னும் மூன்று அவஸ்தைபற்றிய சகள (மகேசன்), நிஷ்கள சகள (சதாசிவன்), நிஷ்கள (சிவன்) என்பது பொருள்படக் கூறினாராதலினாலும், வாதுளாகமம்

சிவதத்வம் மகாசேந நிஷ்களந்த்விதி கீர்த்திதம் ।

சிவதத்துவத்தை நிஷ்கள மென்று கூறுகின்றமையானும், துரிய உமாசகாயராகிய நிஷ்கள சிவனுரை இதயாகாசத்தின் கண்ணே வழிபடும் சிவாத்துவித வைதிக பாசுபதயோகிகளுக்கு முத்திஸ்தானம் (பிரமலோகமாகிய) சிவலோகத்துச் சிவசாரூப்பியமே யாதலினுலும், இந்த யோகபாதத்தினுந் தஊயானது ஞானபாதமா மாதலினுலும், அது பற்றியே சிவாகமம்

वेतान्तार्त्तमितम् ञानम् । | वेतसारमितन् तन्त्रम् ।
चित्तान्तम् वेतसारत्वात् ॥

வேதாந்தார்த்தமிதம் ஞாநம் ।। வேதஸாரமிதந் தந்த்ரம் ।
சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத் ॥

“வேதத்தின் பொருளே இந்த ஞானம் என்றும், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச் சித்தாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் வேதசாரமாயிருத்தலினு லென்றும்,” கூறுகின்ற மையாலும், இந்த ஞானபாதத்துச் சிவபிரான் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்டை என்னும் ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்து ஞானம் என்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடப்படுவர் என்றும், இந்தக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் மூன்றின் நின்றோர் சுத்த தத்துவ புவனங்களிலே அபரமுத்தராக வைகியவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்றும், அவ்வாறே உண்மை ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சிவபுண்ணியங்க ளுக் கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்த வித்தை முதலிய அதிகார தத்துவ போகதத்துவ லயதத்துவங்களில் வைகும்மந்திரர் மந்திரேசுரர் முதலாயினோர் புவனத்துச் சாலோக்கிய முதலிய அபரமுத்திப் பேறும் என்றும், வைதிக சைவசித்தாந்த சாஸ்திரமுடையார் சொல்கின்றாராதலினாலும் வைதிக பாசுபத ஞானயோக சிவாத்துவிகளுடைய முத்திநிலையும், வைதிக சிவாகம நெறிப்படி ஞானயோகபாதத்து நின்றாருடைய முத்திநிலையும் ஒன்றாய், சர்வசங்கார காலத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் மகாகைலாச பரப்பிரம மகா சிவலோகத்திலே முற்றுமாமென உணர்க. ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் “ஈக்ஷதிகர்மாதி கரணத்து” “பிரமலோகம்” என்றது பரப்பிரமமாகிய சிவபிரானுடைய லோகம் (சிவலோகம்) என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றார். பிரமலோகம் என்ற உடனே “பிரமதிருச்யம்” என்றேனும், “பிரமமாகிய லோகம்” என்றேனும் “காரியப் பிரமம்” என்றேனும் சுருதி உபப்பிரும்மண சாஸ்திர விருத்தமாகப் பொருள் படுத்தி அநுஷ்டக்குங்கால அது காலவிளம்பத்தினாலன்றி நேரே உண்மை முத்திக்கு வழிகாட்டா தெனவும் சாஸ்திர யுக்தமாகப் பொருள் படுத்தி அதன்படி ஒழுகுகின்றோனுக்கு உண்மையாகிய பயன் சித்திக்குமா மெனவும், ஏகான்மவாதிகள் தாம் கீழ்நிலை முத்தியிலிருந்து கொண்டு மதங்கள் அனைத்தினும் மேலாகிய முத்தியை அடைந்தாராக நினைத்து எழுதுவதும் பேசுவதுஞ் செய்தல் நிலத்திலே கிடப்பான் ஒருவன் தான் இமாசலத்தைக் கடந்து மேன்மண்டலத்தில் ஏறியிருப்பதாக நினைத்துக்கொள்வது போலாம் எனவும் யாவரும் உணரக்கடவர், வேதசிரசுகளும் தேவார திருவாசகங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தரவேதமும், திருமந்திரமும் ஒரு கருத்துற மேலே சொல்லியவாறு நின்றனவாம் என்னுங் கருத்தினாலன்றோ, அவ்வைப் பெருமாட்டியார்

தேவர்குற ளுந்திருநான் மறைமுடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
திருவாசகமுங் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணர்.

என்றருளிச் செய்தார். அருளியவாறே, அநுபவத்திலும் மேலே உரைத்தவாறு பொருளினால் ஒத்து நிற்பவும் காண்கின்றோம். இதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் விபரீதப் பொருள் பொருத்த முடையனவன் றென்பது அறியப்படும். மேலும்,

परात्परतरोप्रम्म तत्परात्परतोहरि: तत्परात् परतोरीच: |

பராத்பரதரோப்ரம்ம தத்பராத்பரதோஹரி: தத்பராத் பரதோரீச: |

பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளார் பிரமா என்றும், அவருக்கு மேலாயுள்ளார் நாராயணர் என்றும், நாராயணருக்கு மேலாயுள்ளார் சிவனுர் என்றும் சிவஸங்கல்போப நிஷதம் கூறுமாற்றுல், "பராந்தகாலம்" என்றதற்குப் பொருள் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வோர் மதத்தாரும் தத்தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட கடவுளுக்கே பொருந்தப் பொருள் செய்வர். பராந்தகாலம் என்றதற்கு விஷ்ணு உபாசகர் நாராயணர் பதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய பிரமப்பிரளய கற்பத்துக்கும், சிவாத்துவிதிகள் சிவபதத்துக்கு தாழ்ந்த பதத்தினராகிய விஷ்ணு பிரளய கற்பத்க்கும், சைவசித்தாந்திகள் மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினுர் என்பது புராணுபப் பிரம்மணங் களால் அறியப்படுகின்றது. சிவாத்துவிதிகளுடைய கார்க்கி ஆகாசம் பிரமலோகமா கிய சிவலோகத்திலே முடிவதாகப் பிருகதாரணியத்திலும் புராணங்களினும் சொல்லப்படுதலால், வைதிகபாசுபதயோக சிவாத்துவிதிகளும் வைதிக சைவசித்தாந் திகளும் "பராந்தகாலம்" என்றதற்குச் சொல்லும் பொருள் விரோதமுறுது பொருத்த முடையதேயாம்.

16. அமிர்தம் - ஜாபாலத்திலே "இவைகள் அமிர்தத்தின் (சிவத்தின்) நாமங்க ளாம்" என்பது பொருள்பட

एतानिहवाम्रुतस्य नामतेयानि |

ஏதாநிஹவாம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி |

என்று கூறினமையால், "அமிர்தம்" என்னும் பதம் சிவத்துக்குப் பெயராகக் கொண்டேம். இவ்வுண்மை சைவபாஷ்யத்து "அந்திராதிகரண" முதலியவைகளால் அறியப்படும்.

V.

(மகா சிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உபதேசித்தமை)

विविक्ततेच चुकासनस्त:
चुचि: समक्रीवचिर: चरीर: । (9)

अत्याच्रमस्त: चकलेन्त्रियाणि
निरुत्य पक्त्यास्वकुरुम् प्रणम्य । (10)

हृत्पुण्टरीकम् विरजम् विचुत्तम्
विचिन्त्यमत्येविचतम्विचोकम् । (11)

अचिन्तयमव्यक्तमनन्तरूपम्
चिवम्प्रचान्तमम्रुतम् परम्मयोनिम् । (12)

तमातिमत्यान्त विकीनमेकम्
विपुम् चितानन्तमरूपमत्पुतम् । (13)

उमाचकायम् परमेच्वरम्प्रपुम्
त्रिलोचनम् नीलकण्टम् प्रचान्तम् । (14)

त्यात्वा मुनिर्च्कच्चति पूतनोनिम्
समस्तचाक्षिम् तमचः परस्तात् । (15)

விவிக்ததேச சுகாஸநஸ்த:
சுசி: ஸமக்ரீவசிர: சரீர: । (9)

அத்யாச்ரமஸ்த: சகலேந்த்ரியாணி
நிருத்ய பக்த்யாஸ்வகுரும் ப்ரணம்ய । (10)

ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்
விசிந்த்யமத்யேவிசதம்விசோகம் । (11)
அசிந்தயமவ்யக்தமநந்தரூபம்
சிவம்ப்ரசாந்தமம்ருதம் பரம்மயோநிம் । (12)

தமாதிமத்யாந்த விகீநமேகம்
விபும் சிதாநந்தமரூபமத்புதம் । (13)

உமாசகாயம் பரமேச்வரம்ப்ரபும்
த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம் । (14)

த்யாத்வா முநிர்ச்கச்சதி பூதநோநிம்
ஸமஸ்தசாக்ஷிம் தமச: பரஸ்தாத் । (15)

(இதன் பொருள்)

(9) தனியிடத்திலே, சகாசனத்திருந்து, சுத்தனுகி, நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமுடையனுய்,

(10) வைதிகபாசுபத விரதமுடையனுய், இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பினேடு தன் குருவை வணங்கி,

(11) இதய கமலத்தைத் துகளற்றதாய்ச் சுத்தமாகக் கருதி, அதனடுவே தெளிவுடையராய் சோகமில்லராய்,

(12) நினைத்தற் கரியராய் வெளிப்படாதவராய், அனந்த ரூபநாய், சிவனுய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரம காரணராய்

(13) முதனடுவீறிலராய், வியாபியாய், சிதானந்தரூபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய்

(14) உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்ண ராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராய்

(15) பூதகாரணராய், சமஸ்தசாக்ஷியா யிருப்பவரைத் தியானித்து, அதனுல் துறவியானவன் பிரகிருதிக்கு மேலே செல்வான்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

(17) விவிக்ததேசம் - என்பது தனியாகிய ஸ்தானம் எனப் பொருள்படும். படவே, சனங்களில்லாத ஏகாந்தஸ்தானம் என்பது பொருளாம். எந்த இடத்திலிருந்து எவர் வைதிகபாசுபத நெறிப்படி, சிவோபாசனை செய்கின்றுரோ, அச்சிவம் விளங்கப் பெறும் அந்த ஸ்தானம் சிதம்பரம் எனப்ப்டும். இது பற்றியே, அப்பயதீக்ஷிதர் இதய கமலம் இரவிவிம்பமுதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவபிரானைத் தியானிக்கினும், அவ்வவ் விடங்கள் அனைத்தினும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவனைத்தியானிக்க என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றியேயா மென்க. ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

यत्रन्नृत्यतितेवेच: परमानन्त विक्रक: ।
तस्यतेचस्यनामानि च्रुतान्येतानिपूतले ।

अमलम् चत् परम् नित्यम्मकान्कोचोकिरणमय: ।
अन्त: पुरम् विवित्तञ्च पुण्टरीकम् कुकावरम् ॥

யத்ரந்ருத்யதிதேவேச: பரமாநந்த விக்ரக: |
தஸ்யதேசஸ்யநாமாநி ச்ருதாந்யேதாநிபூதலே |

அமலம் சத் பரம் நித்யம்மகாந்கோசோகிரண்மய: |
அந்த: புரம் விவிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் ||

பரமானந்த சொரூபராகிய சிவபிரானூர் எவ்விடத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்றரோ அந்த ஸ்தானம் அமலம் எனவும், சத் எனவும், பரம் எனவும், மகத் எனவும், இரண்மய கோசம் எனவும், அந்தப்புரம் எனவும், விவிக்தம் (தனி) எனவும், புண்டரீகம் எனவும், குகை எனவும் பெயர் பெறுமென்று கூறியவற்றுள்ளே இந்தக் கைவல்லியோப நிஷதத்திலே சிவோபாசஊ பேசப் புகுந்த விடத்திலே பிரயோகிக் கப்பட்ட "விவிக்தம்" என்னும் பதமும் ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்குப் பெயராகக் காணப்படுகின்றமையும் மற்றூேர் சான்றும். அத்தியாசிரம யோகியானவன் இதய கமலத்தின் கண்ணே சிவபெருமாஊ உபாசிக்குங்கால் அவனிருக்குந் தானம் சமமாயும், சுத்தமாயும், துறுகல், தீ, தூளி என்பன இல்லாததாயும் சப்தம், சலம், குஞ்சம் என்பவைகளால் இனிமை வாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்கு இனிமை செய்வதா யும் குகாசிரயங்கள் அமைந்தனவுமாகிய தனித்தானத்திலே யோகாப்பியாசஞ் செய்க என்ற கருத்தினுல், சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

चमेचुचेळचक्करावन्निवालुका विवर्च्चिते चप्तजलाच्रायातिपि: ।
मनोनुकूले नुतुचट्चुपीटने कुकानिवाताच्रयणे प्रयोच येत् ॥

சமேசுசௌளசர்க்கராவந்நிவாலுகா விவர்ச்சிதே சப்தஜலாச்ராயாதிபி: |
மநோநுகூலே நுதுசட்சுபீடநே குகாநிவாதாச்ரயணே ப்ரயோச யேத் ||

என்று கூறிற்று. உமாபதிசிவாசாரியர் திராவிட சிதம்பரமான்மியம் வாயிலாக,

ஆரணவுருவாந் தில்ஊயம்பலங் காணப் பெற்றூே, ரோருணர்வாவரென்று மொன்றல ரொன்ற ரல்லர், காரணராகா ரொத்த கருத்தினர் நிருத்தவின்ப, பூரணரவர் கள் வாழும் புவனமும் பொதுவா மன்றே.

நிருத்தானந்தத்தினுல் நிறைந்த (வைதிகபாசுபத) ஞான யோகிகள் எழுந்தருளி யிருக்கும் தானமும் (புவனமும்) சிதம்பரம் எனப்படும் என்று அருளிச் செய்த உண் மையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்றும்.

(18) சுகாசனம் - கால்கள் இரண்டும் மடித்து அட்டணைக் காலேறிட்டிருத்தல் சுகாசனம் எனப்படும் என்றார் தத்துவப் பிரகாச நூலுடையார்.

(19) சுசி - பாசுபத யோகியர் முதற்கண்ணே மலசுத்தி கபசுத்தி முதலிய செய்து ஸ்நாநமுதலியவை யுடையராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது பற்றிச் சுசியுடைமை வேண்டப்பட்டது. அவ்வாறு சுத்திசெய்யா திருந்தால், கப முதலியன யோகஞ்

செய்யுங்கால் இடையே நிகழப்பெற்று, அந்த யோகத்தை நிரந்தரமாய் நிகழ வொட்டாது தடுத்து விடுமாதலில் அச்சுரியுடைமை ஆவசியகம் வேண்டப் படுமென்க.

(20) நேரியகழுத்து தலை சரீரமுடைமை - கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை நேரே சரிப்படுத்தாது, நேர்ந்தபடி குனிந்தும், சாய்ந்துமிருந்தும் இந்த யோகஞ் செய்ய முயன்றால், இடையே நித்திரை புகுந்து குடிக்கொள்ளுதற் கிடனாய் ஞானயோகத்தைத் தடுத்து விடுமாதலில் நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை யுடையனா யிருத்தல் வேண்டு மென்றது.

(21) அத்தியாசிரமம் - சூதசங்கிதை ஞானயோக கண்டத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலே,

चर्वाङ्कोत्तूळनम्यत्तत्व्रतम् प्रोक्तम् मनीषिपि: ।
एतत्वेत चिरोनिष्टा: प्राकु: पाचुपतम् मुने ।
केचिऱ्चिरो व्रतम् प्राकु: केचितत् याच्रमम् वितु: ।
केचित्व्रत मित्यूचु: केचिच्चाम् पवमैच् वरम् ।
अस्य व्रतस्य माकात्म्यमाक मान्तेचु चम्स्तितम् ॥

சர்வாங்கோத்தூளநம்யத்தத்வ்ரதம் ப்ரோக்தம் மநீஷிபி: |
ஏதத்வேத சிரோநிஷ்டா: ப்ராகு: பாசுபதம் முநே |
கேசிற்சிரோ வ்ரதம் ப்ராகு: கேசிதத் யாச்ரமம் விது: |
கேசித்வ்ரத மித்யூசு: கேசிச்சாம் பவமைச் வரம் |
அஸ்ய வ்ரதஸ்ய மாகாத்ம்யமாக மாந்தேசு சம்ஸ்திதம் ||

பாதாதி கேசாந்தம் விதிப்படி தரிக்கப்ப்டும் விபூதி விரதத்தைப் பாசுபதவிரதம் என்றும், சிரோவிரதம் என்றும், அத்தியாசிரமம் என்றும், விரதம் என்றும், சாம்பவம் என்றும், ஐசுவரம் என்றும் (அந்தந்த உபநிஷதசாகை யுடையார்) கூறுவர். இந்த விரதத்தின் பெருமை ஆகமாந்தங்களிலே அமைந்ததாம் என்றும், யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்திலே

उत्तूळनञ् त्रिपुण्ट्ऱ्ञ्च ञानाङ्कत्वेन चातनम् ।
आमनन्ति मुनिचिरेष्टा: च्वेताच्वतर चाकिन: ।
अयमत् याच्रमो तर्मोयै: चमाचरितोमुता ।
तेषामेव चिवञानम् सम्सार चेतकारणम् ।
उत्तूळनन्त्रि पुण्ट्ऱ्ञ्च पचुपाच निव्रुत्तये ।
आमन्ति मुनिच्रेष्टा अतर्व चिरचिस्तिता: ॥

உத்தூளநஞ் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஞாநாங்கத்வேந சாதநம் ।
ஆமநந்தி முநிசிரேஷ்டா: ச்வேதாச்வதர சாகிந: ।
அயமத் யாச்ரமோ தர்மோயை: சமாசரிதோமுதா ।
தேஷாமேவ சிவஞாநம் ஸம்ஸார சேதகாரணம் ।
உத்தூளநந்த்ரி புண்ட்ரஞ்ச பசுபாச நிவ்ருத்தயே
ஆமந்தி முநிச்ரேஷ்டா அதர்வ சிரசிஸ்திதா: ॥

உத்தூளநதிரி புண்டரத்தைச் சுவேதாசுவதர சாகையுடையார் ஞானங்கமாம் எனவும், இந்த அத்தியாசிர விரதம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரத்தை அறுக்கும் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் எனவும் கொள்ளுகின்றர் என்றும், இந்த விரதத்தையே பசுவினின்று பாசத்தை நீக்கும் பொருட்டு அதர்வசிரசு சாகையுடையார் கொள்ளுகின்றர் என்றும் கூறப்பட்டன; கூர்மபுராணம் பூர்வபாகத் துப் பதிஞன்காம் அத்தியாயத்திலே,

ततेळततैच्वरम् ञानम् स्वचाकाविचित व्रतम् ।
अचेषम् वेतचारन् तत्पचुपाच विमोचनम् ।
अत्याच्रम मितिक्यातम् प्रम्माति पिरनुष्टितम् ॥

ததௌததைச்வரம் ஞாநம் ஸ்வசாகாவிசித வ்ரதம் ।
அசேஷம் வேதசாரந் தத்பசுபாச விமோசநம் ।
அத்யாச்ரம மிதிக்யாதம் ப்ரம்மாதி பிரநுஷ்டிதம் ॥

சுவேதாசுவதர முனிவர் தமது சுவசாகையாயுள்ள சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டதும், சமஸ்த வேதசாரமாயுள்ளதும், பசுவைப் பந்தத்தினின்று நீக்குவ தாயுள்ளதும், பிரமாதி தேவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், அத்தியாசிரமம் என்று சொல்லப்படுவதாயுமுள்ள பாசுபதஞானத்தைச் சுசீலராசாவுக்கு உபதேசித்தார் என்று கூறப்பட்டது; பிரமோத்தரகாண்டத்திலே

अयमत् याच्रमो तर्मोयैस् समाचरितस्तता ।
तेषामेवपरम् ञानम् चम्चारच् चेतकारणम् ॥

அயமத் யாச்ரமோ தர்மோயைஸ் ஸமாசரிதஸ்ததா ।
தேஷாமேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம் ॥

இந்த அத்தியாசிரமம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரமா கிய பாசத்தைச் சேதிக்கும் பரமமாகிய ஞானம் எய்தும் என்று சொல்லப்பட்டது. சிவபுராணத்திலே,

व्रतम् पाचुपतम् च्रेळतमतर्व चिरचि च्रुतम् ।
व्रतमेतत् प्रकुर्वीत सतुवै नैष्टिकः स्म्रुतः ।
चोत्याच्रमीच विज्ञेयो मकापाचुपत स्तता ॥

வ்ரதம் பாசுபதம் ச்ரௌதமதர்வ சிரசி ச்ருதம் ।
வ்ரதமேதத் ப்ரகுர்வீத ஸதுவை நைஷ்டிக: ஸ்ம்ருத: ।
சோத்யாச்ரமீச விஞ்ஞேயோ மகாபாசுபத ஸ்ததா ॥

வைதிக பாசுபத விரதம் அதர்வசிரசிலே சொல்லப்பட்டது எனவும், இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் நைஷ்டிகன் எனவும், இவன் பின்னரும் அத்தியாசிரமி என்றும் மகா பாசுபதன் என்றும் சொல்லப்படுவன் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்த புராண காளிகாகண்டம் பாசுபத விரதம் உரைத்த முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்திலே, இந்த வைதிக விரஜாதீக்ஷையாகிய பாசுபத விரதம் பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் மந்திர சம்ஸ்காரதீக்ஷை என்று சிவாகமங்களிலே சொல்லப்பட்டும் என்ற கருத்தினால்,

वैतिकी विरजा तीक्षा यातेयम् पापानाचिनी ।
मन्त्रसम्स्कार तीक्षेतिकतितेयन्तताकमे ॥

வைதிகீ விரஜா தீக்ஷா யாதேயம் பாபாநாசிநீ ।
மந்த்ரஸம்ஸ்கார தீக்ஷேதிகதிதேயந்ததாகமே ॥

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபததீக்ஷை உபமன்னியுமுனிவரால் கிருஷ்ணருக்குச் செய்யப்பட்டதாக மகாபாரதம், லிங்கபுராணம், கூர்ம்புராணம், சிதம்பரபுராணம், உபதேசகாண்ட முதலியன கூறுகின்றன. இது பற்றியே சிதம்பர மகாத்மியம்,

इतोकितेवकी चूनुमुपमन्युर तीक्षयत् ।
इतच्चिवाक मार्त्ताच्च सक्रुष्णो पोतितोमुकात् ॥

இதோகிதேவகீ சூநுமுபமந்யுர தீக்ஷயத் ।
இதச்சிவாக மார்த்தாச்ச ஸக்ருஷ்ணோ போதிதோமுகாத் ॥

உபமன்னியுமுனிவர் தேவகிநந்தராகிய கிருஷ்ணருக்கு வைதிக பாசுபததீக்ஷை செய்தார் எனவும், அவ்வுபமன்னியு மகாமுனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களைப் போதிக்கப்பெற்றார் எனவுங் கூறிற்று. சங்கர சங்கிதையிலே,

इतानीम् ममपक्ताक्रया तुपमन्योर् मकात्मनः ।
चिवतीक्षास्य निविरुत्ता चिवाकम विचारतात् ॥

இதாநீம் மமபக்தாக்ரயா துபமந்யோர் மகாத்மந: ।
சிவதீக்ஷாஸ்ய நிவிருத்தா சிவாகம விசாரதாத் ॥

சிவபிரான் “தமது பக்த்சிரேஷ்டரும், மகாத்மாவும், சிவாக மஞ்ஞருமாகிய உபமன்னியு முனிவரிடமிருந்து கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்டது” என்று கூறினர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனுல் பாசுபத தீக்ஷையுடையோர்க்கே பாசுபதயோகம் உபதேசிக்கற்பாற்ரும் என்ரேர்க. சுவேதா சுவதரோபநிஷதம்,

तप: प्रपावात् तेवप्रचाताच्चप्रम्मकच् वेताच्वत रोतवित्वान् ।
अत्याच्रमिप्य: परमम् पवित्रम् प्रोवाच चम्यक्रुषि चङ्कचुष्टम् ।
वेतान्ते परमम् कुक्यम् पुराकल्प्प: प्रचोतितम् ।
नाप्रचान्ताय तातव्यम् नापुत्राय चिष्याय वैपुन: ॥

தப: ப்ரபாவாத் தேவப்ரசாதாச்சப்ரம்மகச் வேதாச்வத ரோதவித்வாந் ।
அத்யாச்ரமிப்ய: பரமம் பவித்ரம் ப்ரோவாச சம்யக்ருஷி சங்கசுஷ்டம் ।
வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப்ப: ப்ரசோதிதம் ।
நாப்ரசாந்தாய தாதவ்யம் நாபுத்ராய சிஷ்யாய வைபுந: ॥

இருஷி சமூகங்களால் வழிபடற்பாலதாம் பரம பவித்திரமாகிய சிவஞானத்தை (பிரமத்தை) தவப்பிரபாவத்தையும் சிவப்பிரசாதத்தையுங் கொண்டு சுவேதாசுவதர முனிவர் பாசுபத தீக்ஷை யுடையாருக்கு உபதேசித்தாரென்றும், இது முந்திய கற்பத்திற் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தில் மிகு ரகசியப்பாற்பட்ட தொன்ரும் என்றும், (பாசுபத தீக்ஷையுடைய பக்குவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு) மறைக்கற்பாலதாய், அடக்கமிலாப் புத்திரர்க்கேனும், சீடனுக்கேனும் உபதேசிக்கற்பாலதொன்ரும் என்று கூறிற்று. மேலே சொல்லிய சிதம்பர மான்மியப் பொருளேத் தழுவித் திராவிட சிதம்பர மான்மியத்தினும்,

“ஆண்டிரு சாபங்கொள்ளு மவரையுந் துவரை யும்போய்க்
காண்டுமென் ருண்டணேந்தக் கரியவன் முடிமேற்பாத
நீண்டவன் புடனேவைத்து நீலகண் டரையுநல்கி
யீண்டுவந் தகன்ருனின்று மெய்துவ னின்றுநாளே.”

விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ள கிருஷ்ணரைத் துவராபுரியிலே போய்க் காண்பேம் என்று போய், மிகுந்த கருணையினுலே அந்தக்கிருஷ்ணருடைய சிரசின் மேலே தமது திருவடி சூட்டி திருவடி தீக்ஷை செய்து, சிவலிங்கப்பெருமானே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பின்னரும் (எனது புதல்வனுகிய உபமன்னியு) துவாரகைக்குப் போயினுன், இன்னும் இன்று நாளேக்குள்ளே வந்து விடுவான் என்று வியாக்கிரபாத முனிவர் இரணிய வன்மச் சக்கிரவர்த்திக்குக் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறிய திருவடி தீக்ஷை விஞ்ஞான தீக்ஷையாம் என உணரற்பாற்று, ஈண்டுக் கூறிய அடியும் முடியும் முறையே அருட் சத்தியையும் ஆன்மாவையும் குறித்தனவாம் என்பது ஸ்ரீ மூலநாயனுரருளிய,

காலுந்தஜலயு மறியார்க லதிகள்
காலந்தச்சந்தி யருளெம்பர்காரணம்
பாலொன்றுஞானமே பண்பார்தஜலயுயிர்
காலந்தஞானத்தைக் காட்டவீடாகுமே.

என்னும் திருமந்திரத்திஞல் உணரப்படும். ஆகவே, காளிகாகண்டத்திலே சொல்லப்பட்ட வைதிக பாசுபத தீக்ஷையும், சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையாகிய விஞ்ஞான தீக்ஷையும் ஒரு பொருட்பட்டு முடிவனவாய், வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களும், உபநிஷத சூத்திரங்களும், வைதிக பாசுபத சிவாகமங்களும் (பாஷ்யங்களும்) உபப்பிரும்மணங்களும் ஒரே பொருண் முடிவிஜனயுடையவனவாய் நின்றவாறு பெரியோரறிவரரென்க. இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத தீக்ஷ தேகம் வீழுங்கால் பரியந்தமேனும், பன்னிரண்டுவருஷ காலமேனும், ஆறுவருஷகாலமேனும், மூன்று வருஷகாலமேனும், பன்னிரண்டு மாசமேனும், ஆறுமாசமேனும், மூன்றுமாசமேனும், ஒருமாசமேனும், பன்னிரண்டு தினமேனும், ஆறுதினமேனும், மூன்றுதினமேனும், ஒருதினமேனும் விதிப்படி சங்கற்பித்து, விரசாகோமஞ செய்து, பஸ்மகோயியாயிருந்து அநுஷ்டிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்திஞல், சிவபுராணம்,

यावच्चरीरपातम् वात्वातचाप्त मतापिवा ।
ततर्तम् वातततर्तम् वामाच त्वातचकन्तुवा ।
ततर्तम् वातततर्त्तम् वामाचमेत मतापिवा ।
तिनत्वात चकम्वात तिनषट्कमतापिवा ।
ततर्त्तम् तिनमेकम् वाव्रतञ् चङ्कल्प्प नावति ।
अक्निमाताय वितिवत् विरजाकोम कारणात् ।
पस्म चायीत्रुणचायी चीराचीन चुयोतव ॥

யாவச்சரீரபாதம் வாத்வாதசாப்த மதாபிவா ।
ததர்தம் வாததர்தம் வாமாச த்வாதசகந்துவா ।
ததர்தம் வாததர்த்தம் வாமாசமேத மதாபிவா ।
திநத்வாத சகம்வாத திநஷட்கமதாபிவா ।
ததர்த்தம் திநமேகம் வாவ்ரதஞ் சங்கல்ப்ப நாவதி ।
அக்நிமாதாய விதிவத் விரஜாகோம காரணாத் ।
பஸ்ம சாயீத்ருணசாயீ சீராசீந சுயோதவ ॥

என்றற் றெடக்கத்தவாக விரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கிற பெருகுமாதலில், அவ்வநுஷ்டானத்தை ஆண்டுக் காண்க. இவ்விரதம் புராணங்களிலே சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப்படிருக்கின்றது. கூர்ம புராண பூர்வ பாகத்து ஐம்பத்துமூன்றும் அத்தியாத்திலும், வாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டவாறு, சிவாவிர்பாவராகிய சுவேதர் முதலிய

இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களும், இவர்கள் சீஷர் நூற்றுப்பன்னிருவரும் வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டானமுடைய வைதிக பாசுபத யோகிகளேயாம். இவருள்ளே தலைவராகிய சுவேதாசாரியரை வழிபட்டே வைதிக பாசுபதயோக சிவாத்துவிதியாகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் வைதிக பாசுபத யோக சிவாத்துவித பாஷ்யத்தை வியாசரருளிய வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பொருளாக அருளினர் என்ற கருத்தினாலன்றோ சைவ பாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்து முதலினும் இறுதியினும்,

नम्:च्वेता पितानाय नानाकम वितायिने ।
कैवल्ल कल्प्पतरवे कल्याण कुरवेनम: ।
च्वेताचार्य पतत्वन्त्व चुच्रूषात् योतात्वन: ।
क्रुतमे तन्मया पाष्यम् केवलम् पक्तिमात्रत: ॥

நம்:ச்வேதா பிதாநாய நாநாகம விதாயிநே ।
கைவல்ல கல்ப்பதரவே கல்யாண குரவேநம: ।
ச்வேதாசார்ய பதத்வந்த்வ சுச்ரூஷாத் யோதாத்வந: ।
க்ருதமே தந்மயா பாஷ்யம் கேவலம் பக்திமாத்ரத: ॥

பல ஆகமங்களை அறிந்தவராயும், கைவல்ய கற்பவிருக்ஷமாயும், மங்கல குணங்களை யுடையவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம், சுவேதாசாரியருடைய பாதயுகளங்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலால் விளங்கிய அறிவு நெறியானே இந்தப் பாஷ்யம் அன்பு மாத்திரையினாலே செய்யப்பட்டது எனப் பொருள்படும் சுலோகங்கள் சொல்லியருளினர். அப்படி எழுதப்பட்ட வேதாந்தசூத்திர சைவபாஷ்யத்து "அநாவிஷகாராதி கரணத்தில் பாசுபதத்தைச் சரீரம் வீழுங்காலமேனும், பன்னிரண்டு வருஷகாலமேனும் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பதை மேலே சொல்லிய சிவபுராண சுலோகாநுசாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதை, வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தரகண்ட முதலிய உபப்பிரும்மண கருத்துகளுக்கு உடன்பாடாகவே ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர் பாசுபதவிரதத்தை எடுத்துக் கூறியிருப்பாராக, இவைகளுக்கெல்லாம் மாறுபட ஏகான்மவாதிகள் "அத்தியாசிரமம்" என்றதற்குப் "பரமகம்ச சந்நியாசம்" என்று வேதபரிபாஷை தெரியாது சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்திலே விபரீதப்பொருள் பண்ணிவிட்டார். இவரைத் தொடர்ந்தே இவர் சீஷர்களும் பிழைபட்டார்கள். இவைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய பாஷையில் மொழி பெயர்க்கும் மாக்ஸ் முல்லர் பண்டிதர் (Max Muller) முதலிய எல்லோரும் சுவேதாசுவதரோபநிஷத மொழிபெயர்ப்பிலே "அத்தியாசிரமம்" என்னும் பதத்துக்குப் "பரமகம்ச சந்நியாசி" எனப் பொருள்பட (The best of ascetics) என்றெழுதி வழூஉப்பட்டார்கள்.

(22) இந்திரியங்களை அடக்குதல் - அருண்ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடியிராத அறிவில்லாதவனுக்கு இந்திரியங்களெல்லாம் துஷ்டக்குதிரைகள் போல வசப்படாதவனவாயும், அருண்ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடிய அறிஞனுக்கு

அவ்விந்திரியங்கள் கற்குதிரைகள்போல வசப்பட்டனவாயிருப்பனவாம் என்ற கருத்தினுல், சிவபிரான் ஸ்ரீராமருக்கு,

यस्त्वविज्ञान वान्पवत्य युक्तम नसासता ।
तस्येन्तिरियाण्य वच्यानि तुष्टाच्वा इवचारते: ।
विञ्ञानीयस् तुपवतियुक्ते नमनचाचना ।
तस्येन्तिरियाणिवच्यानि सतच्वा इवसारते: ॥

யஸ்த்வவிஞாந வாந்பவத்ய யுக்தம நஸாஸதா ।
தஸ்யேந்திரியாண்ய வச்யாநி துஷ்டாச்வா இவசாரதே: ।
விஞ்ஞாநீயஸ் துபவதியுக்தே நமநசாசநா ।
தஸ்யேந்திரியாணிவச்யாநி ஸதச்வா இவஸாரதே: ॥

என்று கூறியருளினுர். இதனுல் அருண்ஞான வாயிலாக இந்திரியங்களை அடக்கல் வேண்டுமென்பது அறியப்பட்டது. துறவினியல்பாவது இந்திரியங்களை அடக்கலே யம் என்ற கருத்தினுல், சைவ பாஷ்யகாரர்,

यतित्वम् चितेन्त्रियत्वम् ।

யதித்வம் சிதேந்த்ரியத்வம் ।

என்றருளிச் செய்தார்.

(23) குருவழிபாடு - எவ்வெச் சமயத்தாருக்குந் தனித்தனி குருவுளரேனும், உலகிலுள்ள சமய நூல்களினெல்லாம் தலைமையாகிய நமது வேதாகம சாஸ்திரங் களால் முடித்துக் காட்டப்பட்டவர் சிவபெருமானே யாமாதலினுலும், அச்சிவ பெருமானுக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் இல்லை என்று கொண்டே சுவேதாசுவதரோப நிஷதம்.

नतत् समच्चाप्यतिकच्च त्रुच्यते ।

நதத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே ।

என்று கூறதலாலும், அந்தச் சிவபிரானை அடைதலின் மேலாகிய பேறு இல்லை என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

मल् लापान्नपरोवापस् तेषामस्ति ।

மல் லாபாந்நபரோவாபஸ் தேஷாமஸ்தி ।

என்று கூறுதலாலும், இந்தச் சிவப்பேத்தை உபதேசிக்கும் வைதிக சைவ ஞான யோக குருவினும் மற்றோர் குரு சிறந்தவராகக் கொள்ளப்பட மாட்டாராதலின்,

இந்தப் பாச இருளை ஒட்டுகின்றமையினாலே "குரு" என்னும் நாமம் போந்த தென்பது பெரியோர் கருத்தாமாதலினாலும், சங்கரசங்கிதை சிவனடியாருக்குச் சொல்லிய இருபத்து மூன்று லக்ஷணங்களுள்ளே,

प्रतमम् पस्म रुत्राक्षतारणम् चमुतीरितम् ।
त्वितीयम् कुरु चेवाच ॥

ப்ரதமம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரணம் சமுதீரிதம் ।
த்விதீயம் குரு சேவாச ॥

விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணம் முதலாவது லக்ஷணம் என்றும், குருவை வழிபடுதல் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்றும் கூறுதலாலும்,

पापिनाञ्च यताचङ्कात् तत्पा पातपतितोपवेत् ।
तत्वताचार्य सङ्केन तत्तामपलपाक्पवेत् ।
यतेक वन्निचम्पर्क्कान्मलन्त्यजति काञ्चनम् ।
ततै वकुरु चम्पर्क्कात् पापम् त्यजतिमानवः ।
यतावन्निचमीपस्तो क्रुककुम्पोविलीयते ।
ततापापम् विलीयेताचार्यस्य चमीपतः ।
यतापरच्वलितो वन्निः चुष्ककाष्टञ्च निर्तकेत् ।
ततापापम् विलीयेताचार्यस्य चमीपतः ।
यतापरच्वलितो वन्निः चुष्ककाष्टञ्च निर्तकेत् ।
ततायम्पि चन्तुष्टो कुरुः पापम् क्षणात्तकेत् ।
मनचाकर्मणा तक्यन्तेक्यायुः क्रोतम् नकारयेत् ।
तस्य क्रोतेन तक्यन्तेक्यायुः श्रीञानचत्किरिया: ॥

பாபிநாஞ்ச யதாசங்காத் தத்பா பாதபதிதோபவேத் ।
தத்வதாசார்ய ஸங்கேந தத்தாமபலபாக்பவேத் ।
யதேக வந்நிசம்பர்க்காந்மலந்த்யஜதி காஞ்சநம் ।
ததை வகுரு சம்பர்க்காத் பாபம் த்யஜதிமாநவ: ।
யதாவந்நிசமீபஸ்தோ க்ருககும்போவிலீயதே ।
ததாபாபம் விலீயேதாசார்யஸ்ய சமீபத: ।
யதாபரச்வலிதோ வந்நி: சுஷ்ககாஷ்டஞ்ச நிர்தகேத் ।
ததாபாபம் விலீயேதாசார்யஸ்ய சமீபத: ।
யதாபரச்வலிதோ வந்நி: சுஷ்ககாஷ்டஞ்ச நிர்தகேத் ।
ததாயம்பி சந்துஷ்டோ குரு: பாபம் க்ஷணாத்தகேத் ।
மநசாகர்மணா தக்யந்தேக்யாயு: க்ரோதம் நகாரயேத் ।
தஸ்ய க்ரோதேந தக்யந்தேக்யாயு: ஸ்ரீஞாநசத்கிரியா: ॥

பாபிகளுடைய தொடக்கினுல் ஒருவன் எவ்வாறு பதிதனுகின்றுனே, அவ்வாறே ஆசாரியர் கூட்டத்தினுலே புண்ணிய பலன்களை யுடையனுகின்முன் என்றும், தீயின் கூட்டத்தினுல் சுவர்ணம் களிம்பை நீக்கிக் கொள்வது போல, குரு சம்பர்க்கத்தினுலே மனிதர் பாபத்தை ஒளிக்கின்றுர் என்றும், தீயின் சமீபத்துள்ள நெய்க்குடம் எவ்வாறு லயமடைகின்றதோ அவ்வாறே ஆசாரியருடைய சமீபத்திருக்கின்றவனுக்குப் பாபம் லயம் அடைகின்றது என்றும், எரியும் அக்கினியானது காய்ந்த விறகை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ, அவ்வாறே சந்தோஷமுடைய இந்தக் குருவும் பாபத்தை க்ஷணப்போதிலே தகிக்கின்றுர் என்றும், மனம் வாக்குக் காயங்களினுதே குருவுக்குக் குரோதஞ் செய்த லடாது, அவருடைய கோபத்தினுலே ஆயுளும் செல்வமும் ஞானமும் நற்கிரியைகளும் சுடப்படுகின்றன என்றும் கூறுதலால், ஆயுள், செல்வம், ஞானம், சற்கிரியை முதலிய வெல்லாம் மேன்மேலும் விருத்தியாமாறும், பாசமாகிய இருள் தேயுமாறும், நமக்கு நன்னெறி காட்டி உய்வித்த குருச்செய்த நன்றியை எக்காலமும் மறவாது மனம் வாக்குக்கள் ஒரு நெறிப்படக்காயத்தினுல் அக் குருவை வணங்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்பது போதரவே ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவழிபாடு உபதேசித்தார்.

(24) இதய புண்டரீகத்தைத் துகளற்றதாக்குதல் - இதய கமலம் காமக்குரோதாதி நீங்கி சுத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற உளக்கருத்தினுலன்றே இக் கைவல்லியோபநிஷதப் பொருளுக்கிசைந்தே, "அகத்தே அமர்ந்த பக்தியுடை யராய், காமாதிபதை ஆறையும் அறுத்து ஐம்புலன்க்களுமடக்கிச் சிவஞானத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு அன்பர் உள்ளக்கமலத்தைப் பிரியாதுள்ளார் சிவபிரான்" எனப் பொருள்படும் "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்" என்றருளிச்செய்தார். ஈண்டு "விரசம்" என்றது "துகளற்றது" (குற்றமற்றது) எனப் பொருள்படும். படவே சிவபிரானிடத்து அன்புடையராய் ஒழுகுபவருடைய உள்ளக்கமலம் மேலே கூறியவாறு காமாதி தோஷங்களை ஒழித்து நிற்குமாம் என்ற கருத்தினுலன்றே அவ்வாறு கூறப்பட்டது. இடையருத ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் காம முதலிய குற்றங்கள் காட்டுத் தீ முன்னர்ப் பஞ்சுத்துய் போலுமாம் என்னுங் கருத்தினுல், உத்தரவேதம்,

காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமுன்ற
ஞமங் கெடக்கெடு நோய்.

என்று கூறியதுமாமென்க.

(25) தகரவித்தை - (முக்கியமாய்) சர்வ வேதாந்தங்களின் கருத்து தகராதி உபாசனம் ஒன்றேயாம் என்று கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர்,

चर्व वेतान्त प्रत्ययम् तकरात्युपाककमेवएव ।

சர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் தகராத்யுபாககமேவஏவ ।

என்று கூறினர். அவ்வாறே சாந்தோக்கியோப நிஷதத்திலே பாபத்தினின்று நீங்கின மை (அபகதபாப்மா) என்றற்றொடக்கத்த எண்குணங்களும் வாசிசாகை எனப்படும் பிருகதாரண்ணியம், கடவல்லி, சுவேதாசுவதரம் என்னும் உபநிஷதங்களிலே வசித்துவ முதலிய குணங்களும், கைவல்லியோபநிஷதத்திலே "சிதானந்த ரூபம்" முதலிய குணங்களும் ஒருநெறிப்படத் "தகரவித்தியாப்பிரம" த்துக்குக் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிஷதங்களில் உபாசனமூர்த்தியாக அக்குணங்களோடு விசேஷிக்கப்பட்டவர், விஷ்ணுவோ, ருத்திரரோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியா ரோ என நிகழுமைய மறுக்குமாறு, கைவல்லியோபநிஷதம் அத்தகரவித்தியாத் துரிய சதாசிவப்பிரமத்தை உமாசகாயர் என்றும், முக்கண்ணர் என்றும், நீலகண்டர் என்றும் விசேடித்தல் வாயிலாக அடையாளங்கூறி, (அதர்வசிகையிலே சொல்லப்பட்டவாறு) "பரமேசுவரர்" என்று நாமமுங் கூறி, (தமசுக்கு) பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலுள்ள மகாசிவலோகத்தினராம் ஆதித்தியவாணர் என்னுங் கருத்தினல், சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

आतित्यवर्णन्तमच: परस्तात् ।

ஆதித்யவர்ணந்தமச: பரஸ்தாத் ।

என்று கூறியதற்கிசைய

चमस्तचाक्षिन् तमच: परस्तात् ।

சமஸ்தசாக்ஷிந் தமச: பரஸ்தாத் ।

சமஸ்த சாக்ஷியாய் (தமசுக்கு)ப் பிரதிமண்டலத்துக்கு மேலுள்ளார் எனச் சிவலோகத் தானமும் கூறிற்று. மகாநாராயணோபநிஷதம் எனப்படுகின்ற தைத்திரீயோபநிஷத மும் துரியமூர்த்தியாகிய சதாசிவ நாயனர்க்குச் சத்தியோசாத முதல் ஈசானம் இறுதியாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, "இரணிய பதயே, அம்பிகாபதயே, பசுபதயே," எனப்பலவாறுகத் தகரவித்தியாசப்பிரம சிவனுரை விதந்து கூறியதுமா மென்க. கைவல்லியோபநிஷதத்திலும், மகாநாராயணோப நிஷதத்திலும் உமாபதி, கிருஷ்ணபிங்களர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சகுணத்தின் பாற்படச் சொல்லப்பட்டி ருக்கின்றரன்றி, பிருகதாரணிய முதலியவற்றிலே தகர வித்தியாப் பிரமத்துக்கு அடையாளம் சொல்லப்பட்டமைக்குப் பிரமாணமுளதோ வெனில், சைவ பாஷ்ய காரர்

अतवापर मात्मानम् परमानन्त विक्रकम् ।
कुरुपतेचात् विञ्ञेयम् पुरुषम् क्रुष्णपिङ्कलम् ।
प्रम्म प्रम्मपुरे कार्क्कितकराञ्ज मत्यमे ।
अप्याचात् चम्प्रपच्यन्ति चन्तस्त् वञ्चतताकुरु ॥

அதவாபர மாத்மாநம் பரமாநந்த விக்ரகம் ।
குருபதேசாத் விஞ்ஞேயம் புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் ।
ப்ரம்ம ப்ரம்மபுரே கார்க்கிதகராப்ஜ மத்யமே ।
அப்யாசாத் சம்ப்ரபச்யந்தி சந்தஸ்த் வஞ்சததாகுரு ॥

அவர் (யாஞ்ஞு வல்க்கியர்) கார்க்கியை நோக்கி கார்க்கியே பிண்டமாகிய சரீரத்திலே பிரமபுரத்திலே தகர கமலாகாசத்திலே குரு உபதேசங்கொண்டு புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்களரும் பரமாதமாவும் பரமானந்த விக்கிரகருமாகிய பிரமத்தை யோகப்பியாசத்திஞலே சத்துக்கள் காண்கின்றுர்கள் அப்படியே நீயுஞ் செய் என்று பொருள்படும் உபப்பிரும்மணவாக்கியங்களை உதகரித்தருளினமையிஞல் அறியப் படும். வில்லவரம்பல் குப்புச்சாமி ஐயர் தமது கீதார்த்த தீபிகையில் “உமாசகாயரும்,” “பரமேசுவரரும்,” “பிரபுவும்,” “திரிலோசனரும்,” “நீலகண்டரும்” என்றற் றொடக்கத் தனவாகவரும் சுருதி வாக்கியங்கள் நிர்க்குணப் பிரமோபாசஜனக்கு அருகரல்லா தவர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டுச் சகுணோபாசஜனக்கு யோக்கியமான ஈச்வராதி ரூபங்களைச் சொல்கின்றன என்று கூறிஞர். இவர் கருத்தின்படிக்குச் சகுஞேபாசஜன நிர்க்குஞேபாசஜன என்னும் இரண்டே சமஸ்த சாஸ்திரங்களாலும் அறியப்படுவன என்று கொண்டே இந்தப்பிரகாரம் வரைந்தார். இவர் ஏகான்மவாத சுருதிகளின்படி மாயரப்பிரதிலிம்ப பிரம விஷ்ணு ருத்திரரே சகுணமூர்த்தியுட்பட்டாரன்றி, “சதாசிவநாயஞர் இந்தக் குணமூர்த்தியுட்பட்டவரல்லரென்க. இது பற்றியே ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர் பிரமம் நிருசிம்மோத்தரதாபநி முதலிய உபநிஷதங்கொண்டும், புராணங்கொண்டும் துரியமூர்த்தியே சகுணவிஷயிணியாம் பராசத்தியினின்று வேறுருத சிவபிரான் என நிரூபணஞ் செய்திருக்கின்றுர் என்று முன்னரே சொல்லியி ருக்கின்றேம். சூதசங்கிதை

उमार्त्त विक्रकाचुक्ला त्रिनेत्रा चन्त्रचेकरा ।
नीलक्रीवापरानन्त प्रमोता ताण्ट प्रिया ।
प्रम्मविष्णु मकातेवै रुपास्य कुणमूर्त्तिपि: ।
चर्वमूर्त्तिविकीनस्य चर्वतत्वातिपस्यचतताप्येषाचाच् वतीच्रुति: ।
तप्तायपिण्टवत्विप्र: रुत्रमूर्त्तपरस्यतु ।
मूर्त्या तुल्यन्यमूर्त्ति प्योलक्षणैर्मुनिचत्तमा: ।
परतत्वस्य नामानि प्रत्याचत्या मुनीच्वरा: ।
त्रिमूर्त्तिनान्तु रुत्रस्य चापितानानि चुव्रता: ॥

உமார்த்த விக்ரகாசுக்லா த்ரிநேத்ரா சந்த்ரசேகரா ।
நீலக்ரீவாபராநந்த ப்ரமோதா தாண்ட ப்ரியா ।
ப்ரம்மவிஷ்ணு மகாதேவை ருபாஸ்ய குணமூர்த்திபி: ।
சர்வமூர்த்திவிகீநஸ்ய சர்வதத்வாதிபஸ்யசததாப்யேஷாசாச் வதீச்ருதி: ।
தப்தாயபிண்டவத்விப்ர: ருத்ரமூர்த்தபரஸ்யது ।

மூர்த்யா துல்ய்ரந்யமூர்த்தி ப்யோலக்ஷணைர்முநிசத்தமா: ।
பரதத்வஸ்ய நாமாநி ப்ரத்யாசத்யா முநீச்வரா: ।
த்ரிமூர்த்திநாந்து ருத்ரஸ்ய சாபிதாநாநி சுவர்தா: ॥

அர்த்தநாரீசுவரரும், திரிநேத்திரமுடையரும், சந்திரசேகரரும், நீலக்கிரீவரும், பரானந்த தாண்டவப்பிரியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய குணமூர்த்திகளி ஞலே உபாசிக்கப்படுபவரும், சர்வ வடிவங்களை ஒழித்து நின்றவராயினும், இந்த மூர்த்தம் அவருக்குத் துரிய பெரிய வடிவமாம் எனச் சுருதி சொல்லிற்று என்றும், ஒழுகக் காய்ச்சிய அயபிண்டம் போல ருத்திரமூர்த்தியானவர் துரியமூர்த்திக்கு ஒப்புடைவரென்றும், மற்ற விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்கு ஒப்புடையரல்லர் என்றும், துரியமூர்த்திக்கு உள்ள பெயர் ருத்திரமூர்த்திக்கு உள்ளதாம் என்றும் சொல்லுதலால் துரிய மூர்த்தியாயுள்ள சகுண உமாசகாய சதாசிவ மூர்த்தியையும், அவரினின்று தோன்றி அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட குணமூர்த்தியாகிய ருத்திரமூர்த்தியையும் ஒன்று படுத்தி ஒரே குணமூர்த்தியுட்படுத்திக் குழப்புதல் அறிவிலாப்பாலர் செய்கையே யாமென்க. சிகரிணிமாலையுடையார்.

पिन्तुरूपम् मकातेवम् व्योमाकारम् चताचिव: ।
चुत्तस्पटिक चङ्काचम् पालेन्तु क्रुतचेकरम् ।
पञ्चवक्त्रतरम् चेळम्यम् तचपाकुन् त्रिलोचनम् ।
चर्वायुतत्योत करम् चर्वपूषण पूषितम् ।
उमार्त्ततेकम् वातम् चर्वकारण कारणम् ।
चिन्तयन् चित्तविन्यस्त: मुकूर्त्तमपि तारयेत् ।
चएवमुक्त इत्युक्त: तान्तिरिकेच् वपिचिक्षितै: ॥

பிந்துரூபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் சதாசிவ: ।
சுத்தஸ்படிக சங்காசம் பாலேந்து க்ருதசேகரம் ।
பஞ்சவக்த்ரதரம் சௌம்யம் தசபாகுந் த்ரிலோசநம் ।
சர்வாயுதத்யோத கரம் சர்வபூஷண பூஷிதம் ।
உமார்த்ததேகம் வாதம் சர்வகாரண காரணம் ।
சிந்தயந் சித்தவிந்யஸ்த: முகூர்த்தமபி தாரயேத் ।
சஏவமுக்த இத்யுக்த: தாந்திரிகேச் வபிசிக்ஷிதை: ॥

விந்துரூபரும், மகாதேவரும், ஆகாயவடிவினரும், சதாசிவரும், சுத்த ஸ்படிக சங்காசரும், இளப்பிறையணிந்த சடாமகுடமுடையரும், ஐமுகமுடையரும், சௌமியரும், பத்துக்கையுடையரும், முக்கண்ணுடையரும் சர்வாயுதங்கள் விளங்கும் திருக்கரம் உடையரும், சர்வாலங்கார பூஷணரும், உமையொருபாகத்தினரும், வரதரும், சர்வகாரணகாரணரும், மனசுவைத்து ஒரு முகூர்த்தபோதாயினும் தியானிக்கடவன் என்று யோகயாஞ்ஞவல்க்கியங்கொண்டு உதகரித்தவாற்றல் உணரப்படும். இது வன்றிக் கூர்ம்புராணத்திஞல் சகுணம்,

நிர்க்குணம், அத்தியாசிரம பிராம்மி என வகுக்குப்பட்ட பாவஜீன மூன்றனுள்ளே, இறுதிக்கணின்ற அத்தியாசிரமப் பிராம்மபாவஜீன வாயிலாக எய்துவதாமெனக் கூறப்படுதலாலும், இதற்கிசைந்தே தீக்ஷிதயோகியார் தமது இரத்நத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக "ஸ்ரீமத் கூர்மேண" என்றற்றெடுக்கத்த சுலோகங்களால் விளக்குதலாலும், மாயாவாதிகளாகிய ஏகான்மவாதிகள் துரியப்பிரமம் நிர்க்குணப் பிரமமாய் (ஆன்மாவாகிய அறிவு ரூபமாய்) முடிதலாலும், இந்த அறிவு ரூபம் வைதிக பாசுபதர்களுக்கு பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரம நிஜீலயார் முடிதலாலும், இந்த நிர்க் குணப் பிரமநிஜீல கீழ்ப்படிக்கணுள்ள சகுணேபாசஜீனக்கும், மேற்படிக்கணுள்ள வைதிக பாசுபத யோகத்துக்கும் இடைப்பட்டு நின்றதாதலினுலும், வைதிகபாசுபத யோகத்தைக்கடந்த ஞானபாதத்தினுல் அடையப்படும் பிரமத்தை அடைதற்கு ஆதாரமாக மாயாவாதிகளுக்கு வேறு சாஸ்திரப் பிரமாணம் ஒன்றும் இல்லா மையாலும், அவர் எல்லோரையுங்கடந்து மேனிஜீல பெற்றேமென்று நிஜீனப்பதும், எழுதுவதுஞ் செய்தல் கனவு காண்டலேயாம்.

(26) பிரமயோனி, பூதயோனி - அந்தப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே உற்பத்தியாகின்றன. காரணமும் காரணங்கஜீளப்படைத்தோரும் கருதிஞேரு மாகியவர் உற்பவித்தலின்று என்ற கருத்தினுல்

प्रम्म विष्णु रुत्रेन्त्रास्ते चर्वे चम्प्रचूयन्ते
चर्वाणिचेन्त्रियाणिच चकपूतैर् नकारणम्
कारणानाम् त्याता कारणन् तुत्येय: ॥

ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே சர்வே சம்ப்ரசூயந்தே
சர்வாணிசேந்த்ரியாணிச சகபூதைர் நகாரணம்
காரணுநாம் த்யாதா காரணந் துத்யேய: ||

என்று உபநிஷத் சிரசுகளுக்கெல்லாம் சிகையாகிய அதர்வசிகைப் பொருஜீளக் கைவல்லியோபநிஷதம் அடக்கி "பிரமயோகி" பிரமாதியர்க்குக் காரணம் என்றும், "பூதயோநி" (பூதமுதலிய இந்திரியங்களுக்கு காரணர்) என்றுங் கூறி, அந்த அதர்வசிகை ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறிய சர்வேசுவரரைக் கைவல்லியோபநிஷதம் "பரமேசுவரர்" என்று கூறிற்று.

(27) ஆதிமத்தியாந்தங் கடத்த ஏகர் - (ஆதிக்கண்ணே) பிரமாவாய் நின்று படைத்தலும், (மத்தியிலே) விஷ்ணுவாய் நின்று காத்தலும், (அந்தத்திலே) ருத்திரராய் நின்று அழித்தலுஞ் செய்து, தாம் இம்மூவரையும் கடந்த துரிய உமசாசகாய சதாசிவராம் என்றும், அதர்வசிரசு

एको रुत्रोनत् वितीय: ।

ஏகோ ருத்ரோநத் விதீய: ।

ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரில்லர் என்றும் மகாநாராயணோபநிஷதம்

तेवानाम् पतिरेकः ।

தேவாநாம் பதிரேகः ।

தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகர் என்றும், கடவல்லியுபநிஷதம்

एकस्तता चर्व पूतान्त रात्मा ।

ஏகஸ்ததா சர்வ பூதாந்த ராத்மா ।

சமஸ்த சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தரியாமியாம் ஏகர் என்றும், சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

एकमे वात्वितीयम् ।

ஏகமே வாத்விதீயம் ।

இரண்டாவதற்ற ஏகம் என்று கூறிய வெல்லாம் கைவல்லியோபநிஷதத்தினாற் கூறப்பட்ட ஏகரேயாம்.

(28) விசோகம் - சாந்தோக்கி யோப நிஷதம் தகரோபாசனாப் பிரமத்துக்குக் குணஞகக் கூறிய “விசோகம்” என்னும் பதத்தை இக்கைவல்லியோப நிஷதம் எடுத்துக் கூறிற்று. ஈண்டு “விசோகம்” என்றது “சுவதந்திரம்” என்னும் குணத்தின் பாலதாகப் பொருள் படுத்தினர் சைவ பாஷ்யகாரர்.

(29) “அசிந்தியம்” என்றற்றெடக்கத்தன - சிவ பெருமாஊனக் குறித்து மாண்டுக்யோப நிஷதமும் முண்டகோப நிஷதமும் பிரயோகித்த அசிந்தியம் (நிஊனத்தற்கரியர்) என்றும் பதமணியையும், மைத்திராயஞேபநிஷதம் உரைத்த “அவ்வியக்தம்” (வெளிப்படாதவர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயஞேப நிடதம் கூறிய “அனந்தரூபம்” (அனந்த ரூபர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணமும் சுவேதாசுவதரமும் மாண்டுக்கியம் முண்டக முதலிய உபநிஷதங்கள் உரைத்த “சிவம்” என்னும் பதமணியையும் காபாலோப நிஷதம் பிரயோகித்த “அமிர்தம்” என்னும் பதமணியையும், சுவேதா சுவதரோப நிஷதமும், மகாநாராய ஞேப நிஷதமும், முண்டகோப நிஷமுங் கூறிய “பிரமயோனி” என்னும் பதமணியையும், கடவல்லியும் முண்டகமும் கூறிய “விபு” (விபாபகராய்) என்னும் பதமணியையும் கடவல்லியும் சுவேதாசுவதரோப நிஷதமுங் கூறிய “அரூபம்” (நிஷ்களர்) என்னும் பதமணியையும், கோவை செய்து “சதருத்திரீயம்” எனப்படும் கைவல்லியோப நிஷதமாம் மங்கை தன்னுடல் முழுமையும் அலங்கரித்தாளென்க. சிவபெருமான் சதா சிவ வடிவம் பூண்டு நிஷ்களராயிமை தியான பூசையின் பொருட்டேயாம் எனவும் ஈசான முதலிய பஞ்சப் பிரமங்களே சதா சிவா வஸ்தை யாமெனவுங் கொண்ட கருத்தினுல் வாதுளாகமம்,

योकिनाञ्च यतीनाञ्चत्यानि नाम्मन्त्रिणान्तता ।
त्यानपूजा निमित्ताय निष्कळम् चकळम् पवेत् ।
ईचान पुरुषर कोर वाप जातातिका: कर्मात् ।
एता: चताचिवावस्ता इति ॥

யோகிநாஞ்ச யதீநாஞ்சத்யாநி நாம்மந்த்ரிணாந்ததா ।
த்யாநபூஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சகளம் பவேத் ।
ஈசாந புருஷர கோர வாப ஜாதாதிகா: கர்மாத் ।
ஏதா: சதாசிவாவஸ்தா இதி ॥

என்று கூறிற்று.

(30) தியானம் - அதர்வ சிகையிலே "அந்தத்தியானம் யாது" "தியானிப்போன் யாவன்" "தியானிக்கற் பாலர் (தியேயம்) யாவர்" என்னும் விஞக்களுக்கு உத்தரமாயுள்ள பொருளே விரித்துரைக்கப்பட்டது. நிர்ந்குஞேபாசஊயிலே பேசி முடிக்கப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாய், ஆங்குத் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் பகுப்பு இல்லாமையாலும், கூர்ம புராணம் கூறியவாறு நிர்க்குஞேபாசஊ வாயிலாக அடையப்படும் (அத்தியாசிரமம்) பாசுபத யோகத்திலே பேசப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாகாது, தியாதா, தியானம், தியேயம், தியானப்பிரயோசனம் என்பனவா மாதலின், அவற்றை யோகியானவன் அறிந்து யோகஞ் செய்யக் கடவன் என்ற கருத்திஞல், சிவபுராணம்

त्याता त्यानम् ततात्येयम् यच्चत्याक प्रयोजनम् ।
एतच् चतुष्टयम् ञात्वा योकम् युञ्चीत योकवित् ॥

த்யாதா த்யாநம் ததாத்யேயம் யச்சத்யாக ப்ரயோஜநம் ।
ஏதச் சதுஷ்டயம் ஞாத்வா யோகம் யுஞ்சீத யோகவித் ॥

என்று கூறிற்று. "துறவியானவன் பூதகாரணராகிய சிவஊத் தியானித்து அவரை அடைகின்றுன்" என்ற கருத்திஞல், கைவல்லியோப நிஷதம்

त्यात्वामुनिर् कच्चति पूतयोनिम् ।

த்யாத்வாமுநிர் கச்சதி பூதயோநிம் ।

என்று கூறியதும், ஞாஞகாசமத்தியிலே சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுவர ரும், சம்புவுமாகிய தாரணரே தியானிக்கற்பாலர் என்ற கருத்திஞல்,

कारणन्तुत्येय: चर्वैच्वर्य चम्पन्न: कर्वेच्वर: चम्पुराकाच मत्ये ।

காரணந்துத்யேய: சர்வைச்வர்ய சம்பந்ந: கர்வேச்வர: சம்புராகாச மத்யே ।

என்று கூறியதும், சுவேதாசுவதரோப நிஷதம் சிவதியானுப் பியாசத்தினுலே என்ற கருத்தினுல்,

त्याननिर्मतनाप्याचात् ।

த்யாநநிர்மதநாப்யாசாத் ।

என்று முடித்துக் கூறியதும் ஒரு நெறிப்பட ஒரு பொருளேயே கொண்டு முடிவனவாம் என்னும் உண்மையை "ஆசீநாதிகரணத்திலே" சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கியிருப்பாராக. சங்கராசாரியர் இந்தத் துரிய உமாசகாய பரமேசுவரத் தியானம் தமது நிர்க்குணேபாசன ஆன்மநிலைக்கு விரோதமாய் முடியும் என்று கொண்டமை யானும். தமக்குச் சார்பாய வேறு சுருதிகள் இந்த அதிகரணத்துக்குப் பொருத்த மில்லாதிருக்கும் என்பதை நன்கு கண்டமையானும் இந்தக் கைவல்ய்ப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். இவ்வாறே இராமாநுசாசாரியரும் உமாசகாயத்துவ முதலியன தமது நாராயணருக்கு இல்லாமையாலும், கைவல்லியோபநிஷதத்திலே "ஆசனநியமசுருதி" கூறும் உபநிடதபாகம் தமது நாராயணேபநிடத பாகங்களிலே இல்லாமையாலும், கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். நீலகண்ட சிவாசாரியரோ "ஆசிநவிதி" கூறும் கைவல்லியோபநிடதப்பொருண் முழுதையும் அந்த ஆசீநாதிகரணத்திலே கைவல்லியப்பொருளை இழந்தாரல்லாராகி, நமக்கெல் லாம் அவ்வுண்மைப் பொருளை உபதேசித்து, நம்மையெல்லாம் அவ்வுண்மைப் பொருளை உபதேசித்து, நம்மையெல்லாம் அச்சிவ கைவல்லிய பதத்துக்கு உரியராக் கினுர். இதனுல் சங்கராசாரியரோ, இராமாநுசாசரியரோ, நீலகண்ட சிவாசாரியரோ வேதவியாசர் சூத்திரக்கருத்துக்கிசைய எடுத்து உண்மைச் சுருதிப்பொருளை விளக்கினுர் என்பதை அன்பர்கள் ஆராயக்கடவர்கள்.

VI.

(இருதய புண்டரீகத்தின் வழிபடப் பட்டவர் துரிய காரணராகிய உமாசமேத சிவபிரனேயாக, பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் முதலாயினேரைக் காரிய (விபு) மூர்த்திக ளாக அறியவேண்டு மென்பது)

சப்ரம்மாஸசிவ: சேந்த்ர: சோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் ।
ஸஏவவிஷ்ணு: சப்ராண: ஸகாலோக்நி: சசந்த்ரமா: ।
ஸஏவசர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம் ஸநாதநம் ।
ஞாத்வாதம்ம்ருத்யுமத்யேதிநாந்ய: பந்தாவிமுக்தயே ॥

(இதன் பொருள்) (16. 17) அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் (சிவன்) அவர் இந்திரன், அவர் அழிவற்றவர், அவர் பரமர், அவர் சுவராட்டு, அவரே விஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர் காலர், அவர் அக்கினி, அவர் சந்திரன்,

((18. 19) அவரே இருந்தும் இருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர் என்றும் உள்ளவர், அவரை இவ்வாறு அறிந்து (அதனுல்) பாசத்தைக் கடக்கொன்றவனுகின்றுன் முத்திக்கு வேறு வழியில்ஸ்ல.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

31. அவர் பிரமா அவர் சிவன் என்றற் றெடக்கத்தன - உமாசகாயத்துவம் திரிலோசனத்துவ முதலாயின காரணமூர்த்தியாகிய துரிய சதாசிவர்க்கும் உருத்திர மூர்த்திக்கும் உண்மையாதல் முன்னரே நிரூபித்திருக்கின்றேம். இதனுல் துரிய மூர்த்தியை அவர் காரிய விபூதிமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலாயி னேரோடு சமப்படுத்தல் ஒர்காலும் கூடாதென்ற கருத்திஞலே கைவல்லியோ பநிஷதமானது அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் என்றற்றெடக்கத்தனவாகக் காரிய மூர்த்திகஊ விதந்து, உபாசகர்களுக்கு உணர்த்தியதாமென்க. இவ்வுண்மைகொண் டே சூதசங்கிதை,

प्रतान्येन परन्तत्वम् मूर्त्तितवारेण योकिपि: ।
त्येयम् मुमुट्चुपिर् नित्यम् क्रुतयाम् पोज मत्यमे ।
कार्यपूता करिर्प्रम्मप्रमुका: सर्वतेवता: ।
अप्रतानत यात्येयन प्रतानतयासता ।
सर्वैच्वर्येण सम्पन्नस्सर्वेच्वर: सर्वकारणम् ।
चम्पुरेव सताचम्पुर्नविष्णुर् नप्रजापति: ।
सर्वमन्यत्परित्यज्: तैवतम् परमेच्वरात् ।
चिकाक्यतर्वणीचरत्वी चर्व वेतोत्तमोत्तम: ।
अस्मिन्नर्तते चमाप्तासा च्रुतयच्चापराअपि ॥

ப்ரதாந்யேந பரந்தத்வம் மூர்த்திதவாரேண யோகிபி: ।
த்யேயம் முமுட்சுபிர் நித்யம் க்ருதயாம் போஜ மத்யமே ।
கார்யபூதா கரிர்ப்ரம்மப்ரமுகா: ஸர்வதேவதா: ।
அப்ரதாநத யாத்யேயந ப்ரதாநதயாஸதா ।
ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பந்நஸ்ஸர்வேச்வர: ஸர்வகாரணம் ।
சம்புரேவ ஸதாசம்புர்நவிஷ்ணுர் நப்ரஜாபதி: ।
ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ: தைவதம் பரமேச்வராத் ।
சிகாக்யதர்வணீசரத்வீ சர்வ வேதோத்தமோத்தம: ।
அஸ்மிந்நர்ததே சமாப்தாஸா ச்ருதயச்சாபராஅபி ॥

இதயாம் போசமத்தியிலே முமுட்சுக்களாகிய யோகிகளால் தியானிக்கப்படுவர் பரதத்துவத்துட்பட்ட சிவபிரானே என்றும், அரி பிரமா முதலாயி னேர் காரிய (விபூதி) மூர்த்திகளாம் என்றும், இந்தப் பிரமா முதலாயினேர்

பிரதானராகத் தியானிக்கபடுபவ ரல்லரென்றும், சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சர்வகாரணருமாயுள்ளவர் சம்புவாகிய உமாசமேத சிவபிரானே என்றும், மற்றை விஷ்ணு முதலாயினோர் அங்ஙனம் அல்லர் என்றும், ஆதலால் மற்றியாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே பிரதானராகத் தியானிக்கற் பாலர் என்றும், இவ்வாறு சர்வவேதங்களினும் உத்தமமாகிய அதர்வசிகை சொல்லி முற்றியது என்றும், இந்தச் சுருதி அர்த்தத்திலே மற்றைச் (சாந்தோக்கியம் பிருகதாரணியம் தைத்திரீயம் கைவல்லியம் முண்டக முதலிய முக்கிய) சுருதிப் பொருள்களும் முற்றியவாம் என்றுங்கூறி, பின்னரும் அச்சூதசங்கிதை இந்தச் சுருதி முடிவை உரைத்து அதர்வசிகையின் மாட்சியைக் கூறப் புகுந்து,

..... अतर्वणोत्रुम: स्कन्त: चाका स्त्रयोवेता: पर्णा:
च्रुतिप्पुराणका अङ्कानि चाकावर्णम् तर्कास्तस्वैवरक्षका: ।
पुष्पम् चिवपरिज्ञानम् पलम् मुक्ति परामता ।
पकुनोक्तेन किम् विप्रा: चिवोत्येप: चिवङ्कर: ।
सर्वमन्यत् परित्यज्य तैवतम् पुक्ति मुक्तये॥

..... அதர்வணேத்ரும: ஸ்கந்த: சாகா ஸ்த்ரயோவேதா: பர்ணா:
ச்ருதிப்புராணகா அங்காநி சாகாவர்ணம் தர்காஸ்தஸ்வைவரக்ஷகா: ।
புஷ்பம் சிவபரிஞாநம் பலம் முக்தி பராமதா ।
பகுநோக்தேந கிம் விப்ரா: சிவோத்யேப: சிவங்கர: ।
ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய தைவதம் புக்தி முக்தயே ॥

அதர்வண வேதம் விருக்ஷமாக, இருக்கு யசுர்சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்கள் மூன்று பெருஞ் சாகைகளாக, ஸ்மிருதி புராணங்கள் இலைகளாக, ஷடங்கங்கள் சிறுசாகைகளாக, வர்ணமுந் தர்க்கமும் காவலாக, சிவஞானமே புஷ்பம் என்றும், பர மாமிதமுத்தியே பழம் என்றும், அநேகஞ்சொல்லியென், மற்றியாரையும் விடுத்துப் போகமோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர் என்றுங் கூறிற்று. பராசரபுராணமும் கைவல்லியப் பொருளைக் கொண்டு முடிந்து நின்ற அதர்வசிகையின் பாலராய்ப் பேசப்பட்ட சிவபிரானையுற்று,

सर्वमन्यत् परित्यज्य चिव एवचिवङ्कर: ।
त्ये इत्या हपरमाच्रुतिरतर्वणिकलु ।
अतकिम् पकु नोक्तेनचिव: चाम्पु: चनातन: ।
चाट्चान्निष्टाकि चास्त्राणाम् नापरस्सत्यमीरितम् ॥

ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய சிவ ஏவசிவங்கர: ।
த்யே இத்யா ஹபரமாச்ருதிரதர்வணிகலு ।
அதகிம் பகு நோக்தேநசிவ: சாம்பு: சநாதந: ।
சாட்சாந்நிஷ்டாகி சாஸ்த்ராணும் நாபரஸ்ஸத்யமீரிதம் ॥

எல்லாவற்றையும் விடுத்துச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக் கற்பாலர் என்று பரம சுருதியாம் அதர்வசிகை செப்பிற்று. அதிகஞ் சொல்லியென்! சாஸ்திரங்க ளுக்கு நேரே முடிவாய் நின்றவர் பராசத்திசமேதராகிய அநாதிசிவமே யாம், மற்றெ ருவரன்று; இது சத்தியமாம் என்று கூறிற்று. மேலே கூறியவாற்றல் பிரமவிஷ்ணு முதலாயினோர் தகரோபாசனாத்துரிய சாம்ப மூர்த்தியுடைய காரிய விபூதி மூர்த்திக ளாம் என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே சிவதத்துவ விவேகமுடையார்,

चिवम् नीलक्रीवम् चिकरि वरकन्याचहचरम् ।
त्रिणेत्रम् त्वाम् त्येयम् किरिचतकराम् पोज कुकरे ।
वितायैकम्चाकम् तरुकिण कमलावल्लपकरैः ।
विपूतिङ् कैवल्य च्रुतिरपि चमाक्याति पवतः ॥

சிவம் நீலக்ரீவம் சிகரி வரகந்யாசஹசரம் ।
த்ரிணேத்ரம் த்வாம் த்யேயம் கிரிசதகராம் போஜ குகரே ।
விதாயைகம்சாகம் தருகிண கமலாவல்லபகரை: ।
விபூதிங் கைவல்ய ச்ருதிரபி சமாக்யாதி பவத: ॥

என்று கூற, சிவஞானசுவாமிகள்,

மஉலமகடு ஊணவன்முக்கணனீல மணிமிடற்ற வனென வானோர், திலகனேயு ன்ஊனத் தகரமாங் குகையுட் டியானஞ் செய்திடு முறைசெப்பி, யலரவன் முகுந்த னீசனோடெவையுமையநின் விபூதியென் றுரைக்கு, மலவிரு டுமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க வந்த கைவல்லியமறையே.

என்றிவ்வாறு அச்சுலோகத்தை மொழி பெயர்த்தார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் காரணதுரிய மூர்த்தியாகிய உமாசமேத பரமேசுவரரையும் காரிய மூர்த்தியாகிய உருத்திர மூர்த்தியையும் சமப்படுத்தல் கூடாதாம் என்ற கருத்தினலன்றே "மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணுண்டு மண்மேற் றேவரென் றேயிறுமாந் தென்னபாவ ந்திரிதவரே." என்று அருளிச் செய்தார். பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதியரை உமாசமேத பரமேசுவரருடைய விபூதியாம் என்று "சர்வத்ர பிரசித்தி அதிகரணத்திலே சைவ பாஷ்யகாரர் உபதேசித்திருக்கின்றுர்.

VII.

(உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனாற் பாசநீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை)

चर्व पूतस्तमात्मानम् चर्वपूतानि चात्मनि ।
चम्पच् यन् प्रम्म परमम् याति नान्येन चेतुना ॥ (20)

சர்வ பூதஸ்தமாத்மாநம் சர்வபூதாநி சாத்மநி ।
சம்பச் யந் ப்ரம்ம பரமம் யாதி நாந்யேந சேதுநா ॥ (20)

(இதன் பொருள்) (20. 21) ப்ரமானமாவாகிய சிவத்தை எல்லாப் பூதங்களின் அகத்தும், எல்லாப்பூதங்களையும் பரமான்மாவாகிய சிவத்திலும் இருப்பதாகக் கண்டு பரமசிவத்தை அடைகின்றுன்; மற்ருேர் ஏதுவினுலன்று.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

(32) ஆன்மா - (சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) விசுவத்தின் அறிவு தொழில்களை முழுமையும் அறிந்து, முழுமையும் செய்யும் சர்வஞ்னத்துவ சர்வகர்த் திருத்துவம் என்னும் சைதன்னியத்தை எது இயல்பாகவுடையதோ, அதுவே (பரம) ஆன்மா (பதி) என்ற கருத்தினால்

चैतन् यमात् मा ।

சைதந் யமாத் மா ।

என்று சிவசூத்திரம் பிறந்தது என்று கொண்டு, கைலாச சங்கிதை

चैतन्यमिति विच् वस्य चर्वञान करियात्मकम् ।
स्वातन्त्रियम् तत्स्ववावोय: स आत् मेति परिकीर्त्तित: ।
चैतन्यमात् मेतिमुने चिवचूत्रम् प्रवर्त्तितम् ॥

சைதந்யமிதி விச் வஸ்ய சர்வஞாந கரியாத்மகம் ।
ஸ்வாதந்த்ரியம் தத்ஸ்வவாவோய: ஸ ஆத் மேதி பரிகீர்த்தித: ।
சைதந்யமாத் மேதிமுநே சிவசூத்ரம் ப்ரவர்த்திதம் ॥

என்று கூறிற்று. பின்னரும் பிரயத்தின் மொன்றுமின்றி எவற்றையும் (இருந்த இருந்தவாறு) அறிதலால், சிவனார் சர்வஞ்ஞர் எனப்படுவார் என்றும், இந்தச் சர்வஞ்ஞதை முதலிய குணங்களோடு எக்காலமும் கூடி யிருத்தலினுலும், தம்மை

யொழிந்து மற்றெருவருக்கு (நிரவதியாகிய) அக்குணங்கள் இல்லாமையாலும், சிவபிரான் "பரமாத்மா" எனப்படுவர் என்றுங் கொண்ட கருத்திஞல், வாயுசங்கிதை

(33) பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரம் - சிவபிரான் ஆன்மாவில் இருக்கின்றார்; ஆன்மாவுக்குள்ளே இருக்கின்றார்; அவரை ஆன்மா அறிந்திலது; ஆன்மாவே அப்பரமான்மாவுக்கு உடல்; அவர் ஆன்மாவுக்குண்ணின்று (அதனைச்) செலுத்துகின்றார்; அவரே (உன்னுடைய) ஆன்மாவுடைய அந்தரியாமியாம் உயிராய் சிவபிரானார் என்று கொண்டு, பிரகதாரணியுபநிஷதம்.

योविञ्ञा नेतिष्टन् विञ्ञानातन्तरोयम् विञ्ञानम्नवेत यस्य विञ्ञानम् चरीरम् योविञ्ञानमन्तरो यमत्येषत आत्मान्तर्याम् यम्रुत: ॥

யோவிஞ்ஞா நேதிஷ்டந் விஞ்ஞாநாதந்தரோயம் விஞ்ஞாநம்நவேத யஸ்ய விஞ்ஞாநம் சரீரம் யோவிஞ்ஞாநமந்தரோ யமத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம் யம்ருத: ॥

என்று கூறிற்று. இங்கே "அமிர்தம்" என்னும் பதம் சிவத்தின் மேலாகும், இந்தப் பிருகதாரணியோப நிஷதத்துசகிசைந்து மத்தியந்தின சாகையும் ஒரே விஷயம் பேசும் சமானப் பிரகரணத்திலே, "விஞ்ஞானம்" என்றதற்குப் பிரதியாக "ஆன்மா" என்று வழங்கிற்று. ஆதலால் கண்ணுவசாகையுடையார் கூறிய "விஞ்ஞானமும்" மத்தியந்தின சாகையுடையார் கூறிய "ஆன்மாவும்" பசுவாகிய ஆன்மாவின் மேற் சென்றவாறு தெளியப்படும். ஐதரேயோபநிஷதத்திலே பராசத்தியின் பெயராகச் செல்லப்பட்ட "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதத்தின் கருத்து "ஆன்மா" எனப் பொருள்படும் இவ்விடத்து விஞ்ஞானம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாகச் செல்லாதாமென்க. ஆன்மா (பசுவே) சரீரமாய், ஆன்மாவுக்கு அந்தரி யாமியாய் நின்று சிவபிரான் செலுத்துமாறு போல, அசேதனமாகிய பிருதிவி முதலியவைகளைச் சரீரமாகக் கொண்டும், அவைகளுக்கு அந்தரியாமியாய் நின்றும், அவற்றைத் தொழிற்படுத்து கின்ருர் என்று கொண்டு, அப்பிருகதாரணியோபநிஷதம்.

यस्यप्रुत्वीचरीरम् ।

யஸ்யப்ருத்வீசரீரம் ।

என்றற்றெடக்கத் தனவாகக் கூறிப்போந்தது. இவ்வுண்மையை நீலகண்ட சிவாசாரியர் தமது சைவ பாஷ்யத்தில் "அகிகுண்டலாதி கரணத்திலே" விளக்கி யிருக்கின்ருர். இதஞல் சத்தாகிய சேதனப்பிரபஞ்சமும், அசத்தாகிய அசேதனப் பிரபஞ்சமும் சிவபிரானுக்குச் சரீரமாம் என்றும் இந்தச் சத்தும் அசத்துமாகிய பசுபாசங்களுக்குப் பதியாயுள்ளார் சிவபிராஞர் என்ற கருத்திஞலன்ருே, சிவபுராணம்.

चच्चाचच्चजकत् विच्वम् चरीरम् परमेष्टिन: ।
यतितम् चतितिप्रोक्तम् यच्चाचतिति कत्यते ।
तयो: पतित्वात्तु चिव: सतचत् पतिरुच्यते ॥

சச்சாசச்சஜகத் விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிந: ।
யதிதம் சதிதிப்ரோக்தம் யச்சாசதிதி கத்யதே ।
தயோ: பதித்வாத்து சிவ: ஸதசத் பதிருச்யதே ॥

இங்ஙனங் கூறிற்று. பரமான்வாகிய சிவபிரானுர் தமது அருட்சத்தியினுல் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் வியாபித்து அந்தரியாமியாய் நின்று செலுத்தி, அவை தம்மை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கச் செய்தருளினுர். இந்த மத்தியந்தின சாகை கண்ணுவசாகைகளின் பொருஊ வாங்கி அருணந்தி சிவாசாரியர், "இந்நிஜலதானில்ஜலயே னெல்லாமீசனிடத்திலு, மீசனெல்லாவிடத்திலு நின்றவந்நிஜலயை யறிந்து" என்று கூறியருளினுர்.

VIII.

(பிரணவ பஞ்சாக்ஷர வாயிலாகச் சிவசத்தியோடு கூடிய சிவபிராஜன ஆன்மாவிலே வைத்துத் தியானிக்கும் மற்ருேர் உபாயம் கூறினமை)

आत्मानमरणिम्क्रुत्वा प्रणवञ्चोत्तरारणिम्
ञाननिर्मतनातेवपाचन्तकतिपण्टित: ।

ஆத்மாநமரணிம்க்ருத்வா ப்ரணவஞ்சோத்தராரணிம்
ஞாநநிர்மதநாதேவபாசந்தகதிபண்டித: ।

(இதன் பொருள்) (22. 23) ஆன்மாவை அரணியாகவும், (கீழ்க்கடை கோலாகவும்) பிரணவத்தை மேற்கடை கோலாகவுங் கொண்டு (இடைவிடாது சிந்தித்தலாம்) கடைதல் வாயிலாகப் பிறந்த சிவஞானக்கினியினுல் பாசத்தை அறிஞன் தகிக்கின்ருன்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

(34) ஆன்மாவிலே சிவத்தைக் காண்டல் - கடவல்லியுப நிஷதமும் சுவேதாசுவரோபநிஷதமும் அவரை (சிவபிரானை) ஆன்மாவில் உளராக எவர் காண்கின்றாரோ, அவருக்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமெனப் பொருள் படும்.

तमात्मस्तम् येनु पच्यन्ति तीरास्तेषाम् चुकम् चाच्वतम् नेतरेषाम् ।

தமாத்மஸ்தம் யேநு பச்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் சுகம் சாச்வதம் நேதரேஷாம் ।

என்று கூறிய மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாகப் போந்த வாயுசங்கிதை

तस्मात् चकतया चक्त्याक्रुति पच्यन्तियेचिवम् तेषाम् चाच्वतिकी
चान्तिर्नेतरेषा मितिच्रुतिः ।

தஸ்மாத் சகதயா சக்த்யாக்ருதி பச்யந்தியேசிவம் தேஷாம் சாச்வதிகீ
சாந்திர்நேதரேஷா மிதிச்ருதி: ।

இதயாகாசத்திலே (அறிவின்கண்ணே) அருட்சத்தியோடுகூடச் சிவத்தை எவர் அறிகின்றாரோ, அவர்க்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமாம் என்று கூறிற்று. பின்னரும் சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் (பிரமஞானிகளாகிய) அவர்கள் தியானயோக வாயிலாகச் சர்வஞ்ஞதை முதலிய சுவகுணங்களினாலே ஆவரிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவசத்தியைக் கண்டார்கள் என்ற கருத்தினால்

तेत्यान योकातनुकता अपच्यन्तेवात्म चक्तिम् च्वकुणैर्नि कूटाम् ।

தேத்யாந யோகாதநுகதா அபச்யந்தேவாத்ம சக்திம் ச்வகுணைர்நி கூடாம் ।

என்று கூறிற்று. இவ்வுண்மை கூர்மபுராண உத்தரபாகத்து முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தினுலும், சிகரிணிமாஊல, இரத்நத்திரய பரீக்ஷை முதலியவைகளாலும் உணரப்படும். மகோபப் பிருமணங்களிலே சிகாரம் சிவம் என்றும், வகாரம் சத்தி என்றும், யகாரம் ஆன்மா என்றும், நகாரம் மாயை என்றும், மகாரம் மலம் என்றும் போந்த கருத்தினுல்

चिकारम् चिवरूपन्तु वकारम् चक्तिरुच्यते ।
यकारमात्मरूपञ्च नकारम् क्रन्ति रूपकम् ।
मकारम् मलरूपञ्च इत्यर्त्तः पञ्चवर्णकः ॥

சிகாரம் சிவரூபந்து வகாரம் சக்திருச்யதே ।
யகாரமாத்மரூபஞ்ச நகாரம் க்ரந்தி ரூபகம் ।
மகாரம் மலரூபஞ்ச இத்யர்த்த: பஞ்சவர்ணக: ॥

என்று கூறிற்று. முதற்கண்ணின்ற சிகாரமுதலிய இரு அக்ஷரமும் பதியாகிய சிவத்தையும், யகாரம் சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய ஆன்மாவையும், நகார முதலிய இரு அக்ஷரமும் அசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்தியவாம் எனக் கொண்டு, ஆன்மாவிலே அருளோடு கூடிய சிவத்தை இடையறுது தயிலதாரை போல மேலே சொல்லிய உபநிஷத உபப்பிரும்மணங்களுக் கிசையத் தியான யோ கப்பியாசஞ் செய்தலினுலே பாசந்தகிக்கப்பட்டுப்போம் என்பது பெறப்படும். கைலாச சங்கிதையானது வேதங்கள் பிரணவத்தினின்று தோன்றிய வாமென்றும், பிரணவப் பொருள் சிவபெருமான் என்றுங்கொண்ட கருத்தினுல்

वेता: प्रणवचम्पूता: प्रणवार्त्ता मकेच्वर: ।

வேதா: ப்ரணவசம்பூதா: ப்ரணவார்த்தா மகேச்வர: ।

என்று கூறிற்று. சிவபிரானே பிரணவம் என்றும், பிரணவமே சிவபிரான் என்றும், வாச்சிய வாசக சம்பந்தத்தினால் அதிகம் பேதம் இன்றாம் என்றுங்கொண்டு, சிவபுராணம்

चिवोवा प्रणवोक्येष प्रणवोवा चिव: स्मिरुत: ।
वाच्य वाचकयोर् पेतोनात् यन्तम् वित्यतेयत: ॥

சிவோவா ப்ரணவோக்யேஷ ப்ரணவோவா சிவ: ஸ்மிருத: ।
வாச்ய வாசகயோர் பேதோநாத் யந்தம் வித்யதேயத: ॥

என்று கூறிற்று. இதனுல் மேலே கூறிய பஞ்சாக்ஷரத்தின் முதல் இரண்டெழுத்தும் இந்தப் பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தினுலே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்க்கடை கோலாகக் கொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவானது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திலே நடு எழுத்தினுலே குறிக்கப்பட்ட (சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) ஆன்மாவாகும்; இந்த ஆன்மாவிலே பிரணவப்பொருளாம் அருட்சத்தியோடு கூடிய சிவத்தை இடையருது அபேதமுறத்தியானதித்தல் வேண்டும் என்றும், அதனுல் பாசம் தகிக்கப்பட்டுப்போம் என்றும் உண்மை சாதித்துக் கைவல்லியோப நிஷதம் மேலே சொல்லியவாறு உபதேசித்தது, இந்த மந்திரத்தைப் போன்ற மற்றேர் மந்திரம் சுவேதாசுவதரோபநிஷத்து முதலாம் அத்தியாயத்துப் பதினுன்காம் மந்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது. இது சுருதிகளிலன் றிப் புராணுபைப் பிரும்மணங்களிலுங் காணப்படுகின்றது. சீவான்மாவுக்கும் பரமான் மாவாகிய என்னேடுறப் பிரணவத்துக்கு முள்ள ஐக்கியம் சம்பந்தம் அறிவிக்கப்படுத லும் அறிவிப்பதுமாம் சம்பந்தம் என்று கொண்டே, கைலாயசங்கிதை

சீவாத்மநோ மயாசார்த்தமை க்யஸ்ய ப்ரணவஸ்யச ।
போத்ய போதக பாவோத்ர சம்பப்த ஸ்ஸமுதீரித: ॥

என்று கூறிற்று. பிரணவத்தின் பொருள் சிவபெருமான் என்ற கருத்தினுலன்றே, ஆன்மாவைக் கீழக்கடை கோலாகவும் (சிவப்பொருள் கொண்ட) பிரணவத்தை மேற்கடை கோலாகவுங் கொண்டு தியானமதனஞ் செய்தலால் அறிஞன் பாசத்தைத் தகிக்கின்றுன் எனப் பொருள்படும்

आत्मानमाणिङ्क्रुत्वा ।

ஆத்மாநமாணிங்க்ருத்வா ।

என்னுங் கைவல்லிய சுருதியோடு, “சிவத்தை அறிந்து சாந்தத்தை அடைகின்றுன்,” எனவும், “ஈசுரராகிய அச்சிவபிராஊ அறிந்து அமிர்தராகின்றுர்” எனவும், “பிரமத்தை

அறிகிறவன் பரத்தை (சிவத்தை) அடைகின்ருன் எனவும், "சிவபிராஊன அறிந்து வீடுறுகின்ருன்" எனவும் பொருள் கொள்ளும்

ञात्वाचिवम् चान्तमत्यन्त मेति ।
ईचन्तम् ञात्वा म्रुता पवन्ति ।
प्रम्पविता प्नोतिपरम् ।
ञात्वातेवम् मुच्यते चर्वपाचै: ॥

ஞாத்வாசிவம் சாந்தமத்யந்த மேதி ।
ஈசந்தம் ஞாத்வா ம்ருதா பவந்தி ।
ப்ரம்பவிதா ப்நோதிபரம் ।
ஞாத்வாதேவம் முச்யதே சர்வபாசை: ॥

என்னுஞ் சுருதிகளையும் சைவபாஷ்யத்து முதற் சூத்திரத்தின் கீழே நீலகண்ட சிவாசாரியர் ஒருங்கு உதகரித்திருக்கின்றார். சிவபிரான் ஓங்காரபொருள் என்பது கொண்டே "ஓங்காரத்துட் பொருளதாயினானை" என்றற் றொடக்கத்ட திராவிட சுருதிகளுங் காணப்படுகின்றன.

यतो वाचो निवर्त्तन्ते प्राप्य मनाचाचक ।

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே ப்ராப்ய மநாசாசக ।

எவரிடத்திலிருந்து செல்லமாட்டாதுவாக்கானது மனசோடு மீண்டுவிடுகின்றது என்று தைத்திரீயசுருதி மொழிதலால், மேலே கண்டவாறு சட அந்தக்கரண மனசா காத ஞானசத்தி எனப்படும் "மனசு"க்கே ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு ஐக்கியஞ் செய்யும் வன்மையுளதென்பது பெறப்படுகின்றது. இது பற்றியே பிருகதாரணியோப நிஷதம்

मनचैवानुत् रुष्टव्यम् ।

மநசைவாநுத் ருஷ்டவ்யம் ।

(அருண்) ஞானசத்தியினுல் மாத்திரம் அறியத்தக்கது என்று பொருள்படக் கூறியது மாமென்க. இம்மந்திர உண்மையைக் கடவல்லியுபநிஷதத்திலும் காண்க.

IX.

(மாண்டுக்கியோபநிஷதம் நிருசிம மோத்தாதாபநியுபநிஷதம் என்பவற்றின் நெறியானே அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிராஞேடு ஆன்மா ஐக்கியமாமுறையும் அதஞலெய்தும் பாசநீக்க பலமும் உபதேசித்தமை)

स एवमायापरि मोकितात्मा
चरीर मास्ताय करोतिचर्वम् । **(24)**

स्त्रियन्नपानाति विचित्रपोकैः
सएवजाक्रत्परित्रुप्तिमेति । **(25)**

स्वप्ने सचीवः चुक तुक्कपोक्ता
स्वमाय या कल्प्पित चीवलो के । **(26)**

चुचुप्तिकाले चकले विलीने
तमोपिपूतः चुक रूप मेति । **(27)**

पुनच्च जन्मान्तर कर्म योकात्
स एवचीवः स्वपिति प्रपुत्तः । **(28)**

पुरतिर ये क्रीटति यच्च चीव
स्ततस्चु जातम् चकलम् विचित्रम् **(29)**

आतार मानन्त मकण्ट पोतम्
यस्मिन् लयम्यातिपुरतिरयञ्च **(30)**

ஸ ஏவமாயாபரி மோகிதாத்மா
சரீர மாஸ்தாய கரோதிசர்வம் । **(24)**

ஸ்த்ரியந்நபாநாதி விசித்ரபோகை:
ஸஏவஜாக்ரத்பரித்ருப்திமேதி । **(25)**

ஸ்வப்நே ஸசீவ: சுக துக்கபோக்தா
ஸ்வமாய யா கல்ப்பித சீவலோ கே । **(26)**

சுசுப்திகாலே சகலே விலீநே
தமோபிபூத: சுக ரூப மேதி । **(27)**

புநச்ச ஜந்மாந்தர கர்ம யோகாத்
ஸ ஏவசீவ: ஸ்வபிதி ப்ரபுத்த: । **(28)**

புரதிர யே க்ரீடதி யச்ச சீவ
ஸ்ததஸ்சு ஜாதம் சகலம் விசித்ரம் । **(29)**

ஆதார மாநந்த மகண்ட போதம்
யஸ்மிந் லயம்யாதிபுரதிரயஞ்ச । **(30)**

एतस्माच्चायते प्राणोमनस्सर्वेन्त्रियाणिच
कम्वायुर्ज्योति रापचच प्रुत्वीविच्वस्यतारिणी
यत्परम् प्रम्म चर्वात्माविच्वस्यायतनम् मकत् ।
चूक्मात् चूट्चुमतरम् नित्यन्तत्वमेवत्वमेवतत्
जाक्रत्च्वप्नचुचुप्त्याति प्रपञ्चम्यत्प्रकाचते
तत्प्रम्माकमिति ञात्वा चर्वपन्तै: प्रमुच्यते ।

ஏதஸ்மாச்சாயதே ப்ராணோமநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணிச
கம்வாயுர்ஜ்யோதி ராபசச ப்ருத்வீவிச்வஸ்யதாரிணீ
யத்பரம் ப்ரம்ம சர்வாத்மாவிச்வஸ்யாயதநம் மகத் ।
சூக்மாத் சூட்சுமதரம் நித்யந்தத்வமேவத்வமேவதத்
ஜாக்ரத்ச்வப்நசுசுப்த்யாதி ப்ரபஞ்சம்யத்ப்ரகாசதே
தத்ப்ரம்மாகமிதி ஞாத்வா சர்வபந்தை: ப்ரமுச்யதே ।

(இதன் பொருள்)

(24) (மேலே சொல்லிய மந்திரத்துக்குக் கீழ்க்கடை கோலினிடத்து நின்ற) ஆன்மாவானவன் மாயையினுலே மிகுதியும் மோக்கிக்கப் பட்டவனுய் ஸ்தூல சரீரம்பற்றி அனைத்தையுஞ் செய்கின்றுன்.

(25) அவ்வான்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே ஸ்திரி அன்ன பானுதிகளாம் விசித்திர போகங்களினுலே (தூல சரீரயாய் நின்று) இன்புறுகின்றுன்.

(26) அந்தச் சீவான்மாவானவன் சொப்பனாவஸ்தையிலே சுவமாயையினாலே (சூக்கும சரீரியாய் நின்று) இன்ப துன்பம் நுகர்கின்றுன்.

(27) அவ்வான்மா வானவன் எல்லாம் ஒடுங்கிய சுழுத்தியிலே அஞ்ஞானத் தினுல் மூடுண்டு சுகரூப்த்தை அடைகின்றுன்.

(28) சென்மாந்தர கர்மங் கூடுதலால், அந்தச் சீவான்மாவானவன் பின்னர்ச் சுழுத்தியினின்றும் சொப்பனாவஸ்தையைச் சார்ந்து, (அதினின்று சாக்கிராவஸ்தையில் வந்து) விழிக்கின்றான்.

(29) தூல சூக்கும காரண தேகங்களிலே எந்தச் சீவான்மா விளையாடுகின்ருனே, அவனிலிருந்தே விசித்திரமாயுள்ள எதுவும் பிறந்ததாகும்.

(30) இதனுல் ஆதாரமாயும், ஆனந்தமாயும் அகண்டமாயுமுள்ள அந்தச் சீவான்மாவிலே முன்னர்த் தோன்றியதாகக் கூறிய மூன்று சரீரமும் லயமடைகின்றது.

(31. 32) இந்த ஆன்மாவிலிருதே பிராணன், மனம், சர்வேந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, அஊத்தையுந் தாங்கும் பூமி என்பன பிறந்தன.

(33. 34) சர்வவியாபகமாயும், உலகத்துக்கோர் பெரிய ஆலயமாயும், நுண்ணியதினும் நுண்ணியதாயும் எந்தப் பிரமம் உளதோ, அந்தப் பிரமம் நீயே யாம் (ஆன்மாவேயாம்), நீயே (ஆன்மாவே) அந்தப் பிரமமாம்.

(35. 36) (ஆன்மா விசுவனுய்ச் சாக்கிரத்திலும், தைசசனுய்ச் சொப்பனத்திலும், பிராஞ்ஞனாய்ச் சுழுத்தியினும் நின்றபோது) எது (முறையே விராட்டாயும், சுராட்டாயும், சம்ராட்டாயும்) பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்தப் பிரமம் நான் என்று (அருளினுல்) அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் வீடுறுகின்ருன்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

(35) ஆன்மா அம்பிகாசமேத சிவத்தோடு அருளினுலே ஐக்கியமா முறைமை - ஆன்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே தூல விசுவனுய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் தூல வைசுவரனரனுகிய விராட் புருஷனுய் நின்ருர். இந்த விராட் புருஷனுக்குத் தூலசரீரம் திரிலோகசராசரமா மென்க. ஆன்மா தேசகனுய்ச் சூக்கும சரீரமாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் சூக்கும சிருஷ்டியுடைய சூத்திரான்மாவாகிய சூக்குமசரீர இரணியகருப்பனாகின்ருர். ஆன்மாப் பிராஞ்ஞனுய்ச் சூக்குமதர சரீரியாய் நிற்குங்கால், சிவபிரான் சூக்குமதர சரீரியாய் உமாசமேதராகிய ஈசராய் நிற்கின்ருர் என்னும் உண்மையினுலே சிகரிணிமாலையுடையார்.

अञ्ञान मायाप्याम् विच्वोजाक्रतवस्तायाम् स्वप्ने स्यात्तैजस:।
अवित्यामात्र साक्षित्वात् चम्प्रचातेप्राञ्ञोपवेत् ।
वैच्वानरोत्र पकवान् विराट् पुरुषउच्यते ।
चरीरम् यस्य निकिलम् त्रैलोक्यम् सचराचरम् ।

हिरण्य कर्प्पो जकताम् चूटचुमत्रुष्टेर् विवर्त्तिता ।
यतु पाते: प्राण कल्प्पम् चूत्रमाकुर् वेतवित: ।
विचुत्त सत्व विलचन्मायातिष्टानरचिक: ।
ईच्वरस्त्वेष पकवा नम्पिकार्त्ताङ् करुचिर: ॥

அஞ்ஞாந மாயாப்யாம் விச்வோஜாக்ரதவஸ்தாயாம் ஸ்வப்நே ஸ்யாத்தைஜஸ:।
அவித்யாமாத்ர ஸாக்ஷித்வாத் சம்ப்ரசாதேப்ராஞ்ஞோபவேத் ।
வைச்வாநரோத்ர பகவாந் விராட் புருஷஉச்யதே ।
சரீரம் யஸ்ய நிகிலம் த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம் ।
ஹிரண்ய கர்ப்போ ஜகதாம் சூடசுமத்ருஷ்டேர் விவர்த்திதா ।
யது பாதே: ப்ராண கல்ப்பம் சூத்ரமாகுர் வேதவித: ।
விசுத்த ஸத்வ விலசந்மாயாதிஷ்டாநரசிக: ।
ஈச்வரஸ்த்வேஷ பகவா நம்பிகார்த்தாங் கருசிர: ॥

என்று கூறினர். இந்தச் சுழுப்தி அவஸ்தையிலே சிவபிரான் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று பிரியாத சத்தியோடு இசைந்து நிற்கு முறைமை எவரும் அறிந்திலர் என்ற கருத்தினலன்றே சாந்தோக்கி யோபநிஷதமும்

अत्रक्यस्यैते सत्या: कामा अन्रुतापितानास्तत् यतापिकिरण्य नितिम् निकितमक्षेत्रञ्ञा उपर्युपरि सञ्चरन्तो नविन्तेयु रेवमे वेमा: चर्वा: प्रजा अक रकर्कच चन्त्य एतम् प्रम्म लोकम् नविन्त न्त्यन्रुतेनति प्रत्यूटा: ॥

அத்ரக்யஸ்யைதே ஸத்யா: காமா அந்ருதாபிதாநாஸ்தத் யதாபிகிரண்ய நிதிம்நிகிதமக்ஷேத்ரஞ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ நவிந்தேயு ரேவமே வேமா: சர்வா: ப்ரஜா அக ரகர்கச சந்த்ய ஏதம் ப்ரம்ம லோகம் நவிந்த ந்த்யந்ருதேநதி ப்ரத்யூடா: ॥

இந்த இதயத்தின் கண்ணே சத்திய காம முதலிய ஞான சத்தி குணங்கள் அவித்தையினலே மறைப் புண்டு கிடக்கின்றன, பொன்னின் படை ஒன்றின் மேலொன்று செறிந்து கிடக்கும் இரணியபண்டாரம் புலப்படாது நிலத்தினுள்ளே புதையுண்டு கிடப்ப, அதன் மீது அடிக்கடி சஞ்சாரஞ் செய்தும் அறிவிலிகள் அதனை அறியலுறுதவாறு போல, உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்த (மூலபண்டார) சிதாகாசத்தைப் பிரம்லோகத்தை நித்திராகா காலத்திலே எப்போதும் அணைந்து சுகித்துக்கொண்டு வந்தும், அசத்தியத்தினலே ஏய்ப்புண்டு அறிவிலிகள் இந்தப் பிரமலோகத்தை (சிதம்பரத்தை) க்கண்டாரில்லை" என்று கூறிற்று. இங்கே சுழுத்தி அவஸ்தையிலே உமை யம்மையோடு கூட மறைந்து நின்ற சிவபிரானே முன்னர் இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே இருப்பவராகத் தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறப்பட்டாரா மென்க. ஈண்டு சுழுத்தி அவஸ்தையிலே யிருப்பதாகப் பேசப்படும் பிரமம் ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்விசேஷப் பிரம்மன்றும் என்பதும், சிவாத்துவிதிகளுடைய சவிசேஷப் பிரமாம் என்பதும் பிரமாணங்களினலே வலியுறுத்தப்பட்டனவா மென்க. மாண்டுக்கி

யத்தின் சீவேசுர ஐக்கியம் நிருசிம்மோத்தரதாபநி யுபநிஷதத்திஞல் அறியப்படும் என்று சிகரிணிமாஃல செப்புகின்றது. ஆதலால் அம்மாண்டூக்கிய சுருதிப் பொருஊக் கூறிய இக்கைவல்லியோப நிஷதபாகமும் அந்த நிருசிம்மோத்தாதாபநி யுபநிஷதங் கொண்டே பொருள் படுத்த வேண்டும் மென்பது சித்தித்தது. இந்தத் தாபநியுபநிஷதம் சுழுத்தி அவஸ்தையிலே ஆன்மாவையும் பரமான்மாவையும் நிறுத்தி

प्राञ्ज ईच्वरस्त्रुतीय परत: ।

ப்ராஞ்ஞ ஈச்வரஸ்த்ருதீய பரத: ।

பிராஞ்ஞனும் ஈசுவரனும் மூன்ருவது பாதம் என்று கூறிற்று. பின்னரும் இந்தத் தாபநியுபநிஷதம்

आत्मान मातायमनचा प्रम्मणैकीकुर्यात् ।

ஆத்மாந மாதாயமநசா ப்ரம்மணைகீகுர்யாத் ।

ஞானசத்தியிஞல் ஆன்மாவை எடுத்துப் பரமான்மாவாகிய பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ் செய்க என்று கூறிற்று. ஈண்டு “மனம்” என்றது ஐதரேய உபநிஷத பரிபாஷை யிஞலே ஞானசத்தியின் மேலாயிற்று.

अयत्नेनैव जानाति तस्मात् चर्वञ्ज उच्यते!
चर्वात्मा परमै रेपिर्कुणैर्नित्य चमन्वयात्!
स्वस्मात् परात्म विरकात् परमात्मा चिव: स्वयम्!!

அயத்நேநைவ ஜாநாதி தஸ்மாத் சர்வஞ்ஞ உச்யதே!
சர்வாத்மா பரமை ரேபிர்குணைர்நித்ய சமந்வயாத்!
ஸ்வஸ்மாத் பராத்ம விரகாத் பரமாத்மா சிவ: ஸ்வயம்!!

என்று கூறிற்று. இதஞல் ஈண்டுக் கைவல்லியோப நிடத மந்திரத்திஞலே “ஆன்மா” எனப்பேசப்பட்டவர் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று வேறுருத பரமான்மாவாகிய உமா சமேத சிவபதியேயாம் என்று உணரப்படும்.

(36) சிவமே தானெனநிற்றல் - சனற்குமார சங்கிதை

विचिन्तयेत् स्वात्मनि चम्पुमीचम् चिवम् चान्तमु मात्वितीयम् ।

விசிந்தயேத் ஸ்வாத்மநி சம்புமீசம் சிவம் சாந்தமு மாத்விதீயம் ।

யோகியானவன் தன்னறிவின் கண்ணே சம்புவும், ஈசரும், சாந்தரும், அருட்சத்தி யோடு கூடிய அதுல்லியருமாகிய சிவபிராஊச் சிந்திக்க கடவன் என்று கூறிற்று. இப்படிப்பாவிக்குமிடத்துப் பரமான்மாவாகிய சிவன் வேறு என்றும், ஆன்மாவாகிய

தான் வேறு என்றும் மோகத்தினுல் உபாசிப்பவனுக்குச் சிவத்துவம் எய்தாது என்றும், ஆதலால் சிவன் வேறு தான் வேறு என்னும் துவிதபாவஊ ஒழிந்து, சிவனே தான் என்னும்படி அத்வைத பாவஊனயை எக்காலமும் செய்யக்கடவன் என்று கொண்டு சிவயோகம் பேசுமிடத்திலே, சர்வஞானோத்தரசுருதி

अकमात्मा चिवोक्यन्य: परमात्मेतिय: स्मिरुत: ।
एवमुपाचते मोकन् नचिवत्व माप्नुयात् ।
चिवान्यस्त्वक मेवान्य: प्रुतक्पापम् विवर्जयेत् ।
य: चिव: चोकमे वेत्यत् वैतम् पावयेत्चता ॥

அகமாத்மா சிவோக்யந்ய: பரமாத்மேதிய: ஸ்மிருத: ।
ஏவமுபாசதே மோகந் நசிவத்வ மாப்நுயாத் ।
சிவாந்யஸ்த்வக மேவாந்ய: ப்ருதக்பாபம் விவர்ஜயேத் ।
ய: சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்சதா ॥

சொல்லுகின்றது என்று கூறிற்று, இந்தச் சுருதியின் பொருஊக்கொண்டே திராவிட செம்புகேசுவர புராணம்

பேதமாகிய பாவஊ பேணுவ தெல்லா
மேதமாகிய பந்தமேயென தியானெனு மால்
போதவாருயி ரபேத பாவஊ புரிவஃதே
மாதராயுயிர் முத்தியென் றுரைத்திடு மறையும்.

என்று கூறிற்று, இக்கைவல்லியோபநிஷதத்திலே ஆன்மாவே சிவம், சிவமே ஆன்மா என்பது பொருள்பட

तत्वमे त्वम्मेवतत् ।

தத்வமே த்வம்மேவதத் ।

அதுவே நீ, நீயே அது என "அத்துவிதங்" கூறியதின் பொருள் என்னையோ வெனில் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்

अत्वैतमाक मचितो पिरुपाच नायामुक्
तन्तवेति परमार्त्त तयानवाच्यम् ।
पेतस्पुटो करुट मान्त्रिकयोरळिकन् तातात्म्य
पावनमतापि विषम् प्रमार्षि ॥

அத்வைதமாக மசிதோ பிருபாச நாயாமுக்
தந்தவேதி பரமார்த்த தயாநவாச்யம் ।
பேதஸ்புடோ கருட மாந்த்ரிகயோரளிகந் தாதாத்ம்ய
பாவநமதாபி விஷம் ப்ரமார்ஷி ॥

கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினும், கருடோகம் பாவஐன விஷத்தை நீக்கன் மாத்திரைக்கே வேண்டப்படும்; அதுபோல, பரமான்மா சீவான்மா என்னும் பதார்த்தங்கள் இரண்டும் தம்முள் வேறென்பது தேற்றமாயினும், உயிர்களுக்கு மல நீக்கத்தின் பொருட்டு ஈண்டு "ப்ரம்மாகம்" பாவஐன கூறப்பட்டது. இங்ஙனமாதலில் அது கொண்டுதானே நிருபசரிதைக்கியம் கூறுதல் சாலாது என்பது பெறப்படுகின்றது.

மாந்திரிகன் தனது சரீரத்தைக் கருடஞகப்பாவிப்பானல்லன், மற்றுப் பாவிக் குமாறு என்ஐனயெனில், அவன் தன் ஆன்மாவைக் கருடனுக்கு அதிதைவமாம் மந்திரரூபமாகப் பாவிப்பன், ஆண்டு எல்லாப் பொருளின் தருமங்களும் ஆன்மாவு க்குளவாம் என்னும் கருத்தால் சர்வஞானேத்தரசுருதி

चर्वेतर्मा आत्मनस्सन्ति ।

சர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி ।

என்று கூறிய முடிந்த வார்த்தையால், தற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்த தன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மா அந்த மந்திரதன்மியாய், மந்திரசொரூபியே யாவன்; அங்ஙனம் பாவஐன சத்திய பாவஐனயதலினன்றே, சத்தியபலமாக விஷநிவிர்த்தியா கா நிற்கும் என்று கூறிஞர் சிவஞான யோகிகளுமா மென்க. இவ்வாறு சத்திய பல மாகச் சிவோகம் பாவஐனயாகிய பிரம்மாகம் பாவனையினாலும் பாசமாகிய விஷம் நிவிர்த்தி யாகாநிற்கும் என்று ஒர்க.

(37) மாயையினுல் மோகிக்கப்படுவது ஆன்மா வன்றிப் பரமான்மாவன்று மென்பது - முப்பத்து மூன்றும் ஈசுவர தத்துவத்தினராகிய அனந்தேசுவரால் மாயையிலே யிருந்து பிறந்த கஐலகாலநியதி வித்தை ராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்கஐளயும் ஆன்மா பஞ்சகஞ்சுகமாய்ப் பூண்டு புருஷனுய் (பசுவாய்) ப்போகங்கஐளப் புசிக்கின்றுன் என்று சிவபுராணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றமையானும் இந்தப் பஞ்சகஞ சுகமுடையனுய் நின்ற (வைதிக சைவருடைய) ஆன்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) மாயோபாதிப்பட்டுப் புருஷனுய் (பசுவாய்) நிற்கும் மாயாவாதிகளுடைய பிரமத்துக்கும் பேதமின்றும் என்ற கருத்தினுல், கைலாய சங்கிதை

चर्वञ्ञ:चर्वकर्त्ताच चिव एवस्य मायया ।
चङ्कुचत्रूप इव सन्पुरुष: सम्पपूवक ।
कलातिपञ्चके नैवपोक्तिरुत्वेन प्रकल्प्पित: ।
इति स्तानत्व यान्तस्त: पुरुषोन विरोतक: ॥

சர்வஞ்ஞ:சர்வகர்த்தாச சிவ ஏவஸ்ய மாயயா ।
சங்குசத்ரூப இவ ஸந்புருஷ: ஸம்பபூவக ।
கலாதிபஞ்சகே நைவபோக்திருத்வேந ப்ரகல்ப்பித: ।
இதி ஸ்தாநத்வ யாந்தஸ்த: புருஷோந விரோதக: ॥

முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலுடைய ஆன்மா (சிவன்) சுவமாயையினுலே புருஷனுயினுன் (பசுவாயினுன்); அவ்வான்மாவே (சிவன்றனே) கலாதி பஞ்சகத்தி னுலும் போக்தாவாம் புருஷனுயினுன் (பசுவாயினுன்) (ஏகான்மவாதிகளுடைய) மாயோபாதி கற்பனை, (வைதிகசைவருடைய) கலாதி பஞ்சக கற்பனை என்னும் இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் (பசு) வேறுபாடிலன் என்று முடித்துக் கூறியது. இவற்றின் விரிவைக் கைலாச சங்கிதையிலும், நாம் எழுதிய "சென்னை ஆரியனுர் பிரமம் பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரமம்: என்னும் சிறு புஸ்தகத்திலும் காண்க. இதனுல் மாயாவாதோபநிஷதங்களிலே மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாய் நிற்கும் பிரமம் ஆன்மா என்க; அங்ஙனம் மாயோபாதிப் பட்டுப் பசு வாய்ப்போதராத யிரமம் சிதம்பர்வாதோப நிஷதங்களிலே தரும தருமி சம்பந்தமாகிய சமவாயத்தினுலேனும் தாதான்மியத்தினுலேனும் சிவசத்தியை ஒர்காலும் பிரியாத பரப்பிரம சிவமேயாம் என்ற கருத்தினுல், சிவபுராணம்

अपरेतु पराचक्ति: चिवस्य चमवायिनी ।
तातात् म्यमनयोर्नित्यम् वन्निताककयोरिव ।
अतस्तत्तर्म तर्मित्वात् पराचक्ति: परात्मन: ॥

அபரேது பராசக்தி: சிவஸ்ய சமவாயிநீ ।
தாதாத் ம்யமநயோர்நித்யம் வந்நிதாககயோரிவ ।
அதஸ்தத்தர்ம தர்மித்வாத் பராசக்தி: பராத்மந: ॥

சூரியனுடைய கிரணம் போலப் பராசத்தி சிவபிரானுடைய சமவாயசத்தி என்றும், குணகுணி பாவத்தினால் பராசத்திக்கும் பரமான்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் அக்கினியும் சூடும் போல நித்தியமாகிய தாதான்மிய சம்பந்தமாம் என்றுங் கூறியதா மென்க. இதனுல் மாயையினுலே மோகிக்கப்பட்டுச் சாக்கிராவஸ்தையிலே தூலபோக முதலிய புசிக்கப் போந்தவன் ஆன்மாவன்றிப் பரமான்மாவாகிய சிவசத்தி சமேத சிவபிரானல்லரா மென்க. இந்த மாயோபாதிப்பட்ட ஆன்மா பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன் எனவும், ஆங்காங்கு புராணங்களினும் உபநிஷதங்களினுஞ் சொல்லப்படும் ஆன்மாவையும், இப்பெயர் ஒற்றுமை வாயிலாக ஆன்மா எனவும், பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன்

எனவும் பேசப்படும் பரமான்மா வாகிய சிவபிரானையும் ஒன்றுபடுத்தி விவேகிகள் கலக்கா திருப்பாராக.

X.

(பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகமாகிய சிவாத்துவிதம் உபதேசித்தமை)

त्रचुतामचुयत् पोक्यम् पोक्ता
पोकच्च यत्पवेत् । (37)
तेप्योविलक्ष: चाक्षि चिन्मात्
रोकम् चताचिव: । (38)
मय्येव सकलम् जातम्मयि
चर्वम् प्रतिष्टितम् । (39)
मयिचर्वम् लयम्याति तत्
प्रम्मात्वय मस्म्यहम् । (40)
अणोरणीया नकमेव तत्वन् महानहम्
विस्वमहम् विचित्रम् । (41)
पुरात नोहम् पुरुषो कमीचो हीरण्
मयोकम् चिवरूप मस्मि । (42)
अपाणि पातोह मचिन्त्य चक्ति: पच्याम् यचट्चु:
सच्रु णोम्य कर्ण: । (43)
अहम् विजा नामि विविक्त रूपो
नचास्ति वेत्ता ममचित् चताहम् । (44)
वेतैर ने कैरहमे ववेत्यो
नचास्ति वेत्ता ममचित् चताहम् । (45)
नपुण्य पापे मम नास्ति नाचो
नजन्मते केन्त्रिय पुत्तिरस्ति । (46)
नपूमिरा पोनचवन् निरस्ति
नचानिलो मेस्तिनचाम् पाञ्च । (47)
एवम् वितित्वा परमात्म रूपम्
कुकाचयम् निष्कळ मत्विती यम् । (48)

चमस्त चाक्षिम् चतचत् विकीनम्
प्रयाति चुत्तम् परमात्म रूपम् । (49)

த்ருசுதாமசுயத் போக்யம் போக்தா
போகச்ச யத்பவேத் । (37)
தேப்யோவிலக்ஷ: சாக்ஷி சிந்மாத்
ரோகம் சதாசிவ: । (38)
மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம்மயி
சர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் । (39)
மயிசர்வம் லயம்யாதி தத்
ப்ரம்மாத்வய மஸ்ம்யஹம் । (40)
அணோரணீயா நகமேவ தத்வந் மஹாநஹம்
விஸ்வமஹம் விசித்ரம் । (41)
புராத நோஹம் புருஷோ கமீசோ ஹீரண்
மயோகம் சிவரூப மஸ்மி । (42)
அபாணி பாதோஹ மசிந்த்ய சக்தி: பச்யாம் யசட்சு:
ஸச்ரு ணோம்ய கர்ண: । (43)
அஹம் விஜா நாமி விவிக்த ரூபோ
நசாஸ்தி வேத்தா மமசித் சதாஹம் । (44)
வேதைர நே கைரஹமே வவேத்யோ
நசாஸ்தி வேத்தா மமசித் சதாஹம் । (45)
நபுண்ய பாபே மம நாஸ்தி நாசோ
நஜந்மதே கேந்த்ரிய புத்திரஸ்தி । (46)
நபூமிரா போநசவந் நிரஸ்தி
நசாநிலோ மேஸ்திநசாம் பாஞ்ச । (47)
ஏவம் விதித்வா பரமாத்ம ரூபம்
குகாசயம் நிஷ்கள மத்விதீ யம் । (48)
சமஸ்த சாக்ஷிம் சதசத் விகீநம்
ப்ரயாதி சுத்தம் பரமாத்ம ரூபம் । (49)

(இதன் பொருள்)

(37) தூல சூக்கும காரணதேக மூன்றினும், முறையே எது போக்கியமாயும், போக்தாவாயும், போகமாயுமாயிற்றோ,

(38) அம்மூன்றிற்கும் விலக்ஷணமாகிய (வேறாகிய) சாட்சியாய், அறிவு மாத்தி ரமாயுள்ள "நானே அந்தச் சதாசிவப் பிரமம்"

(39) என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று. என்னிலே யாவும் நிலைத்தது.

(40) என்னிலே யாவும் ஒடுங்குகின்றது. அத இரண்டாவதற்ற பிரமும் நானே.

(41) அணுவுக்கணுவாய் இருக்கும் சிவனார் நானுதல் போல, மகத்துக்கு மகானாகிய சிவனாரும் நானே, விசித்திரமாகிய உலகமும் நானே.

(42) பழையேனும் நானே. பொன்மயமானவரும் நானே. சிவரூபம் நானே.

(43) கைகால் இலாதவரும் நானே. அவரது நிஜனத்தற்கரிய சத்தியும் நானே. கண்ணில்லாமற் பார்க்கிறேன் காதில்லாமற் கேட்கிறேன்.

(44) ஏகரூபமுடையனல்லேன், என்ஜன அறிபவன் இல்ஜல. எக்காலமும் சிவஞானரூபியாவிருக்கின்றேன்.

(45) அநேக வேதங்களிஞலே நானே அறியப்பட்டேன். வேதாந்தஞ் செய்தவனும் நான். வேதத்தை அறிந்தவனும் நான்.

(46) எனக்குப் புண்ணியபாபம் இல்ஜல. எனக்கு நாசம் இல்ஜல.

(47) நான் பூமி அல்லேன். அப்பு அல்லேன். அக்கினி அல்லேன். ஆகாயமல் லேன்.

(48) என்றிவ்வாறு உள்ளக் குகையின் கண்ணே நிஷ்களமாயும் அத்துவிதமாயு முள்ள பரமான்ம சொரூபத்தை அறிந்து,

(49) சமஸ்தசாட்சியும், சதசத்துக்கு (பசுபாசங்களுக்கு) வேறுனவராயும், சுத்தராயுமுள்ள பரமான்ம சிவரூபத்தை அடைகின்றுன்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

(38) விபூதியோகம் - பாசுபதம், பிரதம், சிரோவிரதம், அத்தியாசிரமம், சாம்பவம், ஐசுவரம் என்பன பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராகச் சூதசங்கிதையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதஞல் பசுமம், ஐசுவரியம், ஐசுவரம் என்பனவும் (பாதாதி கேசாந்தம் அக்கினி முதலிய மந்திரங்கொண்டு தரிக்கப்படும்) விபூதி விரதமாகிய பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராமென்க. இந்த விபூதி விரதாநுஷ்டானம் வாயிலாக உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் தியானிக்கப்படுங்கால், இந்த யோகம் பாசுபத யோகம் எனப்படுமென்க. இது பற்றியே லிங்கபுராணம்

चर्ववे ताकमाम् पोजमकरन्तच मत्यमे ।
पीत्वायो कम्रुतम् योकीमुच्यते प्रम्मवित्तम: ।
एवम् पाचुपतम् योकम् योकैच्वरिय मनुत्तमम् ।
अत्याचिरममितम् योकम् योकैच्वरिय लप्यते ॥

சர்வவே தாகமாம் போஜமகரந்தச மத்யமே ।
பீத்வாயோ கம்ருதம் யோகீமுச்யதே ப்ரம்மவித்தம: ।
ஏவம் பாசுபதம் யோகம் யோகைச்வரிய மநுத்தமம் ।
அத்யாசிரமமிதம் யோகம் யோகைச்வரிய லப்யதே ॥

“சர்வ வேதாகமம் என்னும் கமல மலரின் கண்ணேயுள்ள மகரந்தமாகிய யோகாமிர்தத்தைப் பிரமவித்தாகிய யோகி பானஞ் செய்து பாசத்தினின்று விடுபடு கின்றுன். பாசுபதயோகமானது உத்தமமாகிய யோகைசுவரியமேயாம் (விபூதியோக மேயாம்); இந்த யோகம் அத்தியாச்சிரம யோகம் எனப்படும். இந்த விபூதியோகம் எவருக்குத்தான் எய்தப் பெறும்” என்று கூறுகின்றது. இதஞல், ஐசுவரியம் ஐசுவரம் என்பன விபூதியின் பரியாய நாமங்களாய் முடிய, பாசுபத யோகம் விபூதி யோகம்

எனப்பட்டதாயிற்று. இந்த விபூதி என்னும் பெயர் அப்பிராகிருதியாகிய பராசத்திக்குப் பெயராம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, சிவபுராணம்

யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே மநசா சேந்தரியை ஸ்ஸஹ ।
அப்ராக்ருதீ பராசைஷா விபூதி: பாரமேச்வரீ ।
சைவேஹ பரமந்தாம சைவேக பரமாகதி: ।
சைவேக பரமா காஷ்டா விபூதி: பரமேஷ்டிந: ॥

எங்கிருந்து மனசும் வாக்கும் இந்திரியங்களோடு கூடச்செல்லமாட்டாவாய் மீண்டு விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அப்பிராகிருதியாம் விபூதியானது பராசத்தியேயாம். இந்தப் பராசத்தி விபூதியே பரமாகிய வீடு; இதுவே பரமாகியகதி; இதுவே பரமாகிய முடிந்த எல்லை; இதுவே பரமசிவனார் விபூதியாம் என்று கூறிற்று. இதனால் விபூதியோகம் என்பது (கூர்மபுராணம் மூன்றாவது பாவனையாகக் கூறிய) பிராம்மி யோகம் என்பதுமாயிற்று. விபூதியானது பராசத்திசொரூபமானமையாலன்றோ, ஸ்ரீஞான சம்பந்த வள்ளலாரருளிய “மந்திரமாவது நீறு” என்னுந் திராவிட சூக்தத்தைப் “பரையின் வரலாறு” என்று கூறியருளினார் அகஸ்திய மகாமுனி வருமாமென்க. இந்த விபூதியோகத்தினாற் சிவபிரான் அடையப்படுவாரன்றி மற்றைச் “சாமர்த்தியத் தினாலும், புத்தியினாலும், மிகுந்த கேள்வியினாலும் எய்தப் பெறார்” என்ற கருத்தினால் விபூதி நிஷதங்களாகிய முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும்

नायमात्मा प्रवचने नलप्योनमेतया नपकुनाच्रुतेन ।

நாயமாத்மா ப்ரவசநே நலப்யோநமேதயா நபகுநாச்ருதேந ।

என்று கூறியவாமென்க. மேலே கூறிய லிங்கபுராணப் பொருளையும் இச்சுருதிப் பொருளையும் இசைத்துப் பார்க்குங்கால் அவை ஒரு நெறிப்பட விபூதியோகம் உடையார்க்கே சிவபிரான் எய்தப் பெறுவார் என்பது உபதேசித்தனவாமென்க. மேலும், அம்முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும் எந்தப் பரமான்மா வாகிய சிவத்தை (அறிஞனாய) இவன் அடைய அன்புறுகின்றானோ, அவன் அவ்வன்பினாற்றானே இந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் எய்தப்பெறுகின்றார். அவனுக்கு இந்தச் சிவனார் தமது சொரூபத்தை அருளுகின்றார் என்ற கருத்தினால்

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேநலப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா
விவ்ருணுதே தநூக்ம்ஸ்வாம் ।

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபதயோக வித்தையிலே சித்தி பெற்றவர் வாமதேவர், கிருஷ்ணர், அகஸ்தியர், விசுவாமித்திரர் முதலாயினோர் என்பது பொருள்படச் சைவ பாஷ்யகாரர் தமது சிவாத்துவித வேதசூத்திர சைவபாஷ்யத்து “உபய லிங்காதிகரண த்திலே” கூறியிருக்கின்றார். இந்த வாமதேவர், கிருஷ்ணர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர் என்போர் தங்கள் இடைவிடாத சிவோக்ம்பாவனைத் தியான யோகத்தினாலே பரப்பிரம சிவாவிர்ப்பாவமாய் அசாதாரணகுணங்கள் பிரகாசிக்கப்

பெற்ருர்கள். இதனுலன்றே, பிருகதாரணியோபநிஷதத்திலே வாமதேவர் "நான் மனு, நான் சூரியன்" என்று கூறியதாகப் பொருள்கொண்ட

अकम् मनुरपवन् चूर्यच्च ।

அகம் மநுரபவந் சூர்யச்ச ।

என்னும் மந்திரங் காணப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, "அர்ச்சுனு! உனக்கு அருட்கண் கொடுக்கின்றேன். ஆனுல் நீ எனது பாசுபதயோகப்பயனை (விபூதியோகப் பயனை)க் காண்பாயாக என்ற கருத்தினுல்,

तिव्नततामि तेचट्चु: पच्यमे योकमैच्वरम् ।

திவ்ந்ததாமி தேசட்சு: பச்யமே யோகமைச்வரம் ।

என்று கூறினுர். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனு, சர்வபூதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) பூதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்னையன்றி யில்லை என்ற கருத்தினுல்,

तिव्नततामि तेचट्चु: पच्यमे योकमैच्वरम् ।

திவ்ந்ததாமி தேசட்சு: பச்யமே யோகமைச்வரம் ।

என்று கூறினுர். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனு, சர்வபூதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) பூதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்னையன்றி யில்லை என்ற கருத்தினுல்

यच्चापि चर्वपूतानाम् पीजततेह मर्च्चुन ।
नततस्ति विनायत्स्यात् मयापूतञ् चराचरम् ॥

யச்சாபி சர்வபூதாநாம் பீஜதேதஹ மர்ச்சுந ।
நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயாபூதஞ் சராசரம் ॥

என்றற் றெடக்கத்தனவாகக் கூறிய உண்மைகளை உபதேசித்து, அங்ஙனம் உபதேசித்தவாறே தமது விசுவரூபத்தை அவ்வர்ச்சுனருக்குத் தரிசிப்பிக்க, தாம் அருளிய அருட்கண் கொண்டு தம்மை நோக்கச் செய்த போது அர்ச்சுனர் "விசுவேசுரரே, விசுவரூபரே, அநேக கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களுமுள்ள அனந்தரூபராகிய உம்மை எவ்விடத்தும் பார்க்கின்றேன். உம்முடைய ஆதியைக் கண்டிலேன்" என்றற் றெடக்கத்தனவாகத் துதித்தாராக மகாபாரதம் கூறுகின்றது. விசுவாமித்திரர் ஒர் கால் மற்ருேர் சுவர்க்கத்தைப் படைக்கும் வன்மையுடையராயினுர். அகஸ்தியர் ஒர்கால் சலத்தைப் பானஞ்செய்ய வன்மையுடையராயினுர். இந்த விபூதியோகத்தைப் பாசுபதயோகோபநிஷத் மந்திரப்

பொருள் கொண்டு சிவராகவ சம்வாதத்திலே சிவனுர் உபதேசித்திருக்கின்றுர். எந்தெந்தச் சுருதிகளைச் சிவனுர் எடுத்து ஸ்ரீ ராமருக்கு "எல்லாந் தாமே" என்பது போதா உபதேசித்திருக்கின்றுரோ, அவ்வாறு பாசுபதயோகியாகிய பிரமதேவரும் அந்த விபூதியோகத்தை அவ்வாறே ஆசுவலாயன முனிவர்க்கு உபதேசித்தாராகக் கைவல்லியோபநிஷதத்தினுல் அறியப்படுகின்றது.

A. மாண்டுக்கியோபநிஷதப் பொருள் கொண்டு ஆன்மாவும் சிவமும் (முன்னரே மேலே கூறியவாறு) அபேதமாய் ஐக்கிய பாவனை யுற்று நின்ற நிலை (27-வது) மந்திரபாகத்தினுல் சூசிக்கப்படுகின்றது.

B. (சராசர) பூதங்களெல்லாம் எதினின்று தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றனவோ அந்தப் பிரமத்தை அறிக என்னுங் கருத்தினுல்,

य तोवा इमानि पूतानिजायन्ते ।
येन जातानि चीवन्ति ।
यत् प्रयन्त्यपि चम्विचन्ति ।
तत् विचिञ्ञा चस्व ॥

ய தோவா இமாநி பூதாநிஜாயந்தே ।
யேந ஜாதாநி சீவந்தி ।
யத் ப்ரயந்த்யபி சம்விசந்தி ।
தத் விசிஞ்ஞா சஸ்வ ॥

என்னும் தைத்திரீய சுருதியும், (சராசரமாகிய) பூதமெல்லாம் ஆகாயத்திலே தோன்றி (நின்று) ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினுல்

चर्वाणिहवा इमानि पूतान्याकाचातेव चमुत्पत्यन्त
आकाचम् प्रत्यस्तम् यन्ति ।

சர்வாணிஹவா இமாநி பூதாந்யாகாசாதேவ சமுத்பத்யந்த
ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி ।

என்னுந் சாந்தோக்கிய சுருதியும்: இச் (சராசர) பூதங்களெல்லாம் ஆனந்தத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்,

आनन्तात्येव कल्विमानि पूतानि जायन्ते ।
आनन्तेन जातानि चीवन्ति ।
आनन्तम् प्रयन्त्यपि सम्विचन्ति ।

ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।
ஆநந்தேந ஜாதாநி சீவந்தி ।
ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி ।

என்னுந் தைத்திரீய சுருதியும் கூறியவாறு, ஆனந்தாகாசமாகிய சிதம்பர சத்தியினின்று வேறுருத சிவமாகிய பிரமத்தோடு ஆன்மா அபேதமாய் நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலை, "என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று" என்றற் றெடக்கத்த கைவல்லியத்தின் (39-ம்) சுருதியினுல் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சிவோகம்பாவனையினுலே சிவாவிர்ப்பாவ முற்ற பாசுபத யோகிகளே தாமும் சிவமும் வேறற நின்றமையால், அவ்வாறு கூற வல்லுநராகின்முர் என்ற கருத்தினுலன்றே, சர்வ ஞானோத்தர சுருதி மேலே சொல்லிய கைவல்லியத்து (39-ம் 40-ம்) சுருதிகளுக்கிசைய "நானே உலகத்துக்கு நாதன், என்னுலே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது, நாரதத்த்துவ முதல் பிருதிவியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் என்னின்றே நிலையிறுகின்றன. அகத்தும் புறத்துமாகக் காணப்படுவதாயேனும் கேட்கப்படுவதாயேனும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு நிண்ணியதாய் எது எது உளதேனும் அததுவெல்லாம் என்னுலே வியாபிக்கப்பட்டது. சிவன் வேறு நான் வேறு என்னும் துவித பாவனையை விட்டு எந்தச் சிவயோகியும் அத்துவித பாவனை செய்யக்கடவன்" என்ற கருத்தினுல்,

अकमेव जकन्नातो मत्तस्सर्वम् प्रकाचते ।
चिवात्यवनि पर्यन्तन् तत्चर्वम् मयि सम्स्तितम् ।
यत्किञ्चिजज कत्यस्मिन् त्रुच्यते च्रूयतेपिवा ।
पकिरन्तर् लिपाकेन तत्चर्वम् व्यापतम् मया ।
चुवान्य स्त्वह मेवान्य: प्रुतक्पावम् विवर्चयेत् ।
य: चिव: चोकमे वेत्यत् वैतम् पावयेत्सता ॥

அகமேவ ஜகந்நாதோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரகாசதே ।
சிவாத்யவநி பர்யந்தந் தத்சர்வம் மயி ஸம்ஸ்திதம் ।
யத்கிஞ்சிஜஜ கத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபிவா ।
பகிரந்தர் லிபாகேந தத்சர்வம் வ்யாபதம் மயா ।
சுவாந்ய ஸ்த்வஹ மேவாந்ய: ப்ருதக்பாவம் விவர்சயேத் ।
ய: சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்ஸதா ॥

என்று கூறிற்று. (ஆனந்த) ஆகாசமானது பராசத்தியாம் என்ற கருத்தினுலன்றே, கூர்ம புராணம் "சிவபிரானுடைய பராசத்தி ஆகாசம் என்னும் பெயர் பெறுவர்" என்ற கருத்தினுல்

यस्यचा परमातेवी चक्तिराकाच चम्ञिता ।

யஸ்யசா பரமாதேவீ சக்திராகாச சம்ஞிதா ।

என்றற் றெடக்கத்தனவாகச் சாங்கியயோகம் எனப்படும் நிர்க்குண பாவனையிலே முடித்துப் பேசிய ஏகமாம் ஆன்ம நிலையையும் மேலே கைவல்லியோபநிஷதமும் சர்வஞான சுருதியும் பிறவுங் கூறிய உமாசமேத சிவனுரோடு ஆன்மா நின்ற ஐக்கிய பாவனு நிலையையும் ஒன்றென்று சாஸ்திரவுணர்ச்சி அறந்த விவேகிகள் விபரீதப் படுத்தி ஓர் போதும் உணரா ரென்க.

C. அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயுள்ள சிவபிரானைச் சிவப்பிரசாதத்தினுலே அறிதல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்ட

अणोरणियान् मकतोमकीयनात्मास्य जन्तोर्निकितो कुकायाम् ।

அணோரணியாந் மகதோமகீயநாத்மாஸ்ய ஜந்தோர்நிகிதோ குகாயாம் ।

என்னுங் கடவல்லியுபநிஷதமும், மகாநாராயணேபநிஷதமும் கூறும் மந்திரப் பொருள் கொண்டு சாதிக்கப்படும் சிவசீவபாவனுபேத ஐக்கியநிலை கைவல்லியோ பநிஷதத்து (41-வது) மந்திரத்துள்ள அணுவு கணுவானவனும் நானே என்னும் சுருதி யினுல் உரைக்கப்பட்டது.

D. சிவபிரான் பிறவாதவர், பெரியர், நித்தியர் என்ற கருத்தினுல்

अज आत्मा मकान् त्रुव: ।

அஜ ஆத்மா மகாந் த்ருவ: ।

என்னும் பிருகதாரண்ணியோபநிஷதமும், "பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலாம் விசுவரும் பழையோருமாம் சிவபிரான்" என்ற கருத்தினுல்

विच्वम् पुराणन्तमच: परस्तात् ।

விச்வம் புராணந்தமச: பரஸ்தாத் ।

என்னும் மகோசநிஷதமும், "சூரிய மத்தியிலே இரண்மயராகிய புருஷராகிய சிவபிரான் காணப்படுகின்றுர்" என்ற கருத்தினுல்

यएषोन्त रातित्ये किरणमय: पुरुषोत्रुच्यते ।

யஏஷோந்த ராதித்யே கிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே ।

என்னுந் சாந்தோக்கியோபநிஷதமும் கூறும் சுருதிகள் கொண்டு, ஆன்மாவும் (சிவ சத்தி சமேதராகிய) சிவமும் அபேதமாய் நிற்குநிஜல கைவல்லியோபநிஷதத்து (41-ம் 42-ம்) சுருதிபாகங்களினுலே உணர்த்தப்பட்டது.

E. கையின்றிப் பற்றுகின்றவரும், காலின்றிச் செல்பவரும், கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றவரும், காதின்றிக் கேட்பவருமாயுள்ளார் சிவபிரான்; அவர் அறியப்படாத தை அறிகின்ருர்; அவரை யாரும் அறிந்திலர்" என்னுங் கருத்தினுல்

अपाणिपातो जवनोक्कु कीतापच्यत्यचट्चु: सच्रुणोम्य कर्ण: ।
सवेत्ति वेत्यम् नचतस्यास्तिवेत्ता ॥

அபாணிபாதோ ஜவநோக்கு கீதாபச்யத்யசட்சு: ஸச்ருணோம்ய கர்ண: ।
ஸவேத்தி வேத்யம் நசதஸ்யாஸ்திவேத்தா ॥

என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும், "நிஜனத்தற்கரியரும் அளத்தற்கரியரும் ஆதி மத்தியாந்தமிலாதவரும் சிவபிரான்" என்ற கருத்தினுல்

अचिन्त्यायाप्रमेया यानाति नितनाय ।

அசிந்த்யாயாப்ரமேயா யாநாதி நிதநாய ।

என்னும் மைத்திராயணோபநிடதமும், "எல்லாவேதங்களும், இந்தப் பிரணவப் பொரு ளாகிய சிவத்தை அறிகின்றன" என்ற கருத்தினுல்

चर्वे वेतायत् पतमा मनन्ति ।

சர்வே வேதாயத் பதமா மநந்தி ।

என்னுங் கடவல்லி சுருதியும், சிவபிரான் ஏகரும், வெளிப்படாதவரும், (விவிக்தரூப ரல்லர்) அனந்தரூபருமாயுள்ளார்" என்ற கருத்தினுல்

यतेकमव्यक्त मनन्त रूपम् ।

யதேகமவ்யக்த மநந்த ரூபம் ।

என்னும் மகோபநிஷதமும், சிவபிரான் மகாமாயையின் கண்ணே விசுத்தமாகிய அநேக சரீரங்கஜள எடுப்பார் என்ற கருத்தினுல்

स्तिरेपिरङ्कै: पुरुरूप उक्र: ।

ஸ்திரேபிரங்கை: புருரூப உக்ர: ।

என்னும் இருக்குவேதமும், சித்துரூபியும் முடிவில்லாதவருமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்ற கருத்தினுல்

चत्यम् ञान मनन्तम् प्रम्म ।

சத்யம் ஞாந மநந்தம் ப்ரம்ம ।

என்னுந் தைத்திரீயமும், மகானாகிய சிவபிரானிலிருந்தே இருக்காதி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் தோன்றின என்ற கருத்தினுல்

अस्य मकतो पूतस्यनि: च्वचितमेतत् रुक्वेत: ……….. उपनिषत: ।

அஸ்ய மகதோ பூதஸ்யநி: ச்வசிதமேதத் ருக்வேத: ………. உபநிஷத: ।

என்னும் பிருகதாரணியோபநிஷதமுங் கூறிய சுருதிப்பொருள் கொண்டு உணர்த்தப்படும் சீவான்ம பரமான்ம ஐக்கிய நிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (43. 44. 45-ம்) சுருதிப் பாகங்களினாலே சாதிக்கப்படுகின்றது.

F. இங்ஙனம் மேலே சொல்லியவாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவில் விளங்கப் பெற்றுத் தான் சிவசாமியம் அடைகின்ருன். இதுவே சிவத்துவம் எனப்படும் என்று நீலகண்ட சிவாசாரியர் கூறியவாறே சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அனந்தசக்தி, சுவதந்திரத்துவம், நிராமயான்மா, விசுத்த தேகம் என்னும் சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று ஆன்மா சிவத்துவத்தை அடைகின்ருன் என்ற கருத்தினுல்

चर्वञ्अता त्रुप्ति रनातिपोत स्वतन्त्रतानित्यमलुप् चक्ति: ।
अनन्तचक्तिच्च निरामयात्मा विचुत्ततेक: चचिवत्वमेति ॥

சர்வஞ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரதாநித்யமலுப் சக்தி: ।
அநந்தசக்திச்ச நிராமயாத்மா விசுத்ததேக: சசிவத்வமேதி ॥

என்னும் சர்வஞானோத்தரசுருதி கூறுகின்றமையாலும், "முக்தன் சிவசமமாகின்ருன்" என்னுங் கருத்தினுல்

मुक्त: चिवचमो पवेत् ।

முக்த: சிவசமோ பவேத் ।

என்று சிவபுராணங் கூறுகின்றமையாலும், இவற்றிற்கிசையவே இப்படிப்பட்ட முக்தன் (வித்வான்) புண்ணியபாபங்கள் தீர்ந்தவனுய், நிரஞ்சனனுய், சிவசாமியத்தை அடைகின்ருன் என்னுங் கருத்தினுல்

ततावित्वार् पुण्यपापे वितूय निरञ्जन: परमम्चाम्यमुपैति ।

ததாவித்வார் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்சாம்யமுபைதி ।

என்று முண்டகோபநிஷதமானது ஆன்மா சிவத்தோடு சிவசாமியமுற்று விளங்கிஞன். என்னும் உண்மையைக் குறிக்கும் பொருட்டு, கைவல்லியத்து (46-வது) சுருதிபாகம் "புண்ணியமில்லே, பாபம் இல்லே" என்பது பொருள்பட சூசகமாய்க் கூறிற்று.

G. இந்த முத்தனுக்குச் சிவலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்பவதில்லே, அதனுல் பிறப்பிறப்பில்லே என்ற கருத்திஞலன்றே

प्रम्मलोकम् पिसम्पत्यते ।
नचपु नरावर्त्तते ।

ப்ரம்மலோகம் பிஸம்பத்யதே ।
நசபு நராவர்த்ததே ।

என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதம் கூறிய பொருளேக்கொண்டு பாசுபத யோகிக்குச் செனன மரணமில்லே என்னும் உண்மையைக் கைவல்லியசுருதி (46-ம்) கருதிய பாகத்திஞல் சூசிப்பித்தது. இவ்வாறு சிவசாமியத்திஞல் அதீதவின்பமுற்று நின்ற முத்தனுக்கு தூலமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகாசத்தை இடமாகக் கொண்டு எய்தும் சப்தாதி விஷயங்களே உணரவாரான் என்ற கருத்திஞல்,

यत्रनान्त् पच्यतिनान्यत्च्रुणोति नान्यत् विजानाति ।

யத்ரநாந்த் பச்யதிநாந்யத்ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ।

அறிஞன் ஒன்றையும் காண்கின்றிலனுய், ஒன்றையுங் கேட்கின்றிலனுய், ஒன்றையும் அறிகின்றிலனுய், நின்ற (அதீத) நிஜலயானது "பூமா" எனப்படும் என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதங் கூறிய பொருளே, கைவல்லிய (47-ம்) சுருதிப்பாகம் ஸ்தூலபூதங்களேக் கூறுதல் வாயிலாகக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று என்று கோடலுமாகும். இந்தச் சிவபிரான் சத்தாகிய பசுவுக்கும், அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறுய், அவற்றுக்குப் பதியாய் நின்ருர் என்ற கருத்திஞல்

सच्ता सच्च जकत्विच्वम् चरीरम् परमेष्टिन: ।
यतितम् सतिति प्रोक्तम् यच्चा सतिति कत्यते ।
तयो: पतित्वात्तुचिव: सतचत्पचु रुच्यते ॥

ஸச்தா ஸச்ச ஜகத்விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிந: ।
யதிதம் ஸதிதி ப்ரோக்தம் யச்சா ஸதிதி கத்யதே ।
தயோ: பதித்வாத்துசிவ: ஸதசத்பசு ருச்யதே ॥

என்று சிவபுராணங் கூறியவாறு, சமஸ்தசாட்சியாய் நின்ற சிவபிராஜனச் சத்தாகிய பசுவுக்கு அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறுகிய சத்தி என்பதை உணர்த்துமாறு

चमस्तचाक्षिम् सतस्त् विकीनम् ।

சமஸ்தசாக்ஷிம் ஸதஸ்த் விகீநம் ।

என்று கைவல்லியத்து (49-வது) மந்திரம் கூறி, பின்னர்ப் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே சமஸ்தசாட்சியாக முன்னரே (15-ம்) மந்திரத்திற் பேசப்பட்ட உமாசமேதராகிய சிவபிரானே இந்தச் சத்துக்கும் அசத்துக்கும் வேறா அவைக்குப் பதியாயுள்ள பதியாம் என்பது போதர, ஆங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட "சமஸ்த சாட்சியாய்" நின்றுர் எனப் பொருள்படும் பதம் இவ்விறுதி (19-வது) மந்திரத்திலும் சூசிக்கப்பட்டதா மென்க.

(கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிகபாசுபத தீகைஷயுடையோன் செபித்து மேற்கதியடையுமாறு உபதேசித்தமை)

यच्चत रुत्रीयतीते चोक्नि पूतोपवति ।
सवायु पूतोपवति ।
स आत्म पूतोपवति ।
स चुरापानात् पूतोपवति ।
स प्रम्म हत्याया: पूतोपवति ।
सचुवर्णस् तेयात पूतोपवति ।
सक्रुत्या क्रुत्यात् पूतोपवति ।
तस्मातवि मुक्त माच्रितो पवत्वित्याच्रमी ।
चर्वता सक्रुत् वाजपेत् ।
अनेन ञान माप्नोति सम्चारार्णव नाचनम् ।
तस्मातेवम् वितित्वैनम् कैवल्यम् पतमच्नुते ।
कैवल्यम् पतमच्नुते ॥

யச்சத ருத்ரீயதீதே சோக்நி பூதோபவதி ।
ஸவாயு பூதோபவதி ।
ஸ ஆத்ம பூதோபவதி ।
ஸ சுராபாநாத் பூதோபவதி ।
ஸ ப்ரம்ம ஹத்யாயா: பூதோபவதி ।
ஸசுவர்ணஸ் தேயாத பூதோபவதி ।
ஸக்ருத்யா க்ருத்யாத் பூதோபவதி ।
தஸ்மாதவி முக்த மாச்ரிதோ பவத்வித்யாச்ரமீ ।
சர்வதா ஸக்ருத் வாஜபேத் ।
அநேந ஞாந மாப்நோதி ஸம்சாரார்ணவ நாசநம் ।
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் கைவல்யம் பதமச்நுதே ।
கைவல்யம் பதமச்நுதே ॥

(இதன் பொருள்) எவன் இந்தச் சதருத்திரீயத்தை அத்தியயனஞ் செய்கின்றனே, அவன் அக்கினியைப் போலச்சுத்தனுகின்றன். அவன் வாயுவைப் போலச் சுத்தனுகின்றன். அவன் சுவர்ணத்தைத் திருடிய குற்றத்தினின்று சுத்தனுகின்றன். சுராபானஞ் செய்த தோஷத்தினின்று சுத்தனுகின்றன். பிரமகத்தி தோஷத்தினின் சுத்தனுகின்றன். செய்யக் கூடாததைச் செய்தும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாதும் விட்ட தோஷத்தினின் சுத்தனுகின்றன். ஆதனுல் வாராணுசியை அடைந்து வைதிக பாசுபத விரதமுடையவனுய், எப்போதும் மேனும், ஓர் முறையேனும் இந்த உபநிஷதத்தைச் செபித்து வருவதினுல், சம்சார முத்திரத்தை நாசஞ் செய்யும் சிவஞானத்தை அடையற்பாலனுகின்றன். ஆதலினுல், இவ்வாறு சிவத்தை அறிந்து, கைவல்லிய பயஊனத் துய்க்கின்றன். கைவல்லிய பயஊனத் துய்க்கின்றன்.

அவிமுக்தம் - வைதிகபாசுபத தீக்ஷையுடையனுய் (அத்தியாசிரமியாய், இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை அவிமுக்தம் எனப்படும் ஸ்ரீகாசிப்பதையை அடைந்து செபிக்க என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையில், உபலக்ஷயால் (இனம்பற்றி) சிதம்பரம், திருவாரூர், காளகஸ்தி, கேதீச்சரம், நகுலேசுவரமுதலிய சிவஸ்தலங்களும், திருச்செந்தூர் முதலிய சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்களும் அக்கைவல்லியோபநிஷதம் செபித்தற்கு உரித்த ஸ்தானங்களாகத் தழுவப்படும்.